

การพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร เพื่อการเป็นยุวมัคคุเทศก์
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้โปรแกรมการฝึกอบรมแบบเน้นงานปฏิบัติ

สารนิพนธ์
ของ
พัชรี วิจิตรไพศาล

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ

กรกฎาคม 2548 .

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

428.00712

พ 524 ก

ร. 2

การพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร เพื่อการเป็นยุวมัคคุเทศก์
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้โปรแกรมการฝึกอบรมแบบเน้นงานปฏิบัติ

บทคัดย่อ

ของ

พัชรี วิจิตรไพศาล

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ

กรกฎาคม 2548

๒ 282896

ร.-3 กพ. 2549

พัชรี วิจิตรไพศาล. (2548), *การพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารเพื่อการเป็น
ยุวมัคคุเทศก์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้โปรแกรมการฝึกอบรมแบบเน้นงานปฏิบัติ*.
สารนิพนธ์ ศศ.ม. (การสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ). กรุงเทพฯ :
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ :
อาจารย์เตือนใจ เฉลิมกิจ.

การศึกษาครั้งนี้มีจุดมุ่งหมาย เพื่อศึกษาการพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร
เพื่อการเป็นยุวมัคคุเทศก์ โดยใช้โปรแกรมการฝึกอบรมแบบเน้นงานปฏิบัติ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้น
มัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 11 คน ซึ่งได้จากการรับสมัครแล้วคัดเลือกตามเกณฑ์ที่กำหนด การดำเนินการทดลอง
ใช้เวลาทั้งหมด 37 ชั่วโมง โดยแบ่งเป็น 2 ระยะ คือ ระยะแรกเป็นการศึกษาและฝึกปฏิบัติในห้องเรียน จำนวน 27
ชั่วโมง ระยะที่สอง เป็นการฝึกปฏิบัตินอกสถานที่ในสถานการณ์จริง จำนวน 10 ชั่วโมง เครื่องมือที่ใช้ในการ
ทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูล คือ โปรแกรมการฝึกอบรมและแผนการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติจำนวน 5
แผน แบบทดสอบการพูดเพื่อการสื่อสารและประเมินความรู้เกี่ยวกับมััคคุเทศก์ก่อนและหลังการทดลอง แบบ
สังเกตพฤติกรรมผู้เรียนในด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในการปฏิบัติงาน แบบประเมินตนเองของผู้เรียน
ด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในขณะปฏิบัติงาน แบบบันทึกการปฏิบัติงานของผู้เรียน และแบบบันทึก
ความคิดเห็นของนักท่องเที่ยว สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลคือ ทาค่าเฉลี่ย ร้อยละ และค่าความเบี่ยงเบน
มาตรฐาน โดยใช้สถิติ ที่ แบบไม่เป็นอิสระจากกัน (t-test for dependent samples) โดยใช้คอมพิวเตอร์
โปรแกรมประมวลผลสำเร็จรูป

ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร เพื่อการเป็นยุวมัคคุเทศก์ สูงกว่า
ก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ผู้เรียนมีการพัฒนาด้านการพูดภาษาอังกฤษอย่างต่อเนื่อง
และมีความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษมากขึ้น

THE USE OF TASK-BASED LEARNING PROGRAM TO ENHANCE
COMMUNICATIVE ENGLISH SPEAKING ABILITY OF MATTAYOMSUKSA 3 STUDENTS
TO BE YOUNG TOUR GUIDES

AN ABSTRACT
BY
PATCHAREE WIJITPAISARN

Presented in partial fulfillment of the requirements
for the Master of Arts degree in Teaching English as a Foreign Language
at Srinakharinwirot University

July 2005

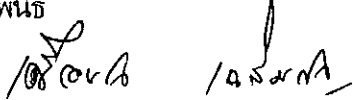
Patcharee Wijitpaisarn. (2005). *The Use of Task-based Learning Program to Enhance Communicative English Speaking Ability of Mattayomsuksa 3 Students to Be Young Tour Guides*. Master's Project, M.A. (Teaching English as a Foreign Language). Bangkok: Graduate School, Srinakharinwirot University.
Project Advisor: Tuenjai Chalermkit.

The purpose of this study was to enhance communicative English speaking ability of Mattayomsuksa 3 students to be young tour guides through task-based learning program. The subjects were 11 Mattayomsuksa 3 students who voluntarily applied to take part in the study, and were selected according to the selected criteria. The program which took 37 hours was divided into two phases. The first phase was studying and practicing in the classroom for 27 hours, and the second phase was carried out in the real situation for 10 hours. The instruments used were five lesson plans, a pre-post test of communicative English speaking and the general knowledge of being a tour guide, a teacher's observation form, students' self-assessment form, students' reflective diaries, and an evaluation form for tourists. The data were statistically analyzed by mean scores, standard deviation and percentage, t-test for dependent samples.

The result of this study indicated that the communicative English speaking ability of Mattayomsuksa 3 students to be young tour guides after the experiment was significantly higher at the .01 level. In addition, the students had continually improved in speaking ability and gained more confidence to speak English.

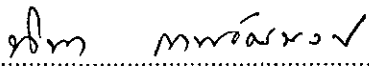
อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ประธานคณะกรรมการบริหารหลักสูตร และคณะกรรมการสอบ
ได้พิจารณาสารนิพนธ์เรื่อง การพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร เพื่อการเป็น
ยุวมัคคุเทศก์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้โปรแกรมการฝึกอบรมแบบเน้นงานปฏิบัติ ของ พัชร
วิจิตรไพศาล ฉบับนี้แล้ว เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์

.....

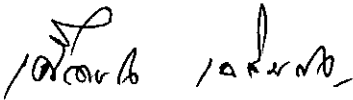
(อาจารย์เตือนใจ เฉลิมกิจ)

ประธานคณะกรรมการบริหารหลักสูตร

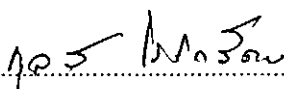

.....

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ทิพา เทพอัศวพงศ์)

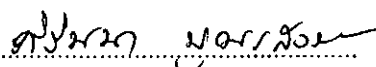
คณะกรรมการสอบ

..... ประธาน

(อาจารย์เตือนใจ เฉลิมกิจ)

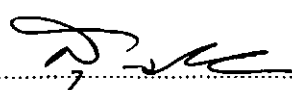

..... กรรมการสอบสารนิพนธ์

(อาจารย์กุลทิพย์ โรหิตรัตนะ)

..... กรรมการสอบสารนิพนธ์

(อาจารย์ศิริินา บุญยสงวน)

อนุมัติให้รับสารนิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตร
มหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

..... คณบดีคณะมนุษยศาสตร์

(รองศาสตราจารย์ สุภา ปานเจริญ)

วันที่ 29 เดือน กรกฎาคม พ.ศ. 2548

ประกาศคุณูปการ

สารนิพนธ์ฉบับนี้ สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี เพราะได้รับความกรุณาอย่างยิ่งจาก อาจารย์เตือนใจ เฉลิมกิจ ประธานกรรมการควบคุมสารนิพนธ์ ที่กรุณาให้คำแนะนำปรึกษา และให้ข้อเสนอแนะในการวิจัยทุกขั้นตอน จนกระทั่งสารนิพนธ์ฉบับนี้เสร็จสมบูรณ์ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ไว้ ณ ที่นี้

ขอกราบขอบพระคุณอาจารย์กุลทิพย์ โรหิตรัตนะ อาจารย์ศิริินา บุญยสงวน และคณาจารย์ภาควิชา ภาษาตะวันตกทุกท่าน ที่ท่านได้ประสิทธิ์ประสาทความรู้ และให้คำแนะนำปรึกษาเป็นอย่างดี ตลอดระยะเวลาที่ได้ศึกษาในสถาบันแห่งนี้

ขอขอบพระคุณ ผู้อำนวยการและคณาจารย์ฝ่ายมัธยมศึกษา โรงเรียนบ้านนา(ประสิทธิ์วิทยาการ) อำเภอ ปากช่อง จังหวัดนครราชสีมา ที่กรุณาช่วยเหลือ และอำนวยความสะดวกตลอดระยะเวลาในการดำเนินการทดลอง เป็นอย่างดี และขอขอบใจนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านนา(ประสิทธิ์วิทยาการ) ที่ให้ความร่วมมือในการทำวิจัยครั้งนี้

ขอขอบพระคุณ คุณสมยศ แยกช้อย มัคคุเทศก์ที่ให้ความอนุเคราะห์เป็นวิทยากรพิเศษ ให้ความรู้แก่ ผู้เรียนทั้งในด้านความรู้เกี่ยวกับมัคคุเทศก์และสถานที่ท่องเที่ยวต่าง ๆ ขอขอบพระคุณ หัวหน้าวนอุทยาน แห่งชาติเขาใหญ่ ที่ให้ความอนุเคราะห์และอำนวยความสะดวกให้ผู้เรียนได้ฝึกปฏิบัติกิจกรรมนอกสถานที่ ณ วนอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่

ขอขอบพระคุณ Mr. Frank Thomas Wagner ที่ให้คำปรึกษาในด้านภาษาอังกฤษและอำนวยความสะดวกในการจัดการให้ผู้เรียนได้ฝึกปฏิบัติจริงกับนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ นอกจากนั้นยังให้ความช่วยเหลือ สนับสนุนในด้านต่าง ๆ และเป็นกำลังใจอย่างดีเยี่ยมตลอดระยะเวลาที่ศึกษาและทำการวิจัยในครั้งนี้

ท้ายสุดนี้ คุณค่าและประโยชน์ใด ๆ ของสารนิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบเป็นเครื่องบูชาคุณพระรัตนตรัย พระคุณบิดามารดา ครูอาจารย์ ตลอดจนผู้มีพระคุณทุกท่าน ที่ช่วยให้การวิจัยครั้งนี้ประสบผลสำเร็จ

พัชรี วิจิตรไพศาล

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ.....	1
ภูมิหลัง.....	1
ความมุ่งหมายในการวิจัย.....	2
ความสำคัญของการวิจัย.....	2
ขอบเขตของการวิจัย.....	3
ขอบเขตเนื้อหา.....	3
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	3
กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	5
สมมุติฐานในการวิจัย.....	5
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	6
เอกสารเกี่ยวกับมัคคุเทศก์.....	7
ความหมายของมัคคุเทศก์.....	7
คุณสมบัติและบทบาทหน้าที่ของมัคคุเทศก์.....	7
เอกสารเกี่ยวกับการพูดเพื่อการสื่อสาร.....	9
ความหมายของการพูดเพื่อการสื่อสาร.....	9
องค์ประกอบของการพูดเพื่อการสื่อสาร.....	10
การจัดกิจกรรมเพื่อพัฒนาความสามารถในการพูดเพื่อการสื่อสาร.....	12
การประเมินผลการพูดเพื่อการสื่อสาร.....	15
เกณฑ์การประเมินความสามารถในการพูด.....	16
เอกสารเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ.....	20
ความหมายของงานปฏิบัติ.....	20
หลักการสอนที่เน้นงานปฏิบัติ.....	22
องค์ประกอบของงานปฏิบัติ.....	24
รูปแบบกิจกรรมและการจัดการเรียนการสอนที่เน้นงานปฏิบัติ.....	25
ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ.....	26

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
2 (ต่อ)	
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพูดเพื่อการสื่อสารและการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ.....	28
งานวิจัยในประเทศ.....	28
งานวิจัยต่างประเทศ.....	30
3 วิธีการดำเนินการวิจัย.....	34
การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง.....	34
ระยะเวลาในการวิจัย.....	35
การดำเนินการวิจัย.....	35
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	38
การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	39
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	42
การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	44
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	45
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	45
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	45
5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	53
สรุปผลการศึกษาวิจัย.....	55
อภิปรายผล.....	56
ข้อเสนอแนะ.....	59
บรรณานุกรม.....	61
ภาคผนวก.....	66

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
ภาคผนวก (ต่อ)	
ภาคผนวก ก.....	67
ภาคผนวก ข.....	105
ภาคผนวก ค.....	115
ภาคผนวก ง.....	143
ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์.....	147

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 ตารางการอบรมการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารเพื่อการเป็นยุวมัคคุเทศก์	36
2 ผลการศึกษาศักยภาพด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในการเป็น ยุวมัคคุเทศก์ ก่อนและหลังการทดลอง.....	46
3 ผลการวิเคราะห์การประเมินตนเองของผู้เรียนด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการ สื่อสารในขณะปฏิบัติงาน.....	47
4 แสดงผลค่าเฉลี่ยพฤติกรรมการใช้ภาษาอังกฤษในการพูดเพื่อการสื่อสารในขณะ ปฏิบัติงานของผู้เรียน.....	49
5 แสดงผลค่าเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐานจากการประเมินความคิดเห็นของ นักท่องเที่ยวต่างชาติ.....	51
6 แสดงผลการบันทึกการปฏิบัติงานของผู้เรียน.....	117

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ

หน้า

- 1 แผนภูมิแสดงการเปรียบเทียบการประเมินการพัฒนาด้านการพูดภาษาอังกฤษ
เพื่อการสื่อสารในขณะปฏิบัติงาน โดยการสังเกตของครูและผู้เรียนประเมินตนเอง..... 50

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ภาษาอังกฤษ เป็นภาษาที่คนไทยใช้ในการติดต่อสื่อสารกับประเทศต่าง ๆ ในโลก โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในปัจจุบันความเจริญก้าวหน้าทางเทคโนโลยีสารสนเทศ มีบทบาทต่อการสื่อสารมาก อาจกล่าวได้ว่า เกือบทุกสายอาชีพ จำเป็นต้องใช้ภาษาอังกฤษในการติดต่อสื่อสาร ด้วยความเจริญก้าวหน้าทางเทคโนโลยีทำให้การติดต่อสื่อสารไร้พรมแดน ยิ่งนับวันโลกยิ่งรวมกันเป็นหนึ่งเดียว และภาษาอังกฤษเป็นสิ่งสำคัญในการติดต่อเชื่อมโยงเราทุกคนไม่ว่าจะในทางวิชาการ หรือในด้านธุรกิจ อาจกล่าวได้ว่า ภาษาอังกฤษเป็นภาษาของโลกไปแล้ว (Language of the World) (คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร. 2544: 78)

กระทรวงศึกษาธิการได้ตระหนักถึงความสำคัญของภาษาอังกฤษ จึงกำหนดในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 โดยให้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศที่เป็นสาระการเรียนรู้พื้นฐาน ตั้งแต่ช่วงชั้นที่ 1 – ช่วงชั้นที่ 4 (ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 – ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6) โดยมีลักษณะเฉพาะเพื่อให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาเป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสารกับผู้อื่น ได้ตามความต้องการในสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งในชีวิตประจำวัน และการงานอาชีพ (กรมวิชาการ. 2544: 1) รวมทั้งความรู้ความเข้าใจในเรื่องราว และวัฒนธรรมอันหลากหลายของประชาคมโลก โดยสามารถถ่ายทอดความคิด และวัฒนธรรมของไทย ไปยังสังคมโลกได้อย่างสร้างสรรค์ (กระทรวงศึกษาธิการ. 2544: 20) นอกจากนั้น กระทรวงศึกษาธิการยังจำเป็นต้องสนับสนุน ส่งเสริมด้านการพัฒนาแหล่งเรียนรู้ ทั้งในสถานศึกษา และนอกสถานศึกษา ให้ครอบคลุมหลักสูตร และกว้างขวางยิ่งขึ้น เพื่อการพัฒนาไปสู่การเป็นสากล (กระทรวงศึกษาธิการ. 2544: 3) นอกจากจะมุ่งพัฒนาในด้านความรู้แล้ว หลักสูตรยังมุ่งเน้นเพื่อสร้างงาน สร้างเยาวชน ให้มีความรู้คู่กับการทำงาน โดยให้สถานศึกษาจัดกิจกรรมให้ผู้เรียน ได้เรียนรู้จากประสบการณ์จริงฝึกการปฏิบัติให้ทำได้ คิดเป็น ทำเป็น (กระทรวงศึกษาธิการ. 2544: 2 - 3)

ประเทศไทย มีนโยบายส่งเสริมอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว ซึ่งเป็นธุรกิจที่ทำรายได้ให้ประเทศค่อนข้างสูง ดังโถมยง ไต่ทอง และคณะ (2545: 54) ได้กล่าวไว้ในวารสารราชภัฏเพชรบุรีว่า การท่องเที่ยว (Tourism) จัดว่าเป็นกิจกรรมทางเศรษฐกิจ ที่สำคัญประเภทหนึ่งของโลก ในแต่ละปี กิจกรรมการท่องเที่ยว ก่อให้เกิดรายได้จำนวนไม่น้อย และมีแนวโน้มว่า จะเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ สำหรับประเทศไทย การท่องเที่ยวช่วยเพิ่มปริมาณเงินหมุนเวียนในประเทศ อย่างมีนัยสำคัญ

โรงเรียนบ้านนา (ประสิทธิ์วิทยาการ) เป็นโรงเรียนในอำเภอบางช่อง ซึ่งเป็นอำเภอหนึ่งในจังหวัดนครราชสีมา ที่มีแหล่งท่องเที่ยวสำคัญ คือ วนอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่ น้ำตก เขื่อนลำตะคอง พระพุทธรูปที่ใหญ่ที่สุดในโลก ถ้ำต่างๆ และสถานที่พักผ่อน ที่สวยงาม จำนวนมาก โดยในแต่ละปีจะมีนักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาวต่างชาติมาเที่ยวเป็นจำนวนไม่น้อย ซึ่งก่อให้เกิดรายได้และสร้างงานให้กับประชาชนชาวบางช่องอีกทางหนึ่ง จากการสอบถามเจ้าหน้าที่ที่ปฏิบัติหน้าที่ ณ วนอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่ เมื่อเดือนพฤศจิกายน พ.ศ. 2547 ถึง

จำนวนนักท่องเที่ยวในแต่ละปี ปรากฏว่า ปริมาณนักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาวต่างชาติ ระหว่างปี พ.ศ. 2545-2546 เฉลี่ยประมาณ 1,300,000 คน

ดังนั้นเพื่อเป็นการตอบสนองนโยบายของรัฐบาลด้านการท่องเที่ยว ทั้งยังเป็นการจัดการศึกษาให้สอดคล้องกับพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542 ที่เน้นให้ผู้เรียนมีความรู้ความสามารถและทักษะพื้นฐานทางภาษาในการประกอบอาชีพ โดยใช้แหล่งเรียนรู้และภูมิปัญญาที่มีอยู่ในท้องถิ่น อีกทั้งยังเป็นการปลูกฝัง ให้ผู้เรียนมีความรักในท้องถิ่นตนด้วย ผู้วิจัยซึ่งเป็นครูอยู่โรงเรียนบ้านนา(ประสิทธิ์วิทยาการ) จึงสร้างโปรแกรมการฝึกอบรมการเป็นยุวมัคคุเทศก์ภาษาอังกฤษขึ้น เพื่อตอบสนองนโยบายด้านการส่งเสริมอาชีพด้านการท่องเที่ยว และพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร เพื่อนำไปสู่การประกอบอาชีพให้กับผู้เรียน และจากการศึกษาค้นคว้าพบว่า การที่จะส่งเสริมและสนับสนุน ให้ผู้เรียนมีความสามารถในการพูดสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพนั้น คือ การให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาในสถานการณ์จริง และมีการปฏิบัติจริง ซึ่งจากการศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสอนพบว่า วิธีการจัดการเรียนการสอนที่ส่งเสริมผู้เรียน ได้ปฏิบัติในสถานการณ์จริง วิธีการหนึ่งคือ การจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ (Task-Based Learning) โดยเป็นการจัดกิจกรรมที่เน้นให้ผู้เรียนได้ฝึกการใช้ภาษาในการสื่อสารในสถานการณ์จริงดังที่ ผจกจิตต์ สิงห์จันทร์ (2542) ได้ศึกษาการสอนภาษาอังกฤษแบบเน้นงานปฏิบัติในรายวิชาภาษาอังกฤษปฏิบัติงานเพื่อพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการประกอบอาชีพ ผลการวิจัยพบว่าผู้เรียนมีความสามารถใช้ภาษาอังกฤษในการประกอบอาชีพได้และสามารถเรียนรู้ประสบการณ์จากการปฏิบัติในสถานประกอบการอีกด้วย นอกจากนี้ลัดดาวัลย์ อารัมพร (2547) ได้ศึกษาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ โดยจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ผลปรากฏว่า นักเรียนสามารถพูดภาษาอังกฤษได้ดีกว่าการเรียนวิธีปกติ

จากเหตุผลดังกล่าว ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะพัฒนาผู้เรียน โดยสร้างโปรแกรมการฝึกอบรมที่ใช้กิจกรรมการเรียนแบบเน้นงานปฏิบัติ (Task-Based Learning) เพื่อให้ผู้เรียนมีทักษะในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร และเป็นการปูพื้นฐานไปสู่การเป็นมัคคุเทศก์ในอนาคตขึ้น

ความมุ่งหมายในการวิจัย

เพื่อศึกษาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ในการปูพื้นฐานไปสู่การเป็นมัคคุเทศก์ในอนาคต ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้โปรแกรมการฝึกอบรมแบบเน้นงานปฏิบัติ

ความสำคัญของการวิจัย

ผลการศึกษาครั้งนี้จะเป็นแนวทางในการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร อันเป็นแนวทางในการประกอบอาชีพมัคคุเทศก์ให้แก่ผู้เรียนในอนาคต ได้อย่างมีประสิทธิภาพ และยังเป็นแนวทางให้ครูผู้สอนภาษาอังกฤษที่มีความสนใจจะพัฒนาทักษะการพูดของผู้เรียน โดยใช้วิธีการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติไปใช้พัฒนาการสอนของตนได้

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านนา (ประสิทธิ์วิทยาการ) อำเภอปากช่อง จังหวัดนครราชสีมา ที่เรียนตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 จำนวนทั้งหมด 45 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านนา (ประสิทธิ์วิทยาการ) ซึ่งได้มาจากการรับสมัครนักเรียนที่สนใจในการฝึกอบรมการพูดภาษาอังกฤษเพื่อเป็น ยุวมัคคุเทศก์ แล้วคัดเลือกตามเกณฑ์ที่กำหนด จำนวน 11 คน

ตัวแปรที่ศึกษา

1. ตัวแปรอิสระ ได้แก่ โปรแกรมที่ใช้ในการฝึกอบรมแบบเน้นงานปฏิบัติ
2. ตัวแปรตาม ได้แก่ ความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร เพื่อการเป็น

ยุวมัคคุเทศก์

ระยะเวลาในการวิจัย

ระยะเวลาที่ใช้ในการทดลองครั้งนี้คือ 37 ชั่วโมง โดยแบ่งการทดลองเป็น 2 ระยะ คือระยะที่ 1 ศึกษาและฝึกปฏิบัติในห้องเรียน โดยใช้กิจกรรมแบบเน้นงานปฏิบัติ (Task-Based Learning) เป็นเวลา 27 ชั่วโมง ใช้ช่วงเวลากิจกรรมพัฒนาผู้เรียน และ ระยะที่ 2 ฝึกปฏิบัติจริงนอกสถานที่ โดยใช้ความรู้ที่ได้รับจากระยะที่ 1 มาฝึกปฏิบัติในสถานการณ์จริง คือสถานที่ท่องเที่ยวในอำเภอปากช่อง เป็นเวลา 10 ชั่วโมง โดยใช้เวลาในวันหยุด ซึ่งเมื่อผ่านการฝึกอบรมแล้ว ผู้เรียนมีการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษในการสื่อสารเพื่อปูพื้นฐานสู่การเป็นมััคคุเทศก์ในอนาคต

ขอบเขตเนื้อหา

การศึกษาครั้งนี้ ได้จัดทำโปรแกรมการฝึกอบรมการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ในการปูพื้นฐานไปสู่การเป็นมััคคุเทศก์ โดยพิจารณาคัดเลือกเนื้อหาจากหนังสือเรียน เอกสารและข้อมูลเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยวต่างๆ ในอำเภอปากช่อง ซึ่งมีเนื้อหาตรงตามจุดประสงค์ของการพูดเพื่อการสื่อสารในการเป็นมััคคุเทศก์ และคุณลักษณะทั่วไปของการเป็นมััคคุเทศก์

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. ยุวมัคคุเทศก์ หมายถึง ผู้เรียนที่นำนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติไปเที่ยวชมสถานที่ต่างๆ ในท้องถิ่น พร้อมทั้งอธิบาย แนะนำ และให้ข้อมูลเกี่ยวกับสถานที่นั้นๆ เป็นภาษาอังกฤษได้ โดยไม่ได้รับค่าตอบแทน

2. **โปรแกรมการฝึกอบรม** หมายถึง กิจกรรมที่จัดให้ผู้เรียน ได้ฝึกปฏิบัติในการเป็นยุวมัคคุเทศก์อย่างต่อเนื่อง ตามระยะเวลาที่กำหนด คือ 8 สัปดาห์ 37 ชั่วโมง โดยแบ่งเป็น 2 ระยะ คือระยะที่ 1 ศึกษาและฝึกปฏิบัติในห้องเรียน โดยใช้กิจกรรมแบบเน้นงานปฏิบัติ (Task-Based Learning) เป็นเวลา 27 ชั่วโมง และระยะที่ 2 ฝึกปฏิบัติจริงนอกสถานที่ โดยใช้ความรู้ที่ได้รับจากระยะที่ 1 มาฝึกปฏิบัติ ในสถานการณ์จริง คือสถานที่ท่องเที่ยวในอำเภอปากช่อง เป็นเวลา 10 ชั่วโมง โดยเมื่อผ่านการฝึกอบรมแล้ว ผู้เรียนมีการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษในการสื่อสารเพื่อปูพื้นฐานสู่การเป็นมััคคุเทศก์ในอนาคต

3. **การเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ** หมายถึง การจัดการเรียนรู้ที่เน้นให้ผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติงานจริง โดยเน้นให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาอย่างอิสระ ตามเป้าหมายที่ตั้งไว้ และหลังจากปฏิบัติงานแล้วผู้เรียนได้เรียนรู้รูปแบบภาษาที่ถูกต้อง และเหมาะสมในการสื่อสารเพื่อนำไปสู่การเป็นมััคคุเทศก์ โดยดัดแปลงรูปแบบและวิธีการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของ วิลลิส (Willis.1996 : 38-64) และ เดวีส์ (Davies. 2000 : 196-197) โดยมีขั้นตอนการปฏิบัติงาน 3 ขั้นตอน ดังนี้

3.1 ขั้นตอนปฏิบัติงาน (Pre-Task)

เป็นขั้นตอนการเตรียมตัวผู้เรียน ก่อนการปฏิบัติงานกิจกรรมตามที่ครูมอบหมายโดยมีเป้าหมายเพื่อการสื่อสารเกี่ยวกับการปฏิบัติงานเป็นยุวมัคคุเทศก์ โดยเฉพาะในเรื่องของจุดประสงค์ของงาน คำชี้แจงในการปฏิบัติงาน การเตรียมคำศัพท์ สำนวนใหม่ กำหนดระยะเวลาที่ใช้ในการปฏิบัติงานแต่ละครั้ง

3.2 ขั้นตอนปฏิบัติงาน (Task Cycle)

เป็นขั้นตอนที่ผู้เรียน ปฏิบัติงาน เพื่อให้บรรลุเป้าหมายตามที่กำหนดไว้ โดยผู้เรียนได้ใช้ภาษาในการสื่อสารอย่างเสรี โดยเน้นความหมายมากกว่ารูปแบบทางภาษา ซึ่งกิจกรรมที่ใช้ในขั้นตอนนี้จะมีรูปแบบที่หลากหลาย เพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติจริง

3.3 ขั้นตอนหลังการปฏิบัติงาน (Post-Task)

เป็นขั้นตอนที่ผู้เรียน วิเคราะห์โครงสร้างทางภาษา ประเมินผลการปฏิบัติงาน และอภิปรายผลการปฏิบัติงานของตนเองหรือของกลุ่ม ซึ่งประกอบด้วย 3 ส่วน ดังนี้

3.3.1 **วิเคราะห์ภาษา (Language Analysis)** ผู้เรียนร่วมกันวิเคราะห์รูปแบบภาษาที่ใช้ในการปฏิบัติงานของตน และเรียนรู้เกี่ยวกับโครงสร้างทางไวยากรณ์ของภาษาตามงานนั้น ๆ โดยมีครูเป็นผู้ให้คำแนะนำ และเสนอแนะรูปแบบและโครงสร้าง ทางไวยากรณ์ของภาษาที่ถูกต้อง

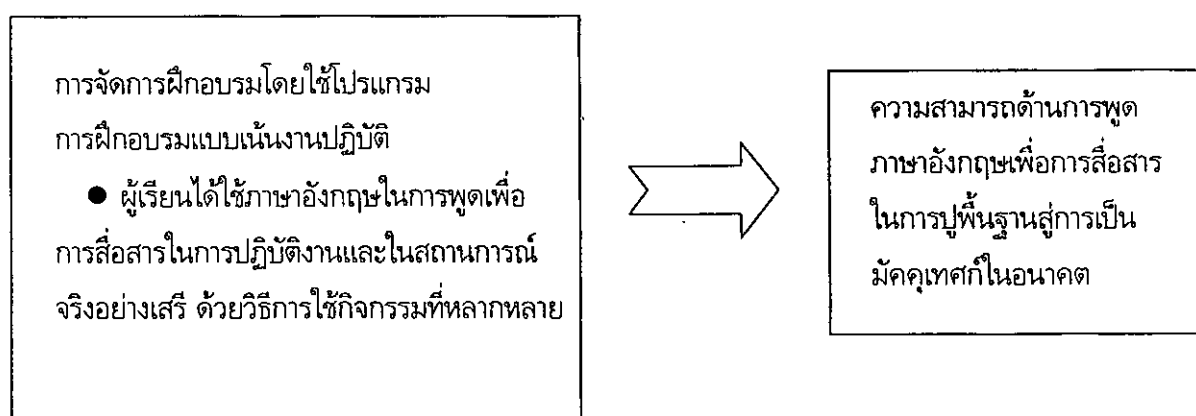
3.3.2 **ฝึกหัดการใช้ภาษา (Practice)** หลังจากผู้เรียนได้เรียนรู้รูปแบบภาษาที่ถูกต้อง ผู้เรียนจะต้องฝึกภาษาอีกครั้งหนึ่ง เพื่อให้เกิดความคล่องแคล่ว และใช้ภาษาได้อย่างถูกต้องมากยิ่งขึ้น โดยปฏิบัติงานนั้นซ้ำอีกครั้งหนึ่ง แต่อยู่ภายใต้เงื่อนไขที่แตกต่างจากครั้งแรก

3.3.3 **อภิปรายผล (Retrospective)** หลังจากผู้เรียนปฏิบัติกิจกรรมในแต่ละครั้งแล้ว ผู้เรียนต้องอภิปรายผลการปฏิบัติงานและอภิปรายเกี่ยวกับปัญหาอุปสรรคที่เกิดขึ้น เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความ

ตระหนักในการหาทางป้องกันและระมัดระวังในการปฏิบัติงานในครั้งต่อไป ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของการใช้ภาษา หรือ เหตุการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นในระหว่างปฏิบัติงาน

4. ความสามารถด้านการพูดเพื่อการสื่อสาร หมายถึง ความสามารถในการพูดแนะนำ และให้ข้อมูล เกี่ยวกับสถานที่ต่าง ๆ ในท้องถิ่นได้ โดยใช้คำศัพท์ สำนวนถูกต้องและเหมาะสมกับการเป็นยุวมัคคุเทศก์ โดยวัด จากเครื่องมือที่เป็นแบบทดสอบก่อนและหลังการทดลอง แบบสังเกตการพูดเพื่อการสื่อสารในขณะปฏิบัติงาน แบบ ประเมินตนเองของผู้เรียนด้านการพูดเพื่อการสื่อสาร แบบบันทึกความคิดเห็นของนักท่องเที่ยว ซึ่งทำการประเมิน เมื่อฝึกปฏิบัติงานจบแต่ละแผนการเรียนรู้ และเมื่อฝึกปฏิบัติงานนอกสถานที่ในสถานการณ์จริง ตามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

กรอบแนวคิดในการวิจัย

สมมุติฐานในการวิจัย

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการฝึกอบรมการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร เพื่อการเป็นยุวมัคคุเทศก์ โดยใช้โปรแกรมการฝึกอบรมแบบเน้นงานปฏิบัติ มีความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร สูงกว่าก่อนการทดลอง

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง เพื่อเป็นแนวทางในการดำเนินงานตามหัวข้อต่อไปนี้

1. เอกสารเกี่ยวกับมัลคูลเทร็ค
 - 1.1 ความหมายของมัลคูลเทร็ค
 - 1.2 คุณสมบัติและบทบาทหน้าที่ของมัลคูลเทร็ค
2. เอกสารเกี่ยวกับการพูดเพื่อการสื่อสาร
 - 2.1 ความหมายของการพูดเพื่อการสื่อสาร
 - 2.2 องค์ประกอบของการพูดเพื่อการสื่อสาร
 - 2.3 การจัดกิจกรรมเพื่อพัฒนาความสามารถในการพูดเพื่อการสื่อสาร
 - 2.4 การประเมินผลการพูดเพื่อการสื่อสาร
 - 2.5 เกณฑ์การประเมินความสามารถในการพูด
3. เอกสารเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ (Task-Based Learning)
 - 3.1 ความหมายของงานปฏิบัติ
 - 3.2 หลักการสอนที่เน้นงานปฏิบัติ
 - 3.3 องค์ประกอบของงานปฏิบัติ
 - 3.4 รูปแบบกิจกรรมและการจัดการเรียนการสอนที่เน้นงานปฏิบัติ
 - 3.5 ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ
4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพูดเพื่อการสื่อสารและการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ
 - 4.1 งานวิจัยในประเทศ
 - 4.2 งานวิจัยต่างประเทศ

1. เอกสารเกี่ยวกับมัคคุเทศก์

1.1 ความหมายของมัคคุเทศก์

พระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พุทธศักราช 2535 มาตรา 3 ได้ให้ความหมายของคำว่า "มัคคุเทศก์" ดังนี้ "มัคคุเทศก์ คือ ผู้ที่นำนักท่องเที่ยวไปยังสถานที่ต่าง ๆ และให้ความรู้แก่นักท่องเที่ยวเกี่ยวกับสถานที่หรือบุคคลโดยได้รับค่าตอบแทน"

ปรีชา แสงฉาย (สมาคมมัคคุเทศก์อาชีพ. 2539?: 5) ได้กล่าวถึงความหมายของคำว่ามัคคุเทศก์ ดังนี้

คำว่ามัคคุเทศก์ สันนิบาจากคำในภาษาบาลีสองคำ คือ มคฺค + อุเทศก

มคฺค (มัคคะ) หมายความว่า ทาง

อุเทศก (อุเทศกะ) หมายความว่า การยกขึ้นแสดง การยกขึ้นชี้แจง

มัคคุเทศก์จึงมีความหมายถึง ผู้นำทางและอธิบายเรื่องราว

ตั้งแต่สมัยคริสต์ศตวรรษที่ 17 เป็นต้นมา ได้มีความนิยมการเดินทางท่องเที่ยวเพื่อศึกษาหาความรู้ ขยายโลกทัศน์ให้กว้างขวางหลังจากสำเร็จการศึกษาและก่อนที่จะเข้าทำงานประจำในตำแหน่งสำคัญขึ้นในประเทศ ฝรั่งเศสและอังกฤษ มัคคุเทศก์จึงมีความหมายเป็นผู้นำเที่ยว อธิบายเรื่องราวของสถานที่ต่าง ๆ ที่ไปเยี่ยมชม ให้บริการในด้านความสะดวกปลอดภัยแก่นักท่องเที่ยวในความดูแลของตนเองจนครบตามรายการที่กำหนดไว้

จากความหมายของมัคคุเทศก์ดังกล่าวข้างต้น สรุปได้ว่า มัคคุเทศก์ หมายถึง ผู้ที่นำนักท่องเที่ยวไปเที่ยวชมสถานที่ต่าง ๆ พร้อมทั้งพูดบรรยายให้ความรู้เกี่ยวกับสถานที่นั้น ๆ รวมทั้งให้บริการและอำนวยความสะดวกปลอดภัยแก่นักท่องเที่ยว โดยได้รับค่าตอบแทน ซึ่งกล่าวได้ว่า มัคคุเทศก์เป็นอาชีพหนึ่งที่สามารถสร้างรายได้ให้กับบุคคล

1.2 คุณสมบัติและบทบาทหน้าที่ของมัคคุเทศก์

พระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พุทธศักราช 2535 มาตรา 39 (2535: 2-5) ได้กล่าวถึงคุณสมบัติของบุคคลที่มีสิทธิ์ขอใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ ไว้ดังนี้

1. มีสัญชาติไทย
2. อายุไม่ต่ำกว่ายี่สิบปีบริบูรณ์
3. เป็นผู้ได้รับวุฒิบัตรหรือหนังสือรับรองว่าได้ผ่านการฝึกอบรมวิชามัคคุเทศก์ตามหลักสูตรที่คณะกรรมการรับรอง

4. ไม่เป็นโรคพิษสุราเรื้อรังหรือติดยาเสพติดให้โทษหรือเป็นโรคติดต่อที่คณะกรรมการกำหนด
5. ไม่เป็นผู้วิกลจริตหรือจิตฟั่นเฟือนไม่สมประกอบหรือเป็นคนไร้ความสามารถหรือคนเสมือนไร้ความสามารถ

6. ไม่เคยได้รับโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก เว้นแต่เป็นโทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ

7. ไม่เคยเป็นผู้อยู่ในระหว่างถูกสั่งพักใช้ใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์

8. ไม่เคยถูกเพิกถอนใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ แต่ถ้าเคยถูกเพิกถอนใบอนุญาตต้องถูกเพิกถอนมาแล้วไม่น้อยกว่าสามปี

บริชา แสงฉาย (สมาคมมัคคุเทศก์อาชีพ. 2539? : 4-5) ได้กล่าวถึงคุณสมบัติและบทบาทหน้าที่ของมัคคุเทศก์ไทย ไว้ดังนี้

1. มีความเป็นคนไทย ถือกำเนิดและเติบโตขึ้นมาท่ามกลางพื้นเพ ชนบประเพณีวัฒนธรรม และได้รับการศึกษาหล่อหลอมจนมีความรู้สึกและจิตวิญญาณของความเป็นคนไทยโดยแท้
2. มีวุฒิการศึกษาในระดับที่กฎหมายกำหนดโดยได้รับการศึกษาตามระบบมาตรฐานหรือเข้ารับการอบรมหลักสูตรเร่งรัด(กศน.) หรือการเทียบวุฒิที่ไปเรียนจากต่างประเทศ เข้าอบรมวิชามัคคุเทศก์ตามหลักสูตรที่คณะกรรมการธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ตามพระราชบัญญัติเป็นผู้กำหนด สอบผ่านได้รับประกาศนียบัตรจากสถาบันผู้อบรมให้ ได้รับใบอนุญาตให้เป็นมัคคุเทศก์จาก ททท. มีอายุไม่ต่ำกว่า 20 ปีบริบูรณ์
3. มีอุดมการณ์ในศักดิ์ศรี เกียรติภูมิ ผลประโยชน์ของประเทศชาติ และสังวรตนอยู่ในกรอบของจรรยาบรรณมัคคุเทศก์โดยเคร่งครัด
4. มีจิตใจรักที่จะเป็นผู้ให้บริการ (Service-Minded) ไม่รู้สึกว่าตนต่ำต้อยที่ต้องมาเป็นมัคคุเทศก์ให้แก่คนต่างชาติทุกชั้น ในทางกลับกัน ควรจะภูมิใจที่ตนเองได้มีโอกาสทำหน้าที่ตัวแทนเป็นภาพลักษณ์ของคนไทยทั้งประเทศ เป็นหน้าที่อันมีความสำคัญและเป็นประโยชน์แก่ชาติบ้านเมือง
5. มีความสามารถในการพูดได้อย่างชัดเจน เป็นธรรมชาติ ไม่ว่าจะเป็นภาษาอะไรก็ตาม แม้สำเนียงที่ไม่ใช่ภาษาแม่ของตนจะเพี้ยนไปบ้างก็ต้องให้พอเป็นที่เข้าใจได้โดยไม่ยาก ความเร็วที่พูดมีจังหวะจะโคนที่ถูกต้องควร ระดับเสียงไม่ค่อยหรือดังเกินไป
6. มีบุคลิกภาพ หน้าตาท่าทางดีพอสสมควร ขนาดร่างกายอยู่ในมาตรฐานเกณฑ์เฉลี่ยทั่วไป ไม่เป็นคนพิการ สุขภาพแข็งแรง คล่องแคล่ว ลักษณะเป็นคนมีอัธยาศัยดี (Pleasing Personality)
7. มีเจตคติ (Attitude) ที่ดีงามต่ออาชีพมัคคุเทศก์ ไม่วางตัว วางระดับความรู้สึกว่าตนอยู่เหนือชั้นงานมัคคุเทศก์นั้นเป็นแค่ทางผ่านชั่วคราว ทำได้ง่าย ๆ ทำแล้วรวดเร็ว เพราะมีโอกาส เที่ยวฟรี กินฟรี ลองทำไปสักพักหากมีอะไรดีกว่าก็ทิ้งไปแบบทิ้งหัวเรือส่ง
8. มีอารมณ์ความรู้สึกหนักแน่นมั่นคง ไม่โกรธง่าย สามารถปรับตัวเข้ากับลักษณะความแตกต่างอันเกิดจากพื้นเพที่มา (Heterogeneity) ของนักท่องเที่ยวได้โดยไม่เสียอารมณ์ หากมีปัญหาเกิดขึ้นก็สามารถรับฟังการต่อว่า (Complaint) ได้โดยสงบ แล้วชี้แจงอย่างมีเหตุผล กล่าวคำขอโทษ ไม่ทะเลาะกับแขก
9. มีความพร้อมที่จะทำงานตามรายการที่ได้รับมอบหมายจากบริษัทผู้จ้างได้ตลอดเวลา สถานที่ และสภาวะ แม้บางรายการจะต่อเนื่องกันเป็นเวลาหลายวันก็ตาม
10. เป็นผู้มีความสัมพันธ์ที่ดีต่อทุกคนทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องเนื่องกันในวงจรอุตสาหกรรมท่องเที่ยวพยายามเรียนรู้และเข้าใจปัญหาของทุกฝ่ายว่าทำไมจึงไม่สามารถทำให้ตามที่ต้องการได้
11. เป็นผู้ใฝ่รู้ใฝ่เรียนตลอดชีวิต เพื่อเพิ่มพูนศักยภาพการทำงานและตามให้ทันพัฒนาการ สะสมประสบการณ์เอาไว้เป็นอนุสติในการแก้ปัญหาเฉพาะหน้าที่อาจเกิดขึ้นในการทำงานคราวต่อไป

12. มีจิตสาธารณะ ร่วมกันรับผิดชอบและปกป้องสิทธิอาชีพของส่วนรวม แหล่งท่องเที่ยวต่าง ๆ ศิลปวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณี และลักษณะไทยที่บรรพชนสั่งสมเอาไว้ให้บุตรหลานได้ใช้ทามาหากินกัน อยู่ในทุกวันนี้ ทุกคนต้องช่วยกันสร้างภูมิคุ้มกันเอาไว้ให้มรดกอันล้ำค่าเหล่านี้ดำรงไว้ตลอดไป ไม่ทอดธุระปล่อยให้ต่างชาติเข้ามามีครอบงำทำประโยชน์โดยที่คนไทยไม่มีส่วนได้ สักวันหากสังคมธุรกิจนำเที่ยวของไทยล่มสลายลง ผู้เป็นมรดกตกทอดก็อยู่ไม่รอดเช่นกัน

จากคุณสมบัติและบทบาทหน้าที่ดังกล่าวข้างต้น สรุปได้ว่า ผู้ปฏิบัติงานมัคคุเทศก์ในประเทศไทย จะต้องเป็นบุคคลที่มีสัญชาติไทย รู้ขนบธรรมเนียมประเพณีไทย เรื่องราวต่าง ๆ ในท้องถิ่นของตน เป็นผู้มีความรู้ หรือวุฒิการศึกษาตามที่กฎหมายกำหนด สามารถใช้ภาษาเพื่อพูดแนะนำให้นักท่องเที่ยวเข้าใจถึงขนบธรรมเนียม ประเพณีและสถานที่ต่าง ๆ เป็นผู้มีความคล่องแคล่ว มีอารมณ์มั่นคงหนักแน่น มีมนุษยสัมพันธ์ รักการบริการ เป็นผู้ที่ไม่รู้ใฝ่เรียนแสวงหาความรู้อยู่เสมอ และต้องเป็นผู้ที่มีจิตสำนึกในการอนุรักษ์และรักษาศิลปวัฒนธรรมและ สิ่งแวดล้อมของชาติด้วย

2. เอกสารเกี่ยวกับการพูดเพื่อการสื่อสาร

2.1 ความหมายของการพูดเพื่อการสื่อสาร

หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ได้กล่าวถึง ความหมายของภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communication) ว่าเป็นความสามารถ ในการสื่อสารภาษาต่างประเทศ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ไม่ใช่เพียงแค่ การจำคำศัพท์ และรูปประโยคในภาษา ผู้เรียนต้องใช้ภาษาได้คล่อง เข้าใจวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา และ ตระหนักถึงวิธีการที่จะนำภาษา และวัฒนธรรมไปใช้ในการสร้างปฏิสัมพันธ์ในสังคม (กระทรวงศึกษาธิการ. 2544: 3)

นักการศึกษาหลายท่าน ได้กล่าวถึงความสามารถในการพูดเพื่อการสื่อสาร ไว้ดังนี้

ริชาร์ด (Richards. 1994: 68) ได้กล่าวถึงการพูดว่า เป็นการพูดสนทนาที่เกิดขึ้นภายใต้ จุดประสงค์ที่หลากหลาย ซึ่งสามารถแบ่งการสนทนาได้ดังนี้

1. พูดเพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารระหว่างบุคคล
2. พูดเพื่อสร้างและดำรงไว้ซึ่งความสัมพันธ์ในสังคมของบุคคล

ริชาร์ดยังให้ความเห็นต่อไปอีกว่า การพูดยังสะท้อนให้เห็นถึงวัฒนธรรมการปกครองของผู้พูด โดย รับรู้ได้จากภาษาพูดของบุคคลนั้นๆ

เรเวล (Revel. 1995: 1-3) ได้กล่าวถึงความหมายของการพูดเพื่อการสื่อสารว่า เป็นการ แลกเปลี่ยนความรู้ ข้อมูล ความคิดเห็น และความรู้สึกระหว่างบุคคล ซึ่งเกิดขึ้นได้ในหลายๆ วิธี โดยใช้ภาษาเป็น เครื่องมือในการสื่อสาร ซึ่งมีทั้งภาษาท่าทาง และภาษาพูด เพื่อเป็นการแสดงถึงวัฒนธรรมของผู้พูด โดยไม่มี กฎเกณฑ์บังคับตายตัว แต่โดยความเป็นจริงแล้วสิ่งเหล่านี้ต้องการการสอนและการเรียนรู้เพื่อป้องกันความเข้าใจ ผิด บุคคลต้องมีความสามารถในการสื่อสารที่เหมาะสมทั้งการพูดและการกระทำ

ลินช์ (Lynch. 1997: 3-6) กล่าวว่า การพูดเพื่อการสื่อสาร เป็นปฏิสัมพันธ์ที่เกิดขึ้น 2 ทาง ระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง โดยทำหน้าที่แลกเปลี่ยนความคิดเห็น ข้อมูลข่าวสาร ข้อตกลง การต่อรอง โดยมี การ

เชื่อมโยงความคิดในการโต้ตอบ และการสื่อความหมาย ซึ่งก่อให้เกิดความเข้าใจซึ่งกันและกันเพื่อให้การสื่อสารดำเนินไปด้วยดี

ซาวิยอง (Savignon. 1997: 14-15) ได้ให้ความหมายของการพูดเพื่อการสื่อสารไว้ว่า การพูดเพื่อการสื่อสารคือ วิธีการที่บุคคลหนึ่งกล่าวคำพูดเพื่อให้บุคคลอื่นเข้าใจและแปลความหมายได้ถูกต้องถึงความต้องการของผู้พูด โดยการสื่อสารสามารถเกิดขึ้นได้ในหลายสถานการณ์ ซึ่งการสื่อสารจะประสบผลสำเร็จนั้นขึ้นอยู่กับบริบทและจุดประสงค์ของการสื่อความหมาย โดยที่บุคคลทั้ง 2 ฝ่ายเข้าใจตรงกันและมีประสบการณ์ที่คล้ายคลึงกัน

เซลส์ -เมอเซีย และโอลซ์เตน (Celce-Murcia; & Olshtain. 2000: 166) กล่าวว่า การพูดเป็นปฏิสัมพันธ์ที่ผู้พูดต้องการสื่อความหมายของความคิด ความรู้สึก ความต้องการ ลักษณะนิสัย และแลกเปลี่ยนข้อมูลของตนแก่ผู้ฟัง หรือต้องการสื่อความหมายที่เกี่ยวข้องกับสถานการณ์ต่างๆ โดยจุดประสงค์ของผู้พูด คือ ต้องการให้ผู้ฟังเข้าใจและแปลความหมายของผู้พูดได้อย่างถูกต้อง

สมิตรา อังวัฒนกุล (2537: 167) กล่าวว่า การพูดเป็นการถ่ายทอดความคิด ความเข้าใจ และความรู้สึกให้ผู้ฟังได้รับรู้ และเข้าใจจุดมุ่งหมายของผู้พูด ดังนั้นทักษะการพูดจึงเป็นทักษะที่สำคัญสำหรับบุคคลในการสื่อสารในชีวิตประจำวัน ในการประกอบอาชีพธุรกิจต่าง ๆ ส่วนในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ ทักษะการพูดนับได้ว่าเป็นทักษะที่สำคัญและจำเป็นอย่างมาก เพราะผู้พูดได้ ย่อมสามารถฟังผู้อื่นได้เข้าใจ และยังช่วยให้การอ่าน การเขียน ง่ายขึ้นด้วย อย่างไรก็ตาม ทักษะการพูดเป็นทักษะทางภาษาที่ซับซ้อน และเกิดจากการฝึกฝนเป็นระยะเวลานาน ไม่ได้เกิดจากความเข้าใจและจดจำ

จากความหมายของการพูดเพื่อการสื่อสารดังกล่าวข้างต้น สรุปได้ว่า การพูดเพื่อการสื่อสารหมายถึง การพูดถ่ายทอดความคิด ความรู้สึก แลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร วัฒนธรรมประเพณีของตน ให้ผู้อื่นเข้าใจได้อย่างคล่องแคล่ว รวมทั้งการเลือกใช้คำพูดและแสดงการกระทำให้ผู้อื่นเข้าใจและรับรู้เกี่ยวกับกิจวัตรนั้น ๆ ได้เหมาะสมกับสถานการณ์ และกาลเทศะ

2.2 องค์ประกอบของการพูดเพื่อการสื่อสาร

นักการศึกษาได้กล่าวถึงองค์ประกอบของการพูดเพื่อการสื่อสาร ไว้ดังนี้

เบิร์น (Byrne. 1987: 8) และอันเดอร์ฮิล (Underhill. 2000: 2) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของการพูดเพื่อการสื่อสารในทำนองเดียวกันว่า การพูดมีองค์ประกอบสำคัญ 3 ประการ ดังนี้

1. ผู้พูด (Speaker) หมายถึง บุคคลซึ่งพูดสื่อความหมาย หรือส่งข้อความ หรือข้อมูลต่างๆ ไปยังผู้ฟัง
2. ข้อความ (Message) หมายถึง สารหรือข้อมูลที่ผู้พูดส่งไปยังผู้ฟัง
3. ผู้ฟัง (Listener) หมายถึง บุคคลที่รับสารหรือฟังข้อมูลจากผู้พูดที่ส่งมาให้

ซึ่งกระบวนการนี้จะเกิดเป็นปฏิสัมพันธ์ 2 ทาง คือ ผู้พูดส่งข้อมูลหรือสารไปยังผู้ฟังและในขณะเดียวกัน ผู้ฟังรับฟังข้อมูลแล้วแปลความหมายให้เข้าใจ แล้วเปลี่ยนสถานะเป็นผู้พูดส่งข้อมูลกลับไปให้ผู้พูด ซึ่งจะเปลี่ยนสถานะเป็นผู้ฟัง โดยกระบวนการนี้เรียกว่ากระบวนการสื่อสาร

แฮริส (Harris. 1988: 81-82) ได้กล่าวถึง องค์ประกอบสำคัญของความสามารถในการพูดเพื่อการสื่อสาร ว่าประกอบด้วยความสามารถต่อไปนี้ คือ

1. การออกเสียง (Pronunciation) ในขณะที่พูดผู้พูดต้องออกเสียงทั้งพยัญชนะ สระ การเน้นหนักของคำ ประโยค และคำควบกล้ำต่างๆ ให้ถูกต้อง
2. ไวยากรณ์ (Grammar) ต้องใช้ภาษาถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ของภาษา
3. คำศัพท์ (Vocabulary) ใช้คำศัพท์ได้หลากหลายและถูกต้อง
4. ความคล่องแคล่วของการใช้ภาษา (Fluency) ใช้ภาษาในการสื่อความหมายได้อย่างคล่องแคล่ว
5. ความสามารถที่จะก่อให้เกิดความเข้าใจ (Comprehensibility) สามารถเข้าใจข้อมูลแล้วพูดโต้ตอบให้การสื่อสารดำเนินต่อไปได้อย่างราบรื่น

คานาล และสเวน (Brown. 2000: 246-247; อ้างอิงจาก Canale; & Swain. 1983) กล่าวว่า ความสามารถในการสื่อสารประกอบด้วย

1. ความสามารถด้านไวยากรณ์ (Grammatical Competence) ความสามารถด้านไวยากรณ์ มิได้หมายถึงความสามารถที่จะเข้าใจและใช้ไวยากรณ์ได้เท่านั้น แต่ยังรวมถึงความสามารถในการใช้องค์ประกอบทั้งหมดของตัวภาษาซึ่งได้แก่ เสียง คำศัพท์ และไวยากรณ์ ซึ่งทำให้ผู้พูดสามารถเข้าใจและใช้ภาษาได้ถูกต้องตามโครงสร้างโดยปราศจากการลังเล ทำให้การพูดเกิดความคล่องแคล่ว
2. ความสามารถด้านการใช้ความสัมพันธ์ของข้อความ (Discourse Competence) การพูดที่มีประสิทธิภาพผู้พูดต้องมีความสามารถทางด้านการใช้ความสัมพันธ์ของข้อความ หมายถึงผู้พูดสามารถจัดการกับบทบาทของการสนทนาโดยการผลัดเปลี่ยนบทบาทในการพูดเปิดและปิดการสนทนาและเชื่อมโยงให้การสนทนาดำเนินต่อไปได้อย่างเหมาะสมและราบรื่น นอกจากนั้นผู้พูดต้องรู้จักเชื่อมโยงภาษาพูดให้เป็นภาษาเขียน โดยใช้เครื่องหมายแสดงความสัมพันธ์ของประโยค หรือข้อความเพื่อสื่อความหมายของเหตุการณ์ต่างๆ ได้
3. ความสามารถทางด้านภาษาศาสตร์สังคม (Sociolinguistic Competence) นอกจากความสามารถทางด้านไวยากรณ์แล้ว ผู้พูดที่มีประสิทธิภาพจะต้องมีความเข้าใจในความสามารถทางภาษาศาสตร์สังคม หมายถึง ผู้พูดสามารถใช้คำพูดได้ถูกต้องเหมาะสมกับกาลเทศะ โดยสามารถเลือกรูปแบบภาษาให้สัมพันธ์กับพฤติกรรมของบุคคลในสังคม นอกจากนั้นผู้พูดยังต้องสามารถพูดสนทนาเพื่อสร้างความสัมพันธ์ทางสังคม และพูดเพื่อจุดประสงค์เฉพาะที่แตกต่างไปตามสถานการณ์และประเภทของการพูด
4. ความสามารถด้านกลวิธีในการสื่อสาร (Strategic Competence) นอกจากความสามารถดังกล่าวทั้ง 3 ประการแล้ว ผู้พูดควรมีความสามารถด้านกลวิธีในการสื่อสาร หมายถึงผู้พูดสามารถแก้ปัญหาในขณะที่สื่อสารด้วยกลวิธีต่างๆ ที่สามารถทำให้ผู้ฟังเข้าใจความหมายได้ ถึงแม้ว่าผู้พูดจะยังไม่มีความสามารถด้านไวยากรณ์ดีพอ แต่ผู้พูดก็สามารถใช้กลวิธีในการจัดการกับความบกพร่องเหล่านั้นเพื่อช่วยให้สื่อสารกับผู้อื่นได้

จากองค์ประกอบของการพูด กล่าวโดยสรุปได้ว่า การพูดประกอบด้วย ผู้พูด สารหรือข้อมูลที่ผู้พูดส่งไปยังผู้รับ ซึ่งในการพูดนั้นจะต้องพูดอย่างมีวิจารณญาณ ก่อให้เกิดความเข้าใจซึ่งกันและกัน สามารถพูดเชื่อมโยงให้การสนทนาดำเนินต่อไปด้วยความเหมาะสมวาทะด้วยบรรยากาศของการสื่อความหมายที่ดี และการพูดควรพูดอย่างคล่องแคล่ว ถูกต้องตามหลักภาษา ใช้คำศัพท์ที่ถูกต้อง และเหมาะสมกับสถานการณ์และกาลเทศะ

2.3 การจัดกิจกรรมเพื่อพัฒนาความสามารถในการพูดเพื่อการสื่อสาร

การจัดกิจกรรมเพื่อการสื่อสารนั้นมีหลายรูปแบบ และขั้นตอนที่แตกต่างกัน ซึ่งนักการศึกษาหลายท่าน ได้เสนอแนะลักษณะกิจกรรมเพื่อการสื่อสาร ดังนี้

ลิตเติลวูด (สมิตรา อังวัฒนกุล. 2537: 123-158; อ้างอิงจาก Littlewood. 1983) ได้แบ่งกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารออกเป็น 2 ประเภท โดยสรุปได้ดังนี้

1. กิจกรรมการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารตามวัตถุประสงค์ (Functional Communication Activities) เป็นกิจกรรมที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนใช้ภาษาเป็นสื่อในการทำกิจกรรมให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ โดยผู้เรียนจะต้องพยายามใช้ภาษาเท่าที่ตนสามารถใช้ได้เพื่อสื่อความหมายให้เข้าใจกันมากที่สุด กิจกรรมประเภทนี้มีการจัดการหลายแบบแต่มีหลักการร่วมกัน คือ ผู้สอนต้องกำหนดสถานการณ์ให้ผู้เรียนต้องใช้ภาษาเพื่อแก้ปัญหาอย่างใดอย่างหนึ่ง ดังนี้

1.1 กิจกรรมแลกเปลี่ยนข้อมูลในวงจำกัด (Sharing Information with Restricted Cooperation) เป็นกิจกรรมที่ผู้เรียนแต่ละคน หรือแต่ละกลุ่มได้รับข้อมูลเพียงบางส่วน และจะต้องแลกเปลี่ยนข้อมูลของตนเองกับเพื่อนจนครบในการถามตอบ โดยผู้ตอบจะตอบคำถามเมื่อผู้ถามใช้วิธีการที่กำหนดเท่านั้น

1.2 กิจกรรมแลกเปลี่ยนข้อมูลในวงกว้าง (Sharing Information with Unrestricted Cooperation) กิจกรรมนี้ผู้เรียนจะมีอิสระในการคิดหาวิธีการพูดที่เหมาะสม ซึ่งจะแตกต่างจากกิจกรรมการแลกเปลี่ยนข้อมูลในวงจำกัด

1.3 กิจกรรมการแลกเปลี่ยนข้อมูลหรือหาข้อสรุปจากข้อมูล (Sharing and Processing Information) กิจกรรมลักษณะนี้คล้ายกับกิจกรรมการเล่นต่อภาพ (Jigsaw) คือ ผู้เรียนแต่ละคนจะได้รับข้อมูลที่แตกต่างกัน ผู้เรียนจะต้องแลกเปลี่ยนข้อมูลกันก่อน จนกระทั่งได้ภาพรวมของข้อมูลทั้งหมด จากนั้นจึงนำข้อมูลดังกล่าวไปใช้ในการแก้ปัญหา หรือหาข้อสรุปตามที่กำหนดให้

1.4 กิจกรรมการหาข้อสรุปจากข้อมูล (Processing Information) เป็นกิจกรรมที่ผู้เรียนทุกคนได้รับข้อมูลเหมือนกันหมด และต้องร่วมกันอภิปรายเกี่ยวกับข้อมูลที่ได้รับ เพื่อนำมาแก้ปัญหาย่างใดอย่างหนึ่ง

2. กิจกรรมการใช้ภาษาเพื่อการปฏิสัมพันธ์ในสังคม (Social Interaction Activities) เป็นกิจกรรมที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนใช้ภาษาเป็นสื่อในการทำกิจกรรมให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ ความสำเร็จของกิจกรรม วัดจากความสามารถ 2 ประการ คือ ความสามารถในการสื่อสารได้ตามวัตถุประสงค์ และความสามารถ

ในการเลือกใช้ภาษาได้ถูกต้องเหมาะสมกับสถานการณ์และบทบาทที่ได้รับ การทำกิจกรรมอาจใช้ห้องเรียนเป็นปริบททางสังคมก่อนเพื่อให้นักเรียนได้ฝึกการใช้ภาษาในเรื่องที่ใกล้ตัวและในสถานการณ์ที่นักเรียนคุ้นเคย หลังจากนั้นจึงจัดให้ผู้เรียนได้ฝึกภาษาในปริบทอื่นที่เป็นสถานการณ์นอกชั้นเรียนต่อไป รายละเอียดของกิจกรรมมีดังนี้

2.1 การแสดงบทบาทสมมติ (Role Play) เป็นกิจกรรมการสอนโดยใช้บทบาทสมมติขึ้นจากสถานการณ์ใดสถานการณ์หนึ่งที่ใกล้เคียงกับความเป็นจริงมาเป็นเครื่องมือในการสอน โดยให้ผู้เรียนสวมบทบาทนั้นและแสดงพฤติกรรมไปตามบทบาทที่ได้รับ

2.2 สถานการณ์จำลอง (Simulation) เป็นกิจกรรมการสอนที่ใช้สถานการณ์จำลองขึ้นให้เหมือนจริง หรือใกล้เคียงกับความเป็นจริงมากที่สุดเป็นเครื่องมือในการสอน โดยให้ผู้เรียนเข้าไปอยู่ในสถานการณ์นั้นมีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งต่างๆ ที่อยู่ในสถานการณ์นั้น และใช้ข้อมูลที่มีสภาพคล้ายกับข้อมูลความเป็นจริงในสถานการณ์นั้นในการตัดสินใจและแก้ปัญหาต่างๆ

2.3 การแสดงละคร (Acting) เป็นกิจกรรมการสอนโดยใช้ละครเป็นสื่อช่วยให้เกิดการเรียนรู้ ละครเป็นเรื่องที่ได้ถูกกำหนดเนื้อหาและบทขึ้นเรียบร้อยแล้วตั้งแต่ต้นจนจบ ผู้แสดงจะต้องสวมบทบาทตามที่กำหนดไว้

2.4 การแสดงสด (Improvisation) เป็นกิจกรรมที่ต้องใช้ภาษาโดยตรง และเป็นการใช้ภาษาโดยมิได้มีการคาดคิดหรือเตรียมตัว ซึ่งเป็นสถานการณ์ที่คล้ายคลึงกับชีวิตจริง หลังจากแสดงแล้วผู้เรียนควรมีโอกาสในการอภิปรายและแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้ภาษาว่าจะปรับปรุงให้ดีขึ้นอย่างไร

ริชาร์ด (Richards, 1994: 76-81) ได้ให้แนวคิดในการสอนทักษะการพูดเพื่อการสื่อสารว่า มีแนวคิดหลักอยู่ 2 ประการ คือ

1. แนวคิดการสอนแบบอ้อม (An Indirect Approach) คือ การสอนที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนปฏิบัติกิจกรรมที่มีการสนทนาปฏิสัมพันธ์กัน เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความสามารถในการพูด โดยครูจัดหา หรือจัดเตรียมกิจกรรมเพื่อส่งเสริมผู้เรียนได้มีปฏิสัมพันธ์อย่างเป็นธรรมชาติ โดยการฝึกนั้นจะใช้วิธีการให้ผู้เรียนได้ฝึกเป็นคู่หรือเป็นกลุ่ม เพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูล สนทนาเกี่ยวกับเหตุการณ์ต่างๆ ซึ่งวิธีการสอนแบบนี้จะเน้นให้ผู้เรียนใช้ภาษาตามที่ครูกำหนดมากกว่าการฝึกภาษาตามที่นักเรียนต้องการ

2. แนวคิดการสอนแบบตรง (A Direct Approach) คือ การสอนที่ครูวางแผนการสอนที่มีขั้นตอนและกระบวนการต่างๆ โดยกำหนดสถานการณ์ หรือจุดประสงค์ที่ชัดเจนเพื่อฝึกทักษะเฉพาะสถานการณ์นั้นๆ โดย การให้กลวิธี และกระบวนการต่าง ๆ ที่ช่วยให้ผู้เรียนสนทนาได้อย่างคล่องแคล่ว และมีความถูกต้องของภาษาที่ใช้ในการสนทนา

ริชาร์ด ยังให้คำอธิบายเพิ่มเติมว่า ไม่ว่าจะเป็วิธีการสอนแบบใด เพื่อให้การจัดการเรียนการสอนมีประสิทธิภาพ ครูจะต้องเตรียมการและวางแผนการสอน โดยการเลือกวิธีการหรือกิจกรรมที่มีเป้าหมายหรือจุดประสงค์เพื่อที่จะพัฒนาการพูดของผู้เรียนอย่างแท้จริง

เบิร์น (Byrne. 1987: 2, 22-99) ได้ให้แนวคิดเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมการสอนเพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดเพื่อการสื่อสารของผู้เรียน ว่ามี 3 ขั้นตอน ดังนี้

1. ขั้นนำเสนอเนื้อหาทางภาษา (The Presentation Stage) เป็นขั้นตอนที่ครูจะต้องให้ความรู้ทางภาษาใหม่ หรือเนื้อหาใหม่เพื่อให้ผู้เรียนเพิ่มความสามารถทางด้านภาษา ซึ่งในการนำเสนอเนื้อหา นั้นมีหลายวิธี โดยครูอาจจะเสนอในรูปแบบของบริบทการใช้ภาษาต่าง ๆ เช่น ให้ผู้เรียนอ่านเนื้อเรื่อง บทสนทนา และให้ผู้เรียนสังเกต ตลอดจนสรุปกฎเกณฑ์การใช้ภาษาจากเนื้อเรื่อง หรือบทสนทนานั้น ๆ อย่างไรก็ตามขั้นตอนนี้ไม่ควรใช้เวลามาก เพราะการนำเสนอความรู้ในตัวภาษาเป็นเพียงส่วนหนึ่งของกระบวนการเรียนรู้ เป้าหมายสำคัญอยู่ที่ทักษะการใช้ภาษา อย่างไรก็ตามครูควรสอนให้ผู้เรียนเข้าใจเนื้อหาเป็นอย่างดี เพราะผู้เรียนจะต้องนำความรู้นี้ไปใช้ในการฝึกขั้นต่อไป บทบาทของครูเป็นผู้นำเสนอข้อมูล และผู้เรียนเป็นผู้ฟังโดยพยายามทำความเข้าใจ หรืออาจมีส่วนร่วมกิจกรรมบ้างในบางครั้ง

2. ขั้นการฝึกภาษา (The Practice Stage) คือขั้นที่ผู้เรียนฝึกภาษาหลังจากที่ครูนำเสนอเนื้อหาในรูปแบบของบริบทแล้ว ครูควรจะให้โอกาสผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษา ฝึกพูดประโยค หรือวลี ซึ่งการฝึกครั้งนี้ครูยังควบคุมการฝึกโดยอาจจะฝึกเป็นคู่หรือเป็นกลุ่มก่อน เพื่อสร้างความมั่นใจให้กับผู้เรียน การฝึกในขั้นนี้มีใช้ให้ผู้เรียนจดจำกฎเกณฑ์เพียงอย่างเดียว ครูผู้สอนต้องให้ผู้เรียนเข้าใจและฝึกอย่างมีความหมาย โดยการฝึกอาจจะใช้สื่อหรืออุปกรณ์ เช่น ใช้เกม รูปภาพ มาเป็นสื่อประกอบ เพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษาอย่างถูกต้องและมีความหมาย โดยในขั้นนี้จุดประสงค์สำคัญอยู่ที่ความถูกต้องในการใช้ภาษาเป็นสำคัญ บทบาทหน้าที่ของครูคือเป็นผู้คอยดูแลช่วยเหลือให้การฝึกเป็นไปอย่างถูกต้องและมีความหมาย

3. ขั้นการใช้ภาษา (The Production Stage) คือขั้นที่ผู้เรียนได้มีโอกาสใช้ภาษาอย่างอิสระมากที่สุด ขั้นนี้ครูเป็นเพียงผู้จัดการหรือจัดกิจกรรมเพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนได้มีโอกาสใช้ภาษาอย่างหลากหลายและเหมาะสมกับสถานการณ์ต่างๆ อย่างคล่องแคล่ว ข้อผิดพลาดต่าง ๆ ที่อาจเกิดขึ้นกับผู้เรียนในการใช้ภาษาไม่ถือเป็นเรื่องสำคัญ ถ้าไม่ก่อให้เกิดความเข้าใจผิดในการสื่อสาร เพราะการฝึกในขั้นนี้มีจุดประสงค์เพื่อฝึกความคล่องแคล่ว ของการใช้ภาษาและความสามารถในการสื่อความหมายเป็นสำคัญ

ฮาร์มเมอร์ (Harmer. 1983: 45-46) ได้ให้แนวคิดเกี่ยวกับกิจกรรมเพื่อพัฒนาทักษะการพูดเพื่อการสื่อสาร โดยแบ่งขั้นตอนเป็น 3 ขั้นตอน ดังนี้

1. การแนะนำความรู้ทางภาษาใหม่ (Introducing New Language) ในขั้นนี้ครูจะแนะนำกฎเกณฑ์ทางภาษาใหม่ที่ผู้เรียนไม่เคยเรียนมาก่อน โดยที่ครูควบคุมการสอนโดยให้ผู้เรียนพูดตามซ้ำๆ จากเหตุการณ์หรือสถานการณ์รอบๆ ตัว จนสามารถพูดได้ตามที่ครูนำเสนอ ขั้นตอนนี้จะเน้นความถูกต้องของภาษาเป็นสำคัญ โดยการนำเสนอ นั้นจะใช้เวลาไม่มากนัก

2. การฝึกภาษา (Practice) ในขั้นนี้ครูจะให้ผู้เรียนได้ฝึกภาษาต่อเนื่องจากขั้นแรก ซึ่งจะเป็นการฝึกที่มุ่งเน้นการสื่อสารเป็นหลักแต่อาจจะมีการใช้ภาษาไม่หลากหลายเนื่องจากผู้เรียนอาจจะขาดประสบการณ์ทางภาษา โดยการฝึกอาจจะฝึกเป็นคู่ และในระหว่างการฝึกครูจะเป็นผู้คอยแนะนำและแก้ไขให้ใช้ภาษาได้ถูกต้องตามหลักภาษา

3. กิจกรรมเพื่อการสื่อสาร (Communicative Activities) ในขั้นนี้ผู้เรียนจะได้ฝึกการใช้ภาษาหลากหลายและมีลักษณะสมจริงมากขึ้น ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารที่อิสระมากขึ้น

ริชาร์ด และ ร็อดเจอร์ส (Richards; & Rodgers. 2002: 172) ได้กล่าวถึงหลักการสอนภาษาที่ดีว่า ควรพิจารณากระบวนการเรียนรู้ตามสถานการณ์ที่หลากหลาย มากกว่าระเบียบวิธีการที่มีแบบแผนตายตัว ดังนี้

1. ผู้เรียนต้องเรียนรู้ภาษาผ่านกระบวนการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร
2. การสื่อสารตามสภาพที่เป็นจริงและการสื่อสารอย่างมีความหมายเป็นจุดมุ่งหมายหลักของการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนในชั้นเรียน
3. ความคล่องแคล่วของการใช้ภาษาเป็นสิ่งสำคัญของการพูดเพื่อการสื่อสาร ผู้เรียนต้องสามารถสื่อสารด้วยความคล่องแคล่ว
4. การพูดสื่อสารสามารถที่จะบูรณาการไปสู่ทักษะทางภาษาที่แตกต่างกันได้
5. การเรียนรู้เป็นกระบวนการที่ผู้เรียนต้องลองผิดลองถูกในการประยุกต์ใช้ภาษาได้อย่างสร้างสรรค์

จากแนวคิดเกี่ยวกับกิจกรรมการสอนดังกล่าว สรุปได้ว่า การสอนทักษะการพูดเพื่อการสื่อสาร ควรใช้วิธีการและกระบวนการเรียนการสอนที่หลากหลายโดยครูต้องออกแบบกิจกรรมที่ส่งเสริมและเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกการใช้ภาษาในสถานการณ์จริงและได้ใช้ภาษาอย่างอิสระ แต่ในขณะเดียวกันผู้เรียนควรได้เรียนรู้โครงสร้างทางภาษาที่ถูกต้องจากครูผู้สอนและได้รับการฝึกฝนอย่างเพียงพอ ก่อน จึงจะสามารถนำมาใช้ได้อย่างถูกต้องและเหมาะสม

2.4 การประเมินผลการพูดเพื่อการสื่อสาร

การเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร จะยึดจุดประสงค์ของการพูดเป็นหลัก โดยการประเมินจะเน้นในเรื่องการพูดเพื่อสื่อความหมาย เครื่องมือที่ใช้ประเมินผลมีหลายรูปแบบ เช่น การสัมภาษณ์ การสังเกต การอภิปราย การถามตอบ ในการประเมินนี้ สามารถดำเนินการก่อนเรียน ในระหว่างเรียน และหลังการเรียน นอกจากนั้นผู้เรียนยังสามารถประเมินตนเอง (Self-assessment) ซึ่งช่วยให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาตนเองได้ เพราะผู้เรียนจะรู้ความก้าวหน้าของตนเอง เกิดความกระตือรือร้นมากขึ้นเมื่อเห็นว่าตนเองมีการพัฒนา

อัจฉรา วงศ์โสธร (2538: 79-80) ได้เสนอรูปแบบการทดสอบการพูดว่าสามารถทดสอบได้ 3 ประการ ดังนี้

1. การพูดเดี่ยวเพียงคนเดียว เช่น การรายงาน การเล่าเรื่อง การอภิปราย การให้คำแนะนำในการกระทำอย่างใดอย่างหนึ่ง การกล่าวแสดงความคิดเห็น การวิพากษ์วิจารณ์ เทคนิคและวิธีการวัดความสามารถทางการพูดประเภทนี้มักจะเป็นการทดสอบแบบตรง เพราะผู้พูดได้แสดงทักษะพูดจริงในเนื้อหาที่ได้เตรียมมา
2. การสัมภาษณ์ หรือการสนทนา ซึ่งมักจะเป็นการพูดระหว่าง บุคคล 2 คนขึ้นไป โดยฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งเป็นผู้ดำเนินการป้อนคำถามให้ผู้เรียนได้แสดงทักษะการพูดของตน โดยจะเริ่มต้นด้วยการทักทายเพื่อช่วยคลายความวิตกกังวล และให้คุ้นเคยกับสถานการณ์ในการสอบได้ดีขึ้น ต่อจากนั้นจึงมุ่งเข้าสู่เรื่องที่ต้องการ

ทดสอบ โดยอาจเป็นเรื่องทั่วไปตามบทบาทสมมติที่กำหนดให้ผู้เรียน หรือเป็นการพูดแสดงความคิดเห็นในเรื่องต่างๆ

3. การอภิปราย หรือการโต้เถียง ซึ่งมีการแสดงความคิดเห็นเป็นกลุ่มโดยมีกรรมการเป็นผู้ให้คะแนนผู้เรียนเป็นรายบุคคล อย่างไรก็ตาม การพูดเป็นกลุ่มแบบนี้ มีการพูดของผู้อื่นเป็นตัวแปรสำคัญที่มีอิทธิพลต่อความสามารถในการพูดของแต่ละคน

ละเอียด จุฑานันท์ (2543: 183-184) ได้อธิบายเกี่ยวกับการทดสอบทักษะการพูดไว้ดังนี้

1. การพูดที่มีการควบคุม สามารถทดสอบได้โดย

1.1 การให้ตัวชี้แนะ ที่สามารถมองเห็นได้ ผู้เรียนพูดประโยคโดยมีรูปภาพเป็นสื่อ ผู้เรียนควรมีความคุ้นเคยกับสัญลักษณ์ที่ใช้เสียก่อน

1.2 การให้ตัวชี้แนะ ที่เป็นคำพูด คำแนะนำสำหรับการทดสอบอาจใช้ภาษาแม่ หรือภาษาที่เรียน หรือในบางครั้งอาจเป็นการเขียนก็ได้

2. การพูดโดยอิสระในสถานการณ์การสื่อสารอย่างแท้จริง มีวิธีการทดสอบดังนี้

2.1 ให้ผู้เรียนบรรยายเหตุการณ์ในภาพพูด ถ้าเป็นระดับเริ่มเรียนอาจให้คำสั่งเป็นภาษาแม่

2.2 ให้ผู้เรียนพูดตามหัวข้อที่กำหนดให้ ผู้สอนควรให้หลายๆ หัวข้อ เพราะผู้เรียนอาจจะคล่องในหัวข้อหนึ่งมากกว่าอีกหัวข้อหนึ่งก็เป็นได้

2.3 ผู้เรียนบรรยายวัตถุอย่างหนึ่งโดยใช้ภาษาที่เรียน

2.4 การสนทนาและสัมภาษณ์ เป็นวิธีการทดสอบทักษะการพูดที่เหมาะสมนิยมใช้และเป็นธรรมชาติมากที่สุด แบบสอบสมรรถภาพทางการพูดจะเป็นแบบสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาตามหน้าที่หรือความสามารถในการสื่อสารได้ก็ต่อเมื่อแบบสอบนั้นให้โอกาสแก่ผู้เข้าสอบในการแสดงความสามารถที่จะเรียบเรียงส่วนประกอบต่างๆ ของคำพูดให้สอดคล้องกันอย่างเหมาะสม

2.5 เกณฑ์การประเมินความสามารถในการพูด

มีนักการศึกษาหลายได้ตั้งเกณฑ์การประเมินความสามารถด้านการพูดไว้ดังนี้

ฮีตัน (Heaton. 1988: 98) ได้จัดระดับความสามารถในการพูดไว้ 6 ระดับ ดังนี้

1. ระดับใช้ภาษาไม่ได้ คือ พูดแล้วผู้ฟังไม่เข้าใจ หรือผู้พูดไม่สามารถพูดภาษาได้เลย

2. ระดับใช้ภาษาได้เล็กน้อย คือ พูดเนื้อหาได้เพียงเล็กน้อยในหัวข้อง่ายๆ ที่ใช้สื่อสารทุกวัน ผู้พูดจะพูดตะกุกตะกัก เข้าใจผิดบ่อยๆ เข้าใจบทสนทนาได้บางส่วน จับรายละเอียดไม่ค่อยได้

3. ระดับใช้ภาษาเกือบน่าพอใจ คือ สามารถพูดสนทนาโต้ตอบได้บ้าง แต่ขาดความคล่องแคล่วและความถูกต้อง การสนทนายังไม่ค่อยต่อเนื่อง บางครั้งพูดซ้ำคำ วลี และประโยค

4. ระดับใช้ภาษาได้ค่อนข้างดี คือ ผู้พูดสามารถพูดคุยในหัวข้อที่ต้องการได้ ติดตามเรื่องได้หยุด หรือพูดตะกุกตะกักเป็นครั้งคราว

5. ระดับใช้ภาษาได้ดี คือ ผู้พูดสามารถเล่าเรื่องได้ชัดเจนถูกต้อง มีเหตุผล สามารถสนทนาได้เป็นเรื่องราว สามารถติดตามเรื่องที่พูดได้ ได้ตอบได้

6. ระดับใช้ภาษาได้ยอดเยี่ยม คือ ผู้พูดสามารถพูด อภิปราย ได้ตอบอย่างมีประสิทธิภาพ สามารถนำการสนทนา ดำเนินเรื่องต่อไป และขยายความเรื่องได้ มีการโต้ตอบด้วยท่าทางและน้ำเสียงที่เหมาะสม

เวียร์ (Weir. 1993: 43) ได้จัดระดับความสามารถในการพูดออกเป็น 4 ส่วน คือ ระดับความสามารถของการใช้ภาษา ระดับความสามารถในการใช้คำศัพท์ ระดับความสามารถในการใช้ไวยากรณ์ และระดับความสามารถในการใช้ภาษาที่เข้าใจได้ โดยได้กำหนดรายละเอียดในการประเมินของแต่ละระดับ ไว้ดังนี้

1). ระดับความสามารถของการใช้ภาษา

ระดับ 0 หมายความว่า ไม่สามารถพูดสื่อสารได้

ระดับ 1 หมายความว่า สามารถพูดสื่อสารได้ในวงจำกัดมาก ลักษณะการใช้คำพูดในทางสังคมยังไม่เหมาะสม

ระดับ 2 หมายความว่า มีความพยายามที่จะพูดโต้ตอบ แต่มีความเข้าใจผิดเกิดขึ้นบ้าง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การใช้ภาษาในทางสังคม

ระดับ 3 หมายความว่า ความผิดพลาดในการพูดสื่อสารมีน้อย ไม่เป็นสาเหตุที่ทำให้ไม่เข้าใจเรื่องราวได้ สื่อสารได้ดี

2). ระดับความสามารถในการใช้คำศัพท์

ระดับ 0 หมายความว่า ใช้คำศัพท์ในการพูดได้เพียงพื้นฐานง่ายๆ เบื้องต้น

ระดับ 1 หมายความว่า ใช้คำศัพท์ได้ในวงจำกัด สามารถใช้คำศัพท์อยู่ในหัวข้อที่จำกัด ใช้คำไม่ค่อยถูกต้อง หรือใช้คำซ้ำๆ

ระดับ 2 หมายความว่า ใช้คำไม่ถูกต้องตรงประเด็น บางครั้งทำให้เกิดความเข้าใจผิด มีความลังเล และใช้คำอธิบายวกวน

ระดับ 3 หมายความว่า สามารถใช้คำศัพท์ในการสื่อสารได้มาก และถูกต้อง ไม่วกวนเยิ่นเย้อ สามารถเข้าใจได้เป็นอย่างดี

3). ระดับความสามารถในการใช้ไวยากรณ์

ระดับ 0 หมายความว่า ไม่สามารถใช้ภาษาได้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์

ระดับ 1 หมายความว่า สามารถพูดได้เป็นคำๆ ไม่เป็นประโยค เรียงประโยคไม่ถูกต้อง ใช้โครงสร้างประโยคสับสน

ระดับ 2 หมายความว่า ใช้ภาษาผิดหลักไวยากรณ์บ้าง มีการพัฒนารูปแบบการใช้ภาษามากขึ้น แต่บางครั้ง ไม่สามารถพูดเชื่อมโยงเหตุการณ์และใช้ประโยคให้สัมพันธ์กันได้

ระดับ 3 หมายความว่า ใช้ภาษาได้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ ผิดพลาดน้อยมาก

4). ระดับความสามารถในการใช้ภาษาที่เข้าใจได้

ระดับ 0 ไม่สามารถพูดให้เข้าใจได้ เพราะไม่มีจังหวะในการพูด ไม่มีระดับเสียงสูงต่ำ และไม่มีการเน้นเสียงหนักเบาของคำ ซึ่งเป็นสาเหตุทำให้เกิดความไม่เข้าใจในเรื่องที่จะพูด

ระดับ 1 หมายความว่า มีสำเนียงภาษาแม่เข้ามาแทรกในขณะพูด ทำให้เข้าใจยาก บางครั้งต้องขอให้พูดช้าบ่อยๆ จึงจะเข้าใจ

ระดับ 2 หมายความว่า สามารถพูดให้เข้าใจได้บ้าง แต่มีการพูดผิดจังหวะ เน้นเสียงผิดที่ หรือใช้ระดับเสียงผิดบ้าง

ระดับ 3 หมายความว่า สามารถใช้ภาษาได้คล่อง สื่อความหมายให้เข้าใจได้เป็นอย่างดี แม้ว่าจะมีสำเนียงผิดเพี้ยนบ้างไม่เหมือนเจ้าของภาษา แต่ไม่มีปัญหาในการสื่อสาร

อัจฉรา วงศ์โสธร (2544: 242-243) ได้ให้ความหมายของระดับในการวัดการใช้ภาษา ดังนี้

ระดับ 9 ระดับผู้เชี่ยวชาญในการใช้ภาษา คือ ใช้ภาษาเหมือนเจ้าของภาษา มีความถูกต้องและมีลีลาภาษา ใช้สำนวนได้เหมือนภาษาของตนเอง

ระดับ 8 ระดับผู้ใช้ภาษาได้ดีมาก คือ พูดหรือเขียนเรื่องราวได้ชัดเจน และมีเหตุผลด้วยลีลาและตัวชี้ (Markers) ที่เหมาะสม มีความสามารถทัดเทียมกับพวกนักทวิภาษา (Bilingual)

ระดับ 7 ระดับผู้ใช้ภาษาได้ดี คือ สามารถเข้าใจสถานการณ์ส่วนใหญ่ในสิ่งแวดล้อมที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นประจำ มีความไม่เข้าใจหรือข้อจำกัดทางภาษาเป็นครั้งคราว แต่ไม่เป็นอุปสรรคในการสื่อสาร

ระดับ 6 ระดับผู้ใช้ภาษาได้ คือ สามารถเข้าใจสถานการณ์ส่วนใหญ่ได้ แต่ยังขาดความคล่องแคล่ว และความถูกต้อง บางครั้งเข้าใจผิด หรือมีข้อผิดพลาดทางภาษาที่สำคัญๆ

ระดับ 5 ระดับผู้ใช้ภาษาได้พอประมาณ คือ สามารถติดต่อสื่อสารทั่วๆ ไปได้ แต่มักใช้ภาษาไม่ถูกต้อง หรือไม่เหมาะสม

ระดับ 4 ระดับผู้ใช้ภาษาได้น้อย (Marginal user) ขาดลีลา ความคล่องแคล่วและความถูกต้อง สื่อสารได้ยากลำบาก บางครั้งเข้าใจผิดเนื่องจากสำเนียง และไวยากรณ์ แต่ไม่ถึงกับล้มเลิกเสียกลางคัน

ระดับ 3 ระดับผู้ใช้ภาษาได้จำกัดมาก คือ มีความรู้ภาษาอังกฤษที่ใช้ในชีวิตประจำวันที่ดีกว่าระดับเริ่มเรียน แต่ระดับทักษะไม่สามารถใช้ในการสื่อสารอย่างต่อเนื่องได้

ระดับ 2 ระดับผู้ใช้ภาษาได้เล็กน้อย คือ ใช้ภาษาได้ต่ำกว่าระดับที่สื่อสารในชีวิตประจำวันสื่อสาร พูดได้เป็นคำๆ

ระดับ 1/0 ระดับไม่สามารถพูดให้เข้าใจได้

จัสมิน และ ไรอัน (กิ่งแก้ว อารีรักษ์. 2546: 103-106; อ้างอิงจาก Jasmine. 1993 และ Ryan: 1994) ได้จำแนกเกณฑ์การประเมินผลเป็น 2 ประเภท ดังนี้

1. เกณฑ์การประเมินแบบภาพรวม (Holistic Rating Scales) คือ แนวทางในการให้คะแนนโดยพิจารณาจากภาพรวมของผลงาน โดยนำองค์ประกอบสำคัญที่บ่งบอกถึงผลงานที่คาดหวังมาจัดทำเป็นรายการระบุคำอธิบายที่บรรยายลักษณะของเกณฑ์ในแต่ละรายการ เรียงร้อยต่อกันเป็นภาพรวมที่แสดงถึงคุณภาพให้เห็นเป็นรูปธรรมที่ชัดเจนในแต่ละระดับ

2. เกณฑ์การประเมินแบบแยกส่วน (Analytic Rating Scales) คือ แนวทางการให้คะแนนโดยพิจารณาจากแต่ละส่วนของงานที่มีลักษณะการตอบที่จำกัด ซึ่งแต่ละส่วนจะต้องกำหนดแนวทางการให้คะแนน

โดยมีคำนิยามหรือคำอธิบายลักษณะของงานในส่วนนั้น ๆ ในแต่ละระดับให้ชัดเจน โดยเกณฑ์ในการพูดพิจารณาใน 4 ส่วนคือ ความคล่องในการพูด การออกเสียง การใช้คำศัพท์ และ ความถูกต้องด้านไวยากรณ์ โดยกำหนดรายละเอียดในแต่ละส่วนดังนี้

1). ความคล่องในการพูด (5 คะแนน)

5 คะแนน หมายความว่า พูดได้ด้วยความเร็วปกติ จังหวะในการพูดแทบจะเหมือนเจ้าของภาษา ความคิดต่อเนื่องในเรื่องที่พูด

4 คะแนน หมายความว่า พูดแปร่ง ความเร็วปกติ มีตะกุกตะกักนิดหน่อย แต่ไม่รู้สึกลำบาก ความคิดต่อเนื่องในเรื่องที่พูด

3 คะแนน หมายความว่า พูดแปร่ง ค่อนข้างช้า ตะกุกตะกัก พูดซ้ำบ้าง ความคิดไม่ค่อยต่อเนื่องในเรื่องที่พูด แต่ไม่ต้องใช้ความพยายามมากที่จะทำความเข้าใจ

2 คะแนน หมายความว่า พูดติดตะกุกตะกัก เว้นช่วงนานหลายครั้ง ความคิดไม่ค่อยต่อเนื่องในเรื่องที่พูด ต้องใช้ความพยายามจึงจะเข้าใจ

1 คะแนน หมายความว่า พูดติดตะกุกตะกัก เว้นช่วงนานจนน่าเบื่อ ต้องกระตุ้นให้พูดต่อ ความคิดไม่เชื่อมโยงกระโดดไปกระโดดมา

2). การออกเสียง 4 (คะแนน)

4 คะแนน หมายความว่า พูดออกเสียงได้ชัดเจน ลงเสียงหนักเบา มีจังหวะ ใช้เสียงระดับเสียงสูงต่ำ พูดเสียงเชื่อมโยงคำได้แทบเหมือนกับเจ้าของภาษา

3 คะแนน หมายความว่า พูดออกเสียงได้ชัดพอที่จะเข้าใจได้ ลงเสียงหนักเบา มีจังหวะ ใช้ระดับเสียงสูงต่ำ พูดเสียงเชื่อมโยงคำได้คล้ายกับเจ้าของภาษา

2 คะแนน หมายความว่า พูดออกเสียงได้ไม่ชัดบางตอนทำให้เข้าใจได้ยาก มีการลงเสียงหนักเบา ใช้ระดับเสียงสูงต่ำ และพูดเสียงเชื่อมโยงบ้าง

1 คะแนน หมายความว่า พูดออกเสียงคำไม่ชัด ฟังแทบจะไม่เข้าใจ ไม่ลงเสียงหนักเบา ไม่มีจังหวะ ไม่มีระดับเสียงสูงต่ำ ไม่มีการพูดเชื่อมโยงคำ

3). การใช้คำศัพท์ (4 คะแนน)

4 คะแนน หมายความว่า มีวงคำศัพท์กว้าง สามารถใช้ได้ถูกต้องเหมาะสม แม่นยำในทุกเรื่อง

3 คะแนน หมายความว่า สามารถเลือกใช้คำศัพท์ได้ถูกต้องเหมาะสม มีคำศัพท์ที่ติดขัด และใช้คำไม่สื่อความบ้าง แต่น้อยมาก

2 คะแนน หมายความว่า ใช้คำศัพท์พื้น ๆ เพียงพอที่จะสื่อความ บางครั้งต้องพูดใหม่เพื่อให้ได้ความตามที่ต้องการสื่อ

1 คะแนน หมายความว่า มีวงคำศัพท์น้อยมาก ใช้คำศัพท์ไม่ถูกต้องจนสื่อความแทบไม่ตรงกับเรื่องที่พูด

4. ความถูกต้องด้านไวยากรณ์ (2 คะแนน)

2 คะแนน หมายความว่า ใช้โครงสร้างประโยคซับซ้อนได้ในวงกว้าง มีที่ผิดไวยากรณ์พื้นฐานน้อยมาก หรือแทบไม่มีเลย

1 คะแนน หมายความว่า ใช้โครงสร้างประโยคง่าย ๆ มีที่ผิดไวยากรณ์พื้นฐานบ่อยครั้ง

จากเกณฑ์การประเมินผลการพูดข้างต้น สรุปได้ว่า การประเมินผลการพูดมีหลายระดับ และหลายสถานการณ์ ดังนั้นการประเมินการพูดต้องพิจารณาจากจุดประสงค์ของการพูด เรื่องที่จะพูด และความสามารถในการใช้ภาษาของผู้พูดว่าอยู่ในระดับใด ถูกต้องเหมาะสมหรือไม่ การใช้ภาษาชัดเจน ชัดค่าเพียงใด สื่อความหมาย ได้ตรงตามเนื้อหาอย่างน้อยแค่ไหน ครูต้องกำหนดเกณฑ์การวัดให้ชัดเจน

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ประเมินความสามารถของผู้เรียนในด้านการพูดเพื่อการสื่อสารในการให้ข้อมูลและแนะนำสถานที่ท่องเที่ยวต่าง ๆ ในท้องถิ่น โดยใช้คำศัพท์ สำนวน และโครงสร้างทางภาษาได้อย่างถูกต้องและเหมาะสม ทั้งนี้ให้สอดคล้องกับการพูดเพื่อการเป็นยุวมัคคุเทศก์ด้วย โดยผู้วิจัยได้ปรับและประยุกต์จากเกณฑ์การประเมินการพูดเพื่อการสื่อสารของนักการศึกษาหลายท่าน คือ ฮีทตัน (Heaton, 1988: 98) เวียร์ (Weir, 1993: 43) และ กิงแก้ว อารีรักษ์ (2546: 103-106) โดยเกณฑ์การประเมินความสามารถในการพูดเพื่อการสื่อสาร ใช้การประเมินแบบภาพรวม (Holistic Rating Scales) ซึ่งเป็นการให้คะแนนโดยการนำองค์ประกอบสำคัญที่บรรยายลักษณะ หรือผลงานที่คาดหวังมาจัดทำเป็นคำอธิบายที่บรรยายลักษณะของเกณฑ์ในแต่ละรายการเป็นภาพรวม เพื่อแสดงถึงคุณภาพให้เห็นเป็นรูปธรรมที่ชัดเจนในแต่ละระดับ

3. เอกสารเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ (Task-Based Learning)

3.1 ความหมายของงานปฏิบัติ

นักการศึกษาหลายท่านได้ให้ความหมายของงานปฏิบัติ ไว้ดังนี้

สลอง และครูกส์ (Skehan, 1996: 20; อ้างอิงจาก Long; & Crookes, 1993) ได้ให้ความหมายของงานปฏิบัติว่า เป็นกิจกรรมที่เน้นความหมายทางภาษาในการสื่อสาร มากกว่ารูปแบบทางภาษา ความสำเร็จของงานปฏิบัติจะถูกประเมินในด้านความสำเร็จของชิ้นงาน และงานปฏิบัติมุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาในชีวิตประจำวัน ดังนั้น การสอนที่มุ่งเน้นงานปฏิบัติจะเน้นให้ผู้เรียนมีความสามารถในการสื่อสาร โดยแต่ละงานปฏิบัติเน้นให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้อย่างเป็นระบบและเป็นกระบวนการที่เน้นให้ผู้เรียนได้ปฏิบัติจริง โดยในเบื้องต้นผู้เรียนได้เรียนรู้การสื่อสารอย่างมีความหมาย ซึ่งจะนำไปสู่การพัฒนาการใช้ภาษาที่ถูกต้องและเหมาะสมต่อไป

วิลลิส (Willis, 1996: 23) ได้ให้ความหมายของงานปฏิบัติโดยเน้นงานปฏิบัติด้านภาษาไว้ คือ งานปฏิบัติ หมายถึงกิจกรรมทางภาษาที่สร้างขึ้นเพื่อให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาในการปฏิบัติงาน เพื่อให้บรรลุผลสำเร็จตามจุดมุ่งหมายที่ตั้งไว้ โดยเน้นความหมายในการสื่อสาร มากกว่ารูปแบบของภาษา

พรานู (Ellis, 2003: 4; อ้างอิงจาก Prabhu, 1987) ได้ให้ความหมายของงานปฏิบัติไว้ว่า งานปฏิบัติเป็นกิจกรรมซึ่งเน้นให้ผู้เรียนบรรลุวัตถุประสงค์การเรียนรู้โดยใช้กระบวนการคิดผ่านข้อมูลที่ได้รับ โดยมีครูเป็นผู้ควบคุมและสร้างกระบวนการให้เกิดการเรียนรู้

เอลลิส (Ellis. 2003: 9-10) ได้ให้ความหมายของงานปฏิบัติ ในด้านที่เกี่ยวกับการเรียนการสอน ภาษาอังกฤษ ไว้ดังนี้

1. งานปฏิบัติ คือ การวางแผนในการทำงาน เพื่อเป็นเครื่องมือสำหรับครูที่ใช้ในการเตรียมการสอนซึ่งกำหนดให้ผู้เรียนได้ปฏิบัติตามจุดประสงค์เฉพาะของแต่ละงานปฏิบัติ โดยผลที่ได้จากการปฏิบัติงานอาจจะหรือไม่เป็นไปตามแผนที่วางไว้ก็ได้

2. งานปฏิบัติต้องมุ่งเน้นความหมายทางภาษาเป็นสำคัญโดยเฉพาะการใช้ภาษาในการสื่อสาร กล่าวคือ งานปฏิบัตินั้น จะต้องสนับสนุนให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาในการสื่อสารอย่างมีความหมายและเหมาะสมกับสถานการณ์อย่างเสรี

3. งานปฏิบัติเป็นกระบวนการใช้ภาษาในสถานการณ์จริง หมายถึง ในการปฏิบัติงานนั้น เน้นให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาที่สอดคล้องกับสถานการณ์จริง หรือใช้ภาษาสื่อสารกับบุคคลรอบข้างได้ เช่น การแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร หรือการซักถามเพื่อให้เกิดความเข้าใจที่ถูกต้อง

4. งานปฏิบัติสามารถเชื่อมโยงทักษะทางภาษาทั้ง 4 ด้านคือ ฟัง พูด อ่าน และเขียน เข้าด้วยกัน โดยที่ผู้เรียนฟัง หรืออ่านข้อความเพื่อให้เกิดความเข้าใจ แล้วถ่ายทอดข้อความออกมาด้วยการพูด หรือเขียน อย่างมีประสิทธิภาพ

5. งานปฏิบัติต้องสนับสนุนให้ผู้เรียนได้ใช้กระบวนการเรียนรู้ที่เน้นให้ผู้เรียนคิดวิเคราะห์ และแก้ปัญหา อย่างมีวิจารณญาณ ในการเลือกสรร แบ่งแยก การให้เหตุผล การประเมินผล เพื่อที่จะปฏิบัติให้งานนั้นบรรลุวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ในแต่ละงานปฏิบัติ

6. งานปฏิบัติต้องมีความชัดเจนในผลของงานปฏิบัติ หมายถึง หลังจากที่ผู้เรียนปฏิบัติกิจกรรมเสร็จสมบูรณ์แล้ว ผู้เรียนจะได้เรียนรู้และฝึกภาษาที่ถูกต้อง เป็นไปตามจุดมุ่งหมายของงานปฏิบัติ นั้น กล่าวคือ ผู้เรียนจะได้เรียนรู้ภาษาหลังจากได้ทำกิจกรรม หรือปฏิบัติงานนั้นเสร็จสมบูรณ์แล้ว

นูแนน (Nunan. 1995: 10-11) บาคแมนและปาล์มเมอร์ (Luoma. 2004: 31; อ้างอิงจาก Bachman; & Palmer.1996) ได้ให้ความหมายของงานปฏิบัติในทำนองเดียวกันว่า งานปฏิบัติเป็นชิ้นงานที่มอบหมายให้ผู้เรียนปฏิบัติในชั้นเรียนให้เกิดความเข้าใจ มีการเชื่อมโยงการใช้ภาษา หรือปฏิสัมพันธ์ทางภาษา โดยหลักการสำคัญเน้นการสื่อความหมายมากกว่ารูปแบบทางภาษา ซึ่งงานปฏิบัติจะประกอบด้วยข้อมูลหรืองานที่ให้ผู้เรียนได้ปฏิบัติกิจกรรมตามขั้นตอน โดยข้อมูลนั้นอาจได้รับโดยการฟัง ดูรูปภาพ หรือทั้ง 2 อย่าง ทั้งนี้ งานปฏิบัติจะต้องกำหนดเป้าหมายของงานอย่างชัดเจน รวมทั้งบทบาทของครูและผู้เรียนด้วย

จากความหมายของงานปฏิบัติดังกล่าวข้างต้น สรุปได้ว่า งานปฏิบัติ หมายถึง กิจกรรมทางภาษาที่สร้างขึ้นเพื่อให้ผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติงานจริงตามที่ได้รับมอบหมาย โดยใช้ภาษาเป็นเครื่องมือในการปฏิบัติงาน ที่เน้นความหมายในการสื่อสารมากกว่ารูปแบบทางภาษา โดยเชื่อมโยงทักษะ ฟัง พูด อ่าน และ เขียน เข้าด้วยกัน เพื่อให้งานปฏิบัตินั้นเสร็จสิ้นสมบูรณ์ตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ โดยจะปรากฏเป็นชิ้นงาน หรือผลงาน ดังนั้นการที่จะให้ผู้เรียนได้ฝึกการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารในสถานการณ์จริงและปฏิบัติจริงนั้น การสอนที่เน้นรูปแบบงานปฏิบัติจึงเป็นวิธีการที่เหมาะสม

3.2 หลักการสอนที่เน้นงานปฏิบัติ

วิลลิส (Willis, 1998: 11-19) กล่าวว่าหลักการสำคัญที่ช่วยให้ครูสามารถเลือกและจัดทากิจกรรมที่กระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพนั้น มีหลักการสำคัญ ดังนี้

1. ให้ออกาส (Exposure) หมายความว่า ควรให้ออกาสผู้เรียนได้ฝึกการใช้ภาษาในสถานการณ์ที่สอดคล้องกับชีวิตจริง โดยออกแบบกิจกรรมและเลือกสื่อการสอนที่น่าสนใจและกระตุ้นให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาที่หลากหลาย ทั้งในและนอกห้องเรียนอย่างมีความสุข เพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนต้องการที่จะเรียนรู้

2. การใช้ภาษา (Use of Language) หมายความว่า ในขณะที่ผู้เรียนปฏิบัติงานผู้เรียนควรได้รับการสนับสนุนให้ใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารอย่างมีความหมายในสถานการณ์ต่างๆ และในสภาพแวดล้อมที่แตกต่างมากกว่าการเน้นที่รูปแบบของภาษา

3. กระตุ้นความสนใจ (Motivation) หมายความว่า รูปแบบของงานปฏิบัติจะต้องมีลักษณะที่กระตุ้นและท้าทายให้ผู้เรียนต้องการที่จะปฏิบัติงานให้ประสบผลสำเร็จตามเป้าหมายที่กำหนดด้วยตนเอง และครูจะต้องให้ความสำคัญของความสำเร็จของผู้เรียนด้วย

4. เรียนรู้รูปแบบของภาษา (Instruction) หมายความว่า หลังจากที่ผู้เรียนปฏิบัติงานแล้ว ควรได้รับความรู้ในเรื่องรูปแบบของภาษาที่ถูกต้องด้วย โดยเฉพาะเมื่อผู้เรียนจะต้องรายงานผลการปฏิบัติงาน ไม่ว่าจะเป็นการเขียน หรือพูดนำเสนอผลงาน ครูควรให้ความรู้และคำแนะนำในการใช้ภาษาที่ถูกต้อง

นอกจากนั้น วิลลิสยังเสนอแนะอีกด้วยว่า การจัดสภาพแวดล้อมในชั้นเรียนที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้มีปฏิสัมพันธ์กันอย่างเป็นธรรมชาติ จะเป็นการส่งเสริมให้ผู้เรียนได้รับความรู้และประสบการณ์ทางภาษามากยิ่งขึ้น

สกิน (Skehan, 1998: 129-133) ได้กล่าวถึงหลักการในการกำหนดงานที่ใช้ในกิจกรรมการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติว่า ควรมีรูปแบบเพื่อพัฒนาและส่งเสริมการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารในการปฏิบัติงานอย่างมีประสิทธิภาพ โดยมีการพัฒนาภายใต้รูปแบบภาษาที่เป็นสากลและมีคุณลักษณะในการสื่อสารอย่างแท้จริง ซึ่งประกอบด้วยหลักการสำคัญ 5 ประการ ดังนี้

1. การเลือกขอบเขตของโครงสร้างภาษาที่ใช้ในงานปฏิบัติ หมายถึง ไม่ควรจำกัดการใช้ภาษาของผู้เรียน ในวงแคบ ในการเรียนรู้จะต้องมีการพัฒนาการใช้ภาษาอย่างเป็นระบบ และต้องคอยติดตามการพัฒนาการใช้ภาษาอย่างต่อเนื่อง และต้องมีความหลากหลายและเป็นสากล ขอบเขตของโครงสร้างของภาษา ควรจะเชื่อมโยงกับความเป็นจริง

2. การเลือกงานปฏิบัติให้อยู่บนเกณฑ์หรือบรรทัดฐานที่เป็นประโยชน์และจำเป็นต่อผู้เรียน หมายถึง ครูควรเลือกงานปฏิบัติที่มีเกณฑ์การใช้ภาษาที่เหมาะสมกับระดับความสามารถของผู้เรียน งานปฏิบัติควรออกแบบงานที่สนับสนุนและส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาได้ด้วยตนเอง ปราศจากการบังคับ โดยครูคอยให้คำแนะนำช่วยเหลือ ไม่ควรยากเกินไปเพราะอาจทำให้ผู้เรียนเกิดความเบื่อหน่ายในการปฏิบัติกิจกรรม

3. การกำหนดงานตามลำดับหลักการสอนภาษาจะช่วยให้บรรลุเป้าหมายของการพัฒนา หมายถึง การกำหนดงานให้ผู้เรียนปฏิบัติโดยทั่วไปไม่เพียงแต่ต้องการให้ผู้เรียนใช้ภาษาในการสื่อสารอย่างเป็น

ธรรมชาติเพียงอย่างเดียวเท่านั้น แต่ครูควรจะกำหนดรูปแบบงานให้เป็นไปตามลำดับของหลักการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร เพื่อให้ผู้เรียนมีความเข้าใจแล้วพัฒนาการใช้ภาษาให้ถูกต้องและเหมาะสม โดยมุ่งเน้นการพัฒนาอย่างต่อเนื่องในระยะยาว

4. เปิดโอกาสให้มีการเชื่อมโยงการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร หมายถึง ครูไม่ควรกำหนดหรือบังคับการใช้โครงสร้างทางภาษาเฉพาะด้านใดด้านหนึ่งเท่านั้น แต่ควรเปิดโอกาสให้ผู้เรียนใช้ภาษาสื่อสารให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ และหลากหลาย โดยครูคอยควบคุมและแนะนำการใช้ภาษาให้ถูกต้องตามรูปแบบ และส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถเชื่อมโยงการใช้ภาษาอย่างต่อเนื่องลึกซึ้ง เพื่อให้การสื่อสารมีความต่อเนื่องและราบรื่น

5. ใช้กระบวนการประเมินผลเป็นการประเมินการพัฒนา หลังจากการปฏิบัติงานที่ได้รับมอบหมายตามหลักการข้างต้นแล้วนั้น เพื่อให้ได้รู้ว่าการปฏิบัติงานนั้นมีผลสำเร็จหรือไม่ อย่างไร การประเมินผลเป็นสิ่งที่สำคัญที่จะสามารถรู้ผลว่างานที่ปฏิบัตินั้น บรรลุเป้าหมายเพียงใด ทั้งในด้านการใช้ภาษาและผลการปฏิบัติงาน ซึ่งการประเมินผลจะเป็นแนวทางในการพัฒนา ปรับปรุง และวางแผนการสอนในอนาคตต่อไป

เอลลิส (Ellis, 2003: 276-278) กล่าวว่า การที่จะให้ผู้เรียนมีโอกาสดำเนินการพัฒนาทักษะการเรียนรู้ทางภาษาที่เน้นรูปแบบงานปฏิบัติ อย่างได้ผลนั้น มีหลักการสำคัญ ดังนี้

1. ความยากง่ายของงานปฏิบัติต้องเหมาะสมกับระดับของผู้เรียน
2. งานปฏิบัติต้องมีจุดประสงค์และเป้าหมายที่ชัดเจน
3. งานปฏิบัติ ต้องสร้างความตระหนักให้ผู้เรียนปฏิบัติงานอย่างจริงจัง มิใช่เพื่อความสนุกเพียงอย่างเดียว

4. งานปฏิบัติต้องมีหลักประกันว่าผู้เรียนจะต้องปฏิบัติงานเต็มความสามารถ และใช้ภาษาในการแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นอย่างมีวิจารณญาณ ไม่ว่าจะเป็นงานกลุ่ม หรือทำงานเป็นคู่ ด้วยความร่วมมือร่วมใจ

5. งานปฏิบัติต้องกระตุ้นให้ผู้เรียนกล้าที่จะใช้ภาษาในขณะปฏิบัติงาน

6. งานปฏิบัติต้องมีหลักประกันในเบื้องต้นว่าผู้เรียนจะได้ใช้ภาษาเป็นเครื่องมือในการสื่อสาร โดยครูจะต้องออกแบบกิจกรรม หรืองานที่เน้นการสื่อสารเป็นหลัก

7. ควรให้โอกาสผู้เรียนได้เรียนรู้รูปแบบของภาษาที่ถูกต้องในการปฏิบัติงานด้วย ทั้งนี้ต้องไม่ทำให้ผู้เรียนสูญเสียความมั่นใจในการสื่อสาร ตามหลักการในข้อ 6 ด้วย

8. งานปฏิบัติควรเน้นให้ผู้เรียนได้ประเมินผลการปฏิบัติงาน ทั้งในด้านความสามารถในการใช้ภาษา และกระบวนการปฏิบัติงาน เพื่อให้ผู้เรียนได้ตระหนักถึงข้อผิดพลาด เพื่อหาทางปรับปรุงและพัฒนาต่อไป

เอลลิส ได้ให้ความเห็นเพิ่มเติมว่า หลักการดังกล่าวนี้อาจจะไม่เหมาะสมกับทุกกรณี ดังนั้นในการออกแบบกิจกรรมในงานปฏิบัติ ครูต้องตัดสินใจเลือกใช้วิธีการที่เหมาะสมด้วยตนเอง โดยอยู่บนพื้นฐานของสภาพและความสามารถของผู้เรียนของตน

จากหลักการในการกำหนดกิจกรรมในงานปฏิบัติดังกล่าวข้างต้น สรุปได้ว่า ลักษณะของงานปฏิบัติที่ดีนั้น ควรให้ผู้เรียนได้ฝึกภาษาในสถานการณ์ที่สอดคล้องกับชีวิตจริง โดยเน้นการสื่อความหมายมากกว่ารูปแบบทางภาษา งานปฏิบัติจะต้องกำหนดเป้าหมายและกระบวนการหรือขั้นตอนการปฏิบัติให้ชัดเจน ทั้งยังควรกำหนด

งานให้เหมาะสมกับระดับความสามารถของผู้เรียน รูปแบบงานจะต้องดึงดูดความสนใจและท้าทายให้ผู้เรียนมีความกระตือรือร้นที่จะเรียนและใช้ภาษาอย่างจริงจัง นอกจากนั้นหลังการปฏิบัติงานควรมีการประเมินผลงาน ทั้งในด้านการใช้ภาษาและกระบวนการปฏิบัติงาน เพื่อปรับปรุง และพัฒนาให้ดีขึ้นต่อไป

3.3 องค์ประกอบของงานปฏิบัติ

เอลลิส (Ellis, 2003: 21) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของงานปฏิบัติว่า ในการออกแบบงานปฏิบัติ จะต้องคำนึงถึงองค์ประกอบ ดังต่อไปนี้

1. เป้าหมาย (Goal) คือ การกำหนดเป้าหมายของงานปฏิบัติ ว่าต้องการให้ผู้เรียนบรรลุเป้าหมายใด ในการปฏิบัติงานนั้น ๆ
2. ตัวป้อน (Input) คือ ข้อมูลที่ป้อนให้ผู้เรียน อาจจะใช้การพูด ฟัง หรือวิธีการอื่นใด เพื่อให้ผู้เรียนได้รับข้อมูลเพื่อเป็นแนวทางในการปฏิบัติงาน เช่น รูปภาพ แผนที่ หรือข้อมูลที่เป็นงานเขียนอื่นๆ
3. วิธีการหรือเงื่อนไขในการปฏิบัติงาน (Conditions) คือ การกำหนดวิธีการปฏิบัติงานว่าจะใช้วิธีการใดกับข้อมูลที่ได้รับ
4. ขั้นตอนในการปฏิบัติงาน (Procedures) คือ การกำหนดขั้นตอนในการปฏิบัติงาน
5. ผลงาน (Outcome) คือ ผลลัพธ์ที่ได้หลังจากการปฏิบัติงานเสร็จสมบูรณ์แล้ว ไม่ว่าจะเป็นด้านผลผลิตของงาน หรือด้านการใช้ภาษาของผู้เรียน

สกิน (Skehan, 1996: 22-23) ได้กล่าวไว้ว่าการสอนแบบเน้นงานปฏิบัตินั้นไม่เพียงแต่จะมุ่งเน้นให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาได้เท่านั้น แต่องค์ประกอบที่สำคัญคือต้องพัฒนาให้ผู้เรียนมีความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารในระยะยาวอย่างมีประสิทธิภาพโดยจะต้องมีองค์ประกอบ ดังนี้

1. ความถูกต้องของภาษา (Accuracy) หมายถึง ผู้เรียนต้องใช้ภาษาได้อย่างถูกต้องตามหลักโครงสร้างทางไวยากรณ์ของภาษา
2. ความซับซ้อนของภาษา (Complexity) หมายถึง ผู้เรียนสามารถจัดการในกลวิธีการใช้ภาษาที่มีความลึกซึ้งและซับซ้อนเพื่อสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ และกล้าที่จะสร้างภาษาใหม่ขึ้นในสถานการณ์ต่างๆ โดยอยู่บนพื้นฐานของโครงสร้างทางภาษาและเหมาะสมกับสถานการณ์นั้นๆ
3. ความคล่องแคล่ว (Fluency) หมายถึง ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาในการสื่อสารได้อย่างคล่องแคล่ว โดยปราศจากการหยุดหรือลังเลที่จะพูด

สกิน ยังให้ความเห็นเพิ่มเติมอีกว่า การที่จะให้ผู้เรียนได้มีโอกาสได้ใช้ภาษามากที่สุดนั้น ครูจะต้องออกแบบกิจกรรมให้น่าสนใจและกระตุ้นความต้องการในการใช้ภาษาให้เหมาะสมในแต่ละด้าน และจะต้องเป็นการพัฒนาทั้ง 3 องค์ประกอบดังกล่าว

จากองค์ประกอบของงานปฏิบัติที่กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่า องค์ประกอบของงานปฏิบัติควรประกอบด้วย เป้าหมาย ตัวป้อน ขั้นตอนในการปฏิบัติงาน ผลงาน และเพื่อเป็นการพัฒนาผู้เรียนในระยะยาวควร

ฝึกให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาได้อย่างถูกต้อง คล่องแคล่ว และสามารถจัดการกับความยุ่งยากซับซ้อนของภาษาได้เพื่อการสื่อสารดำเนินไปอย่างราบรื่น การออกแบบกิจกรรมที่ดีควรครอบคลุมองค์ประกอบดังกล่าว

3.4 รูปแบบกิจกรรมและการจัดการเรียนการสอนที่เน้นงานปฏิบัติ

การจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ เป็นกิจกรรมที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกการใช้ภาษาในสถานการณ์จริง ซึ่งวิลลิส (Willis, 1996: 26-28) ได้กล่าวถึงรูปแบบของงานปฏิบัติไว้ดังนี้

1. กิจกรรมประเภทการทำรายการ (Listing) เป็นกิจกรรมที่เน้นให้ผู้เรียนใช้ความรู้ หรือประสบการณ์ที่มีอยู่ ฝึกพูดในการแสดงความคิดเห็นและอธิบายให้เหตุผลประกอบกับการจัดทำรายการ ให้สำเร็จตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดให้
2. กิจกรรมประเภทการเรียงลำดับและการคัดแยกข้อมูล (Ordering and Sorting) เป็นกิจกรรมที่เน้นให้นักเรียนฝึกการใช้ภาษาในการจัดเรียงลำดับข้อมูลหรือแบ่งแยกประเภทให้ถูกต้อง ได้แก่ การเรียงลำดับหัวข้อ เรื่องราว การกระทำหรือเหตุการณ์ต่าง ๆ ให้เป็นไปตามลำดับ ตามเกณฑ์ที่กำหนด
3. กิจกรรมการเปรียบเทียบ (Comparing) เป็นกิจกรรมที่ให้ผู้เรียนได้เปรียบเทียบและบ่งชี้ข้อมูลที่มีลักษณะคล้ายกันแต่แหล่งที่มาของข้อมูลแตกต่างกัน ได้แก่ การจับคู่ การหาลักษณะที่เหมือนและแตกต่างกัน
4. กิจกรรมการแก้ปัญหา (Problem Solving) เป็นกิจกรรมที่กำหนดสถานการณ์เพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียนได้ใช้ความรู้แก้ปัญหาด้วยวิจารณญาณ และเหตุผล เช่น การแก้ปัญหาเกี่ยวกับชีวิตจริง หรือสถานการณ์จริง กระบวนการปฏิบัติงานและเวลาที่กำหนดจะขึ้นอยู่กับความซับซ้อนของปัญหา
5. กิจกรรมแลกเปลี่ยนประสบการณ์ (Sharing Personal Experiences) กิจกรรมนี้กระตุ้นให้ผู้เรียนพูดและแลกเปลี่ยนประสบการณ์เกี่ยวกับตนเอง และสังคมอย่างอิสระกับผู้อื่น
6. กิจกรรมการสร้างงาน (Creative Task) หรือเรียกอีกอย่างหนึ่งว่า โครงการ (Project) เป็นกิจกรรมที่เน้นให้ผู้เรียนทำงานเป็นกลุ่ม หรือเป็นคู่ เพื่อร่วมกันสร้างงานโดยมีขั้นตอนในการทำมากกว่ากิจกรรมประเภทอื่น ๆ อาจจะเป็นการจัดทำรายการ เปรียบเทียบ หรือแก้ปัญหา การปฏิบัติงานอาจจะกระทำในชั้นเรียน หรือนอกชั้นเรียนก็ได้ แต่มุ่งเน้นการทำงานเป็นหมู่คณะ โดยผลของการปฏิบัติงานสามารถเป็นความรู้ที่เป็นแนวทางให้กับผู้อื่นได้ศึกษาได้ด้วย

พิคา คานากี้ และ ฟาโลดัน (Richards; & Rodgers, 2002: 234; อ้างอิงจาก Pica; Kanagy; & Falodun, 1993) ได้แบ่งประเภทของกิจกรรมที่เน้นงานปฏิบัติตามลักษณะของการปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนกับงานที่ปฏิบัติ ดังนี้

1. งานปฏิบัติแบบสัสมพันธ์เนื้อหา (Jigsaw Task) คือ ผู้เรียนเชื่อมโยงข้อมูลที่ได้รับในแต่ละกลุ่ม ซึ่งแตกต่างกัน แล้วพยายามอธิบายลักษณะเพื่อหาข้อสรุปของข้อมูล
2. งานปฏิบัติที่เป็นการหาข้อมูลที่ขาดหายไป (Information – Gap Task) คือ การที่นักเรียนทำงานเป็นคู่โดยได้รับข้อมูลคนละส่วน แล้วพูดแลกเปลี่ยนข้อมูลกันเพื่อให้ได้ข้อมูลครบทั้ง 2 ฝ่าย

3. งานปฏิบัติที่เป็นการแก้ปัญหา (Problem – Solving Task) คือ ผู้เรียนได้รับปัญหาจากสถานการณ์ต่างๆ แล้วร่วมกันหาทางแก้ไขปัญหานั้นๆ ให้สำเร็จ

4. งานปฏิบัติที่ต้องตัดสินใจ (Decision – Making Task) คือ ผู้เรียนได้รับปัญหาซึ่งมีทางออกที่หลากหลาย ผู้เรียนจะต้องอภิปรายร่วมกันเพื่อตัดสินใจเลือกวิธีใดวิธีหนึ่งเพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุด

5. งานปฏิบัติที่แลกเปลี่ยนความคิดเห็น (Opinion Exchange Task) คือ วิธีการที่ผู้เรียนจะต้องอภิปรายและแลกเปลี่ยนความคิดเห็น หรือประสบการณ์ในเรื่องต่างๆ เพื่อเพิ่มพูนความรู้ หรือเพื่อให้บรรลุข้อตกลงร่วมกัน

จากรูปแบบกิจกรรมที่กล่าวมาแล้วข้างต้น กิจกรรมแบบเน้นงานปฏิบัติ เป็นกิจกรรมที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารในสถานการณ์จริงโดยมีกิจกรรมที่หลากหลาย และมีการปฏิบัติงานร่วมกัน อีกทั้งยังเป็นกิจกรรมที่ฝึกให้ผู้เรียนได้ใช้ทักษะกระบวนการคิดและแก้ไขปัญหา ทั้งยังปลูกฝังให้ผู้เรียนสามารถปฏิบัติงานร่วมกับผู้อื่นได้ ผลของงานปฏิบัติอาจเป็นแนวทางให้ผู้อื่นได้ศึกษาได้ ถ้างานนั้นเป็นสิ่งที่ผู้เรียนได้ศึกษาค้นคว้ามาอย่างดี

3.5 ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ

การจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ เป็นการเรียนรู้ภาษาจากการปฏิบัติงานที่ได้รับมอบหมาย ซึ่งมีหลายรูปแบบ ผู้เรียนต้องศึกษาขั้นตอนในการปฏิบัติงานให้เข้าใจ เพื่อจะได้ปฏิบัติงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยขณะปฏิบัติงานแต่ละงานจะมีจุดมุ่งหมายให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาในการสื่อสาร มากกว่ารูปแบบของภาษา งานปฏิบัติจะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้จากประสบการณ์ตรง ซึ่งจะทำให้ผู้เรียนเกิดการพัฒนาทางภาษามากขึ้น โดยเห็นผลเป็นชิ้นงาน หรือผลงาน

วิลลิส (Willis. 1996: 38-98) และ เอลลิส (Ellis. 2003: 244-262) ได้กล่าวถึงกระบวนการในการเรียนรู้แบบเน้นการปฏิบัติ ไว้ในทำนองเดียวกันว่า กระบวนการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ ประกอบด้วย 3 ขั้นตอน คือ

1. ขั้นเตรียมปฏิบัติ (Pre-Task) เป็นขั้นตอนในการเตรียมตัวผู้เรียนก่อนการปฏิบัติงาน เช่น การกำหนดหัวข้อการปฏิบัติงาน และจุดประสงค์ของงาน การเตรียมคำศัพท์ สำนวนใหม่ ที่ใช้ในการปฏิบัติงาน และการทำความเข้าใจในคำสั่งที่มอบหมายงานที่จะต้องนำไปปฏิบัติจริง

2. ขั้นระหว่างปฏิบัติงาน (Task Cycle or During Task) เป็นขั้นตอนที่นักเรียนต้องปฏิบัติงานจริงโดยปฏิบัติเป็นคู่ หรือเป็นกลุ่ม โดยที่ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาได้อย่างอิสระ โดยมีการใช้กิจกรรมที่หลากหลาย หลังจากนั้น ผู้เรียนจะต้องเตรียมตัววางแผนการรายงานผลการปฏิบัติงานสิ่งที่ปฏิบัติ หรือค้นพบโดยอาจจะรายงานด้วยการพูดหรือการเขียนก็ได้ ซึ่งในขั้นนี้ผู้เรียนจะต้องใช้ภาษาให้เหมาะสม โดยครูเป็นผู้ช่วยแนะนำในเรื่องของภาษาที่จะใช้รายงาน

3. ขั้นหลังการปฏิบัติงาน (Language Focus or Post Task) เป็นขั้นที่ผู้เรียนจะได้พัฒนาการใช้ภาษาให้ถูกต้อง โดยแบ่งเป็น 2 ขั้นตอนดังนี้

3.1 **ชั้นวิเคราะห์ภาษา (Language Analysis)** ผู้เรียนร่วมกันวิเคราะห์ภาษาที่ใช้ในการปฏิบัติงานในแต่ละครั้งให้ถูกต้องตามรูปแบบและโครงสร้างของภาษา แก้ไขข้อผิดพลาดของภาษาในชั้นปฏิบัติ โดยมีครูเป็นผู้ให้คำแนะนำ และเพิ่มเติม เพื่อให้ผู้เรียนเลือกใช้ภาษาได้ถูกต้องและเหมาะสม

3.2 **ชั้นฝึกใช้ภาษา (Practice)** หลังจากผู้เรียนได้เรียนรู้รูปแบบที่ถูกต้องของภาษาแล้ว ผู้เรียนต้องฝึกซ้ำอีกครั้งหนึ่งเพื่อให้เกิดความคล่องแคล่ว และถูกต้อง โดยการฝึกอาจจะฝึกซ้ำเรื่องเดิมแต่การฝึกนั้นจะต้องอยู่ภายใต้เงื่อนไขที่แตกต่างไปจากครั้งแรก หรือครูอาจจะกำหนดแบบฝึกหัดหรือกิจกรรมให้ใหม่แต่อยู่ในกรอบของภาษาที่ผู้เรียนได้วิเคราะห์ร่วมกันแล้ว

เดวีส์ (Davies. 2000: 196-197) ได้แสดงความคิดเห็นเพิ่มเติมจากหลักการแนวคิดของ พราบู (Prabhu. 1980s) และวิลลิส (Willis. 1996) ที่ได้พัฒนาในระยะต่อมาว่า การเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติเป็นการเรียนรู้ที่ท้าทายความสามารถของผู้เรียนในการใช้ภาษา โดยหลักการสอนที่เน้นให้ผู้เรียนได้ปฏิบัติจริงนั้นเหมาะสมอย่างยิ่งกับกิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษ ซึ่งครูจะต้องออกแบบกิจกรรมและจัดหาสื่ออุปกรณ์ที่น่าสนใจ โดยสิ่งสำคัญที่ควรเน้นคือ จุดประสงค์ของงานที่ชัดเจนและผลของงานที่แสดงให้เห็นความสำเร็จของผู้เรียนเป็นรูปธรรมอย่างชัดเจน ส่วนขั้นตอนหลังการปฏิบัติตามงานตามรูปแบบของวิลลิส (Willis. 1996) นั้นเดวีส์ได้เพิ่มเติมอีกประการหนึ่งคือการอภิปรายผลย้อนหลัง (Retrospective) เพื่อให้ผู้เรียนได้ตระหนักถึงปัญหาและอุปสรรคที่เกิดขึ้นระหว่างปฏิบัติงานทั้งทางด้านการใช้ภาษาหรือการปฏิบัติงาน เพื่อหาทางป้องกัน หรือไม่เกิดความผิดพลาดอีก นอกจากนั้นเดวีส์ยังกล่าวเพิ่มเติมอีกว่า การเรียนการสอนที่เน้นงานปฏิบัตินั้นยังสามารถพัฒนาหรือประยุกต์กับวิธีการสอนภาษาในเรื่องอื่นๆ ได้อีกด้วย เช่น การสอนโครงสร้างทางภาษาใหม่ การทบทวนภาษา การสอนซ่อมเสริมภาษา และการพัฒนาการเรียนภาษาในทักษะอื่น ๆ

จากขั้นตอนการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติดังกล่าวข้างต้น สรุปได้ว่าการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติเป็นกิจกรรมที่มีการวางแผนงานปฏิบัติที่เน้นให้ผู้เรียนเรียนรู้ภาษาด้วยตนเองและปฏิบัติงานตามขั้นตอนอย่างมีระบบ โดยส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาในการสื่อสารระหว่างการปฏิบัติงานจริงอย่างอิสระ ทั้งนี้ผู้เรียนต้องใช้ภาษาให้สอดคล้องกับกิจกรรมหรือสถานการณ์ต่าง ๆ ที่ได้รับมอบหมาย ผู้เรียนต้องเรียนรู้และสร้างหลักเกณฑ์ทางภาษาเอง และแก้ปัญหาเอง โดยมีครูเป็นผู้ให้คำแนะนำ นอกจากนั้นการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติยังปลูกฝังให้ผู้เรียนสามารถปฏิบัติงานร่วมกันได้อย่างเป็นระบบอีกด้วย

สำหรับงานวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้นำวิธีการการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของ วิลลิส (Willis. 1996: 38-98) มาปรับใช้ โดยงานปฏิบัติตามแนวคิดของวิลลิส แบ่งเป็น 3 ขั้นตอน คือ ขั้นเตรียมการปฏิบัติ (Pre-Task) ขั้นระหว่างปฏิบัติงาน (Task Cycle) และขั้นหลังการปฏิบัติงาน (Language Focus) โดยในขั้นหลังการปฏิบัติงานยังแบ่งออกเป็น 2 ส่วน คือ การวิเคราะห์ภาษา (Language Analysis) และการฝึกหัดการใช้ภาษา (Practice) และในขั้นหลังการปฏิบัติงานนี้ ผู้วิจัยได้เพิ่มเติมส่วนที่ 3 คือการอภิปรายผล (Retrospective) ซึ่งเป็นแนวคิดของเดวีส์ (Davies. 2000: 196-197) โดยในส่วนนี้ผู้เรียนจะต้องอภิปรายเกี่ยวกับปัญหา และ

อุปสรรคที่เกิดขึ้นในระหว่างปฏิบัติงาน โดยปัญหาอาจจะเป็นปัญหาเกี่ยวกับการปฏิบัติงาน หรือปัญหาด้านการใช้ภาษา ดังนั้นเพื่อให้ผู้เรียนเกิดความตระหนัก และระมัดระวังไม่ให้เกิดปัญหาในการปฏิบัติงานครั้งต่อไป

4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพูดเพื่อการสื่อสารและการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ

4.1 งานวิจัยในประเทศ

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพูดเพื่อการสื่อสาร

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาทักษะการพูดเพื่อการสื่อสาร ได้มีผู้ทำการศึกษาไว้หลายวิธีดังนี้

สุกัญญา ศิลประสาท (2544) ได้ศึกษาการพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทดลอง คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนแสตรอุปถัมภ์ ปีการศึกษา 2544 จำนวน 34 คน เครื่องมือที่ใช้ในการทดลองคือ แผนการสอน และแบบทดสอบวัดความรู้ความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ แบบประเมินตนเอง และแบบสังเกตพฤติกรรม โดยได้ทำการทดลองเป็นระยะเวลา 16 คาบ ๆ ละ 50 นาที ผลการศึกษาพบว่า การสอนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติทำให้นักเรียนมีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ สูงขึ้นกว่าก่อนการทดลอง

เพ็ญแข วงศ์สุริยา (2546) ได้ศึกษาการพัฒนาความสามารถในการฟัง พูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้สถานการณ์จริงของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1 สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตสกลนคร กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทดลองคือ นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาการบัญชีสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตสกลนคร ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2544 จำนวน 7 คน เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง คือ แผนการสอน คำโครงการสนทนาก่อนและหลังการทดลอง แบบประเมินความสามารถในการฟังพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของอาจารย์ แบบประเมินตนเอง แบบวัดเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ แบบมาตราส่วนประเมินค่า 5 ระดับ บันทึกการเรียนรู้หลังการสนทนา และแถบบันทึกเสียง ผลการศึกษาพบว่า ความสามารถในการฟังพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักศึกษาดีขึ้นและมีเจตคติที่ดีขึ้น

บุญเกิด กลมทุกสิ่ง (2547) ได้ศึกษา เรื่องการพัฒนาความสามารถด้านทักษะการฟัง – พูด ภาษาอังกฤษในสถานการณ์จริง ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนแสนสุข จังหวัดชลบุรี โดยกลุ่มที่ใช้ในการทดลอง คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษฟัง-พูด ในกลุ่มสาระการเรียนรู้เพิ่มเติม โดยแบ่งเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มควบคุมที่สอนตามปกติ และกลุ่มทดลอง คือกลุ่มที่มีการฝึกใช้ภาษาเพิ่มเติมในสถานการณ์จริงนอกห้องเรียน ซึ่งใช้เวลาในการทดลอง 10 สัปดาห์ โดยแบ่งเป็น 2 ระยะ คือ ระยะแรกให้ความรู้ด้านเนื้อหาที่จะใช้โดยการฝึกในห้องเรียน 16 คาบ คาบละ 50 นาที ระยะที่สอง คือ การฝึกใช้ภาษาในสถานการณ์จริงในช่วงวันหยุด เป็นเวลา 2 สัปดาห์ โดยมีการเก็บข้อมูลด้วยการทดสอบก่อนและหลังการทดลอง ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนที่ได้รับการฝึกทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษในสถานการณ์จริง มีความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่เรียนตามปกติ

กนกวรรณ วิริยะกุล (2542) ได้ศึกษาผลการใช้แบบฝึกภาษาอังกฤษเชิงสื่อสารเพื่อการโรงแรมและการท่องเที่ยวประกอบการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษปฏิบัติงาน (อ 036) ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

จำนวน 41 คน ระยะเวลาในการทดลอง 18 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 คาบ คาบละ 50 นาที เครื่องมือที่ใช้ในการทดลองประกอบด้วย 1) แบบฝึกเสริมภาษาอังกฤษเชิงสื่อสารเพื่อการโรงแรมและการท่องเที่ยว ชุด "Wonderful Korat" 2) แผนการสอน 3) แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษปฏิบัติงาน 4) แบบวัดเจตคติ ของนักเรียนที่มีต่อแบบฝึกเสริมภาษาอังกฤษเชิงสื่อสารเพื่อการโรงแรมและการท่องเที่ยว ผลการศึกษาปรากฏว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่ได้จากการสอบหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน และนักเรียนส่วนมากมีเจตคติที่ดีต่อแบบฝึกเสริมภาษาอังกฤษเชิงสื่อสารเพื่อการโรงแรมและการท่องเที่ยว

ดาว แสงบุญ (2543) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการสร้างและหาประสิทธิภาพของเอกสารการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยว โดยการสร้างเอกสารการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยว จำนวน 12 บทเรียน โดยทดลองกับนักศึกษาสาขาวิชาพัฒนาการท่องเที่ยว ชั้นปีที่ 3 มหาวิทยาลัยแม่โจ้ จังหวัดเชียงใหม่ จำนวน 35 คน เครื่องมือที่ใช้ในการทดลองประกอบด้วย 1) เอกสารการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยว 2) แบบทดสอบก่อน และหลังเรียน 3) แบบฝึกหัดท้ายบท 4) แบบสอบถามประเมินเจตคติที่มีต่อเอกสารการสอน ผลการศึกษาพบว่า ประสิทธิภาพของเอกสารการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวถือว่าดีมาก ความสามารถในการเรียนของนักศึกษาหลังจากได้รับการสอนสูงกว่าก่อนได้รับการสอน และนักศึกษามีเจตคติต่อเอกสารการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวอยู่ในระดับสูงทุกบทเรียน

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ

สุคนธ์ทิพย์ วัฒนามระ (2539) ได้ศึกษาเพื่อเปรียบเทียบ ผลการใช้กิจกรรมเน้นงานปฏิบัติที่มีต่อความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนนายเรืออากาศ ชั้นปีที่ 2 โรงเรียนนายเรืออากาศ โดยกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทดลองคือ นักเรียนนายเรืออากาศชั้นปีที่ 2 ปีการศึกษา 2539 จำนวน 40 คน โดยแบ่งเป็นกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 20 คน ใช้เวลาในการสอนทั้งสิ้น 5 สัปดาห์ โดยกลุ่มทดลองได้รับการสอนโดยใช้กิจกรรมเน้นงานปฏิบัติที่เน้นการทำงานเป็นกลุ่มและเป็นคู่ โดยใช้รูปแบบกิจกรรม 5 ประเภท คือ กิจกรรมเน้นงานปฏิบัติประเภทแบบสัมพันธ์เนื้อหา (Jigsaw Task) แบบแก้ปัญหา (Problem- Solving Task) แบบการหาข้อมูลที่ขาดหายไป (Information Gap Task) แบบการตัดสินใจ (Decision- Making Task) และแบบแลกเปลี่ยนความคิดเห็น (Opinion Exchange Task) เครื่องมือที่ใช้ศึกษาและเก็บข้อมูล คือ แผนการสอน และแบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารทักษะการฟัง พูด อ่าน และเขียน ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนที่เรียนโดยใช้กิจกรรมเน้นงานปฏิบัติมีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารทักษะรวมและแต่ละทักษะ สูงกว่านักเรียนที่เรียนโดยวิธีสอนตามปกติ

ผจงจิตต์ สิงห์จันทร์ (2542) ได้ศึกษาการใช้การเรียนแบบเน้นงานปฏิบัติในรายวิชาภาษาอังกฤษปฏิบัติงาน กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โปรแกรมศิลปภาษาและคณิตศาสตร์ จำนวน 10 คน ใช้เวลา 4 สัปดาห์ เครื่องมือที่ใช้ในการทดลองคือ แบบประเมินตนเองของนักเรียน แบบประเมินการฝึกงานของเพื่อนร่วมฝึกงานและผู้ดูแลการฝึกงาน ผลการศึกษาพบว่า การสอนแบบเน้นงานปฏิบัติ และการฝึกงานในสถานประกอบการทำให้นักเรียนมีความสามารถใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการประกอบอาชีพได้ดี

สุวรรณี ศิริพิทักษ์ชัย (2542) ได้ศึกษาเรื่องการจัดการเรียนการสอนภาษาด้วยวิธีการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ เพื่อพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 แผนกวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ จำนวน 30 คน โดยเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยแบบประเมินตนเองของผู้เรียน แบบสังเกตพฤติกรรมของผู้เรียน แบบบันทึกรูปแบบภาษาที่นักเรียนใช้ของครูผู้สอน โดยผลการศึกษาพบว่านักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ มีพัฒนาการด้านความสามารถในการใช้ภาษาทางการพูดและการเขียนเพิ่มมากขึ้น และรูปแบบภาษาที่ใช้สื่อสารมีความถูกต้องเพิ่มมากขึ้น

มิกะ ธนะสานต์สะณี (Tanasarnsanee. 2002: 165-168) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการใช้กิจกรรมการสอนที่เน้นรูปแบบงานปฏิบัติในการสอนวิชาภาษาญี่ปุ่น สำหรับนักศึกษาที่เรียนวิชาภาษาญี่ปุ่น ของมหาวิทยาลัย อัสสัมชัญ โดยการดำเนินการ ได้แบ่งนักศึกษาออกเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มละ 25 คน โดยกลุ่มแรกใช้วิธีการสอนที่เน้นรูปแบบงานปฏิบัติ (Task - Based Learning) กลุ่มที่สอง ใช้รูปแบบการสอนแบบ 3Ps (Presentation, Practice and Production) โดยใช้เนื้อหาเดียวกันทั้ง 2 กลุ่ม ใช้เวลาในการศึกษา 8 สัปดาห์ การเก็บรวบรวมข้อมูลใช้วิธีการ 1) สัมภาษณ์ครูชาวญี่ปุ่น 7 คน ที่ได้รับเชิญให้สังเกตการสอนในชั้นเรียน 2) การตอบแบบสอบถามของนักศึกษาที่ได้รับการสอน 3) แบบแสดงความคิดเห็นของนักศึกษาที่ได้รับการสอน ผลการศึกษาพบว่า วิธีการสอนแบบเน้นงานปฏิบัติ ช่วยให้ผู้เรียนมีการใช้ภาษาที่มีประสิทธิภาพมากขึ้น มีความมั่นใจในการใช้ภาษามากขึ้น รวมทั้งผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมมากขึ้น

ลัดดาวัลย์ อารัมพร (2547) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติเพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 40 คน โดยแบ่งเป็นกลุ่มทดลองจำนวน 20 คน และกลุ่มควบคุม จำนวน 20 คน กลุ่มทดลองได้รับการเรียนรู้ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ และกลุ่มควบคุมได้รับการเรียนรู้โดยวิธีปกติ เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลคือ แบบทดสอบความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ แบบประเมินตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษ และแบบสังเกตพฤติกรรมด้านการพูดภาษาอังกฤษ โดยผลการศึกษาพบว่า ความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลองหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4.2 งานวิจัยต่างประเทศ

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องที่เกี่ยวกับการพูดและการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติของต่างประเทศนั้น ได้มีผู้ทำการศึกษาไว้ดังนี้

ไซนอล อะบีดิน (Zainol Abidin. 1997: 12-19) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับ การสอนแบบเน้นงานปฏิบัติสู่การปฏิบัติงานโครงการ ด้วยความเชื่อว่า โครงการเป็นกิจกรรมที่ผู้เรียนต้องปฏิบัติงานอย่างแท้จริง เพราะงานที่ปฏิบัติจะเกี่ยวข้องกับชีวิตจริงของผู้เรียน การทดลองครั้งนี้ได้ทดลองกับนักศึกษาที่เรียนอยู่ที่ Centre for Language & Translation, Universiti Sains Malaysia มีการเก็บรวบรวมข้อมูลโดย การสัมภาษณ์ การสังเกตการปฏิบัติงาน การนำเสนอข้อสรุปผลงานหรือสิ่งที่ค้นพบที่ได้จากปฏิบัติของผู้เรียน โดยแบ่งผู้เรียนเป็น 5 กลุ่ม กลุ่มละ 4-5 คน กำหนดเวลาให้ปฏิบัติงาน 10 สัปดาห์ สัปดาห์ที่ 12-14 จะเป็นการนำเสนอผลงานด้วยปากเปล่า โดยสมาชิกในกลุ่มร่วมกันนำเสนอ พร้อมทั้งส่งรายงานเป็นฉบับเขียนด้วย หัวข้อที่ศึกษาค้นคว้านั้นผู้เรียน

เลือกเองตามใจชอบ ในระหว่างปฏิบัติงานผู้เรียนต้องเรียนภาษาอังกฤษในชั้นเรียน 4 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ และปฏิบัติงานตามโครงการของตน 1 ชั่วโมง ส่วนใหญ่ผู้เรียนจะพบกันนอกเวลาเรียนด้วย ผลการศึกษาครั้งนี้พบว่า การปฏิบัติงานโครงการสร้างความสนุก ตื่นเต้น และท้าทายผู้เรียนเป็นอย่างยิ่ง เพราะผู้เรียนจะต้องเรียนรู้เอง ทั้งงานที่รับผิดชอบ และภาษาที่ใช้สื่อสารในการปฏิบัติงานซึ่งเป็นภาษาที่เกิดขึ้นในสถานการณ์จริง การใช้ภาษาไม่ถูกควบคุมให้อยู่ในวงจำกัด แต่อย่างไรก็ตามการประเมินผลสัมฤทธิ์ทางภาษายังไม่เป็นที่พอใจของครูจำนวนหนึ่ง

คาร์เลส (Carless. 2002: 389-396) ได้ศึกษาเกี่ยวกับ การสอนที่เน้นงานปฏิบัติมีผลต่อพฤติกรรมของผู้เรียนที่เป็นเด็กเล็ก โดยศึกษาว่า การสอนที่เน้นงานปฏิบัติมีผลต่อพฤติกรรมของเด็กนักเรียนระดับประถมศึกษาหรือไม่อย่างไร ในขณะปฏิบัติงาน โดยศึกษา 4 ด้าน คือ 1) การส่งเสียงดัง และความมีระเบียบวินัย 2) การใช้ภาษาแม่ (Mother Tongue) 3) การมีปฏิสัมพันธ์กับงานปฏิบัติ และ 4) บทบาทของกิจกรรมการวาดภาพระบายสีมีผลต่อการใช้ภาษาหรือไม่ โดยประชากรที่ทำการศึกษา คือนักเรียนชั้นประถมศึกษา ที่มีอายุระหว่าง 6-7 ปี ที่กำลังเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ ในโรงเรียนประถมศึกษาฮ่องกง 3 ห้องเรียน โดยให้ครูผู้สอนภาษาอังกฤษที่มีความชำนาญในด้านการสอนภาษาอังกฤษ 3 คน จากต่างโรงเรียน ใช้วิธีการสอนที่เน้นงานปฏิบัติ จำนวน 15 บท ในการศึกษาที่มีการเก็บข้อมูลโดยสังเกตการสอนและการบันทึกเทป ผลการศึกษาสรุปได้ว่า 1) ในขณะปฏิบัติงานผู้เรียนจะส่งเสียงดังและไม่เป็นระเบียบในชั้นที่ครูไม่เข้มงวด แต่ในชั้นที่ครูเข้มงวดและมีเทคนิคการพูดที่ดี ผู้เรียนจะไม่เสียงดังมากและมีระเบียบ ส่วนกรณีที่เกิดเสียงดังและไม่เป็นระเบียบมีสาเหตุมาจาก จุดประสงค์และขั้นตอนวิธีการไม่ชัดเจน งานปฏิบัติที่ยากหรือง่ายจนเกินไป และลักษณะรูปแบบกิจกรรม ที่ส่งผลให้ผู้เรียนต้องปฏิบัติกิจกรรมจนทำให้เกิดเสียงดังและขาดวินัย 2) การใช้ภาษาแม่ (Mother Tongue) นั้น ในระหว่างปฏิบัติกิจกรรมผู้เรียนใช้ภาษาแม่สลับกับภาษาอังกฤษมาก เมื่อครูผู้สอนไม่ค่อยใช้ภาษาอังกฤษในชั้นเรียนแต่เมื่อครูผู้สอนที่เป็นต้นแบบใช้ภาษาอังกฤษในขณะสอน ผู้เรียนก็จะพยายามใช้ภาษาอังกฤษมากขึ้น 3) ปฏิสัมพันธ์ของผู้เรียนกับงานปฏิบัติ บางครั้งพบว่าผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์กับงานแตกต่างกัน ในกรณีที่เป็นงานกลุ่ม โดยผู้เรียนบางคนมีปฏิสัมพันธ์มาก บางคนมีปฏิสัมพันธ์น้อย ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับบทบาทหน้าที่ในกลุ่ม 4) บทบาทของกิจกรรมการวาดภาพระบายสีที่มีต่อการใช้ภาษาของผู้เรียน พบว่าผู้เรียนใช้ภาษาน้อยมากในขณะปฏิบัติกิจกรรมหรือแทบไม่ได้ใช้เลย และผู้เรียนมีการผ่อนคลายและสนุกกับการปฏิบัติงานให้ประสบผลสำเร็จ

สมาคมครูผู้สอนภาษาอังกฤษแห่งประเทศไทย (TESOL GREECE. 2003: Online) ได้ศึกษาถึงการออกแบบวิธีการสอนใหม่ โดยใช้การสอนที่เน้นรูปแบบงานปฏิบัติ (Task-Based Learning) โดยกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้านี้คือ นักเรียนระดับประถมศึกษา อายุระหว่าง 11-12 ปี ซึ่งกำลังศึกษาในระดับเกรด 6 จำนวน 18 คน เครื่องมือที่ใช้ในการทดลองคือ แผนการสอนกิจกรรมเน้นงานปฏิบัติที่เป็นแบบสัมพันธ์เนื้อหา (Jigsaw Task) ซึ่งเป็นเอกสารที่มีเนื้อหาตามสภาพจริง (Authentic Text) การจัดกิจกรรมการปฏิบัติงานจัดเป็นกลุ่มและเป็นคู่ โดยผลของการปฏิบัติจะเกิดขึ้นหลังจากผู้เรียนได้ปฏิบัติกิจกรรมแล้ว แต่ละกลุ่มจะรายงานผล ซึ่งทำให้ผู้เรียนกระตือรือร้นอยากจะรู้ผลการปฏิบัติของกลุ่มอื่นที่ไม่ใช่กลุ่มของตน การปฏิบัติงานจะกำหนดขั้นตอนอย่างชัดเจน โดยแบ่งเป็น 3 ขั้นตอน คือ 1) ขั้นเตรียมการปฏิบัติ (Pre-Task Stage) 2) ขั้นระหว่างปฏิบัติ (During Task Stage) และ 3) ขั้นหลังการปฏิบัติงาน (Post-Task Stage) ผลการศึกษาพบว่า ผลของ

การจัดการเรียนรู้ที่เน้นรูปแบบงานปฏิบัตินั้น ผู้เรียนไม่เพียงแต่จะพยายามปฏิบัติกิจกรรมให้สำเร็จเท่านั้น ผู้เรียนยังเกิดความสุขสนุกสนานในการมีปฏิสัมพันธ์ในระหว่างเรียน ได้มีการฝึกการใช้ภาษา คำศัพท์และเทคนิคต่างๆ ในการปฏิบัติงานอย่างหลากหลาย โดยขั้นตอนในการเตรียมการรายงานนั้นผู้เรียนจะให้ความสำคัญเป็นอย่างมาก ทำให้การใช้เวลาในขั้นตอนนี้เกินกว่าที่คาดหวังไว้ ซึ่งทำให้ผู้เรียนมีความมั่นใจในการรายงานผลการปฏิบัติของพวกเขา ส่วนผู้เรียนที่ไม่มั่นใจและปฏิเสธในการพูดมาตลอด โดยเฉพาะถ้าจะต้องพูดต่อหน้าบุคคลอื่น หลังจากปฏิบัติงานแล้ว ในที่สุดพวกเขาก็ได้พูดถึงแม้ว่าจะลืบล้าง ส่วนผู้เรียนคนอื่นๆ ต่างปฏิบัติกิจกรรมเป็นอย่างดี นอกจากนี้ยังมีข้อเสนอแนะจากผลการศึกษาว่า การสอนที่เน้นรูปแบบงานปฏิบัติเป็นการสอนที่ครูค่อนข้างจะต้องเตรียมตัวมาก และเตรียมการสอนเป็นอย่างดี ทั้งสื่อ อุปกรณ์ และการวางแผนงานให้ผู้เรียนได้ปฏิบัติในแต่ละขั้น และแม้กระทั่งการกำหนดเวลาในการปฏิบัติก็เป็นสิ่งสำคัญ สิ่งที่คุณครูควรปฏิบัติคือ ครูจะต้องมีการจัดบันทึกในขณะสอน และมีการประเมินผลการปฏิบัติงานของผู้เรียน รวมทั้งข้อบกพร่องต่างๆ ที่เกิดขึ้นในขณะสอน เพื่อเป็นแนวทางในการปรับปรุงและพัฒนาการสอนให้ดียิ่งขึ้นในครั้งต่อไป

เมอร์ฟี (Murphy, 2003: 352-359) ได้ศึกษาเกี่ยวกับวิธีการสอนที่มีรูปแบบเน้นงานปฏิบัติ เรื่อง การมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างงานปฏิบัติกับผู้เรียน มีวัตถุประสงค์ในการศึกษา 2 ประการ คือ 1) เพื่อศึกษาว่าลักษณะของงานและวิธีการในการทำงานปฏิบัติเป็นผลทำให้ผู้เรียนสามารถบรรลุวัตถุประสงค์ในด้านการใช้ภาษาได้อย่างคล่องแคล่ว ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ทางภาษา และใช้ประโยคที่ซับซ้อนได้หรือไม่ 2) เพื่อศึกษาว่าความแตกต่างของผู้เรียนมีผลต่อการมีปฏิสัมพันธ์กับงานปฏิบัติ และผลสำเร็จของงานหรือไม่ โดยกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทดลอง คือ ผู้เรียนจากประเทศต่างๆ 7 ประเทศ จำนวน 8 คน คือ ฮองกง อิหร่าน อิตาลี เกาหลี(2คน) สเปน ตุรกี และเวเนซุเอลา ที่กำลังเรียนวิชาภาษาอังกฤษทั่วไป (General English) เครื่องมือที่ใช้ในการทดลองคือ แบบเรียน Cutting Edge (Intermediate) โดยสร้างกิจกรรมที่มีรูปแบบเน้นงานปฏิบัติ โดยมีจุดประสงค์เพื่อจะวัดความสามารถ 3 ด้าน คือ 1) ด้านการใช้ภาษาได้ถูกต้อง 2) ด้านความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา และ 3) ด้านการใช้ภาษาที่มีความซับซ้อน โดยเก็บข้อมูลจากแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ ตัวอย่างงานเขียน และการสัมภาษณ์ ผลการศึกษาพบว่า 1) ลักษณะของงานปฏิบัติและวิธีการในการปฏิบัติงานไม่ส่งผลให้ผู้เรียนบรรลุวัตถุประสงค์ ทั้ง 3 ด้าน คือ ความถูกต้องของการใช้ภาษา ความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา และการใช้ภาษาที่มีความซับซ้อน 2) ความแตกต่างของผู้เรียน มีผลต่อการมีปฏิสัมพันธ์กับงานปฏิบัติ กล่าวคือ ผู้เรียนจะมีวิธีการในการปฏิบัติงานที่แตกต่างกัน และผลการศึกษาครั้งนี้ผู้ทำการศึกษาได้เสนอแนะว่า ในการสร้างงานที่เน้นรูปแบบงานปฏิบัติ ควรคำนึงถึงความแตกต่างของผู้เรียนเพื่อที่จะได้ออกแบบงานให้เหมาะสมต่อไป

จากการศึกษาเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังกล่าว จะเห็นได้ว่า การจัดการเรียนการสอนที่เน้นให้ผู้เรียนได้ปฏิบัติจริง และมีส่วนร่วมในการปฏิบัติกิจกรรมอย่างเป็นขั้นตอน เป็นวิธีการหนึ่งที่สามารถช่วยให้ผู้เรียนมีโอกาสในการพัฒนาทักษะและความรู้ความสามารถในด้านการใช้ภาษา โดยเฉพาะอย่างยิ่งการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร และในการวิจัยครั้งนี้มุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาในการแนะนำและให้ข้อมูลเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยวต่างๆ ในท้องถิ่นเป็นภาษาอังกฤษ เพื่อเป็นการปูพื้นฐานสู่การประกอบอาชีพภาคธุรกิจในอนาคต โดยการฝึกนั้นจะต้องเน้นให้ผู้เรียนได้ปฏิบัติจริงจึงจะเกิดผลอย่างแท้จริง ผู้วิจัยจึงได้นำและปรับรูปแบบการเรียนรู้แบบเน้นงาน

ปฏิบัติมาใช้สร้างโปรแกรมการฝึกอบรมผู้เรียน จากแนวคิดของ วิลลิส (Willis. 1996: 38-64, 109-115) และ เดวิส (Davies. 2000: 196-197) โดยมีจุดประสงค์เพื่อสร้างโปรแกรมการฝึกอบรมเพื่อการพัฒนาการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในการปูพื้นฐานสู่การเป็นมัคคุเทศก์ในอนาคต ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านนา(ประสิทธิ์วิทยาการ) อำเภอปากช่อง จังหวัดนครราชสีมา

บทที่ 3

วิธีการดำเนินการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นการศึกษาการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของผู้เรียน ในการแนะนำและให้ข้อมูลเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยวต่างๆ ในท้องถิ่น เพื่อเป็นการปูพื้นฐานสู่การเป็นมัคคุเทศก์ในอนาคต โดยใช้โปรแกรมการฝึกอบรมแบบเน้นงานปฏิบัติ โดยดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้

1. การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง
2. ระยะเวลาในการวิจัย
3. การดำเนินการวิจัย
4. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
5. การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
6. การเก็บรวบรวมข้อมูล
7. การวิเคราะห์ข้อมูล สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านนา(ประสิทธิ์วิทยาการ) อำเภอปากช่อง จังหวัดนครราชสีมา จำนวน 45 คน

การเลือกกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านนา(ประสิทธิ์วิทยาการ) อำเภอปากช่อง จังหวัดนครราชสีมา จำนวน 11 คน ซึ่งได้จากการรับสมัครผู้เรียนที่สนใจในการเข้ารับการอบรมเป็นยุวมัคคุเทศก์ภาษาอังกฤษ แล้วคัดเลือกตามเกณฑ์ที่กำหนด ดังนี้

1. ผู้วิจัยประกาศรับสมัครผู้เรียนที่สนใจและต้องการเข้ารับการฝึกอบรมเป็นยุวมัคคุเทศก์ภาษาอังกฤษที่กำลังศึกษาอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และผู้ปกครองอนุญาตให้ไปฝึกกิจกรรมนอกสถานที่
2. สัมภาษณ์แล้วคัดเลือกผู้เรียนตามเกณฑ์ที่กำหนด ดังนี้
 - 2.1 ผู้เรียนที่มีผลการเรียนภาษาอังกฤษตั้งแต่ 2.50 ขึ้นไป โดยคัดเลือกจากผลการเรียนเฉลี่ยภาษาอังกฤษจาก 5 ภาคเรียนที่ผ่านมา (ตั้งแต่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 – ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 1)
 - 2.2 ผู้เรียนที่มีบุคลิกภาพที่ดี เหมาะกับการเป็นยุวมัคคุเทศก์ เช่น กล้าพูด กล้าแสดงออก การพูดชัดถ้อยชัดคำ มีความมั่นใจในตนเอง และกระตือรือร้น

ระยะเวลาในวิจัย

ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาค้นคว้า ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2547 เป็นเวลา 8 สัปดาห์ จำนวน 37 ชั่วโมง ทั้งนี้ไม่รวมการทดสอบก่อนและหลังการทดลองจำนวน 4 ชั่วโมง การฝึกอบรมแบ่งเป็น 2 ระยะ คือ ระยะที่ 1 เป็นการศึกษาและฝึกปฏิบัติการในห้องเรียน เป็นเวลา 27 ชั่วโมง ใช้ชั่วโมงกิจกรรมพัฒนาผู้เรียน และระยะที่ 2 เป็นการฝึกปฏิบัติงานนอกสถานที่ เป็นเวลา 10 ชั่วโมง โดยใช้เวลาในช่วงวันหยุด

การดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนต่อไปนี้

1. ศึกษาหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 สารการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ)
2. ศึกษาทฤษฎีเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร และการวัดผล ประเมินผล
3. ศึกษาทฤษฎีเกี่ยวกับ การเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ (Task – Based Learning) และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
4. ศึกษาหลักการปฏิบัติในการเป็นมัคคุเทศก์ที่ดี และการใช้ภาษาที่เหมาะสมในการเป็นมัคคุเทศก์
5. ติดต่อประสานงานกับมัคคุเทศก์ท้องถิ่น เพื่อให้ความรู้ด้านการเป็นมัคคุเทศก์ และแนะนำสถานที่ท่องเที่ยวต่างๆ ในท้องถิ่น แก่ผู้เรียน
6. ติดต่อประสานงานกับครูผู้สอน ในระดับมัธยมศึกษาโรงเรียนบ้านนา (ประสิทธิ์วิทยาคาร) เพื่อขอข้อมูลและผลการเรียนของผู้เรียนที่สมัครเข้ารับการอบรม และขอความร่วมมือในการนำผู้เรียนไปปฏิบัติกิจกรรมนอกสถานที่ เพื่อช่วยควบคุมและดูแลความปลอดภัยแก่ผู้เรียน
7. ทำหนังสือขออนุญาตจากโรงเรียนเพื่อแจ้งผู้ปกครองและชี้แจงขั้นตอนรายละเอียด ในการนำผู้เรียนออกไปปฏิบัติกิจกรรมนอกสถานที่ รวมทั้งเรื่องการดูแลความปลอดภัยของผู้เรียนด้วย
8. สร้างและหาคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
 - 8.1 โปรแกรมการฝึกอบรมและแผนการจัดการเรียนรู้ที่เน้นงานปฏิบัติ (Task – Based Learning) จำนวน 5 แผน
 - 8.2 แบบทดสอบการพูดเพื่อการสื่อสาร และแบบทดสอบความรู้เกี่ยวกับการเป็นมัคคุเทศก์ ก่อนและหลังการทดลอง (Pre-test and Post-test)
 - 8.3 แบบสังเกตพฤติกรรมในการใช้ภาษาอังกฤษในการพูดเพื่อการสื่อสารในขณะปฏิบัติงาน
 - 8.4 แบบประเมินตนเองของผู้เรียนด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในขณะปฏิบัติงาน
 - 8.5 แบบบันทึกการปฏิบัติงานของผู้เรียน
 - 8.6 แบบบันทึกความคิดเห็นของนักท่องเที่ยว

9. ตรวจสอบความถูกต้องของเครื่องมือ โดยนำเครื่องมือ ในข้อ 8.1 – 8.6 ให้ผู้เชี่ยวชาญทางสาขาภาษาอังกฤษ และสาขาการวัดผลประเมินผล ตรวจสอบความถูกต้อง ความเหมาะสมของเครื่องมือและเกณฑ์การประเมิน

10. ดำเนินการทดลองตามขั้นตอนต่อไปนี้

10.1 ประกาศรับสมัครและคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง จากผู้สมัครเข้ารับการฝึกอบรม
ยุวมัคคุเทศก์ และคัดเลือกตามเกณฑ์ที่กำหนด

10.2 ดำเนินการทดลอง โดยแบ่งเนื้อหา ตามตารางการอบรม ดังนี้

ตาราง 1 การอบรมการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารเพื่อการเป็นยุวมัคคุเทศก์

ลำดับที่	จำนวน ชั่วโมง	แผนการ เรียนรู้ที่	หัวข้อ	รูปแบบภาษาที่ใช้	หมายเหตุ
1	1		ปฐมนิเทศ (Orientation)		
	2		ทดสอบก่อนเรียน (Pre- test)		
	2		บรรยายพิเศษ เรื่อง ความรู้ เกี่ยวกับมัคคุเทศก์	บรรยายโดยวิทยากร พิเศษ มัคคุเทศก์ อาชีพ	ในห้องเรียน
2	4	1	Language Preparation	1. Greeting & Leave taking 2. Introducing oneself.	ศึกษาและฝึก ปฏิบัติใน ห้องเรียน (Task-Based Learning)
3	4	2	Welcome to Pakchong (The Gateway to the Northeast)	1. Giving directions. 2. Giving information about Pakchong.	ศึกษาและฝึก ปฏิบัติใน ห้องเรียน (Task-Based Learning)

ตาราง 1 (ต่อ)

ลำดับที่	จำนวน ชั่วโมง	แผนการ เรียนรู้ที่	หัวข้อ	รูปแบบภาษาที่ใช้	หมายเหตุ
4	4	3	Khao Yai National Park(1) (General information, History, topography and Climate)	Giving general information about Khao Yai National Park.	ศึกษาและฝึก ปฏิบัติใน ห้องเรียน (Task-Based Learning)
5	2	3	Khao Yai National Park(1) (Cont.)	Giving information about Khao Yai.	ศึกษาและฝึก ปฏิบัติใน ห้องเรียน
	2	4	Khao Yai National Park(2) (Tourist attractions and activities at Khao Yai National Park.)	Giving information about tourist attractions at Khao Yai.	(Task-Based Learning)
6	4	4	Khao Yai National Park(2) (Cont.)	Giving information about activities / admission fees / accommodations.	ปฏิบัติใน ห้องเรียน (Task-Based Learning)
7	4	5	The World Largest Blessing Gesture Buddha Image.	Giving information about the Buddha Image.	ศึกษาและฝึก ปฏิบัติใน ห้องเรียน (Task-Based Learning)
7	5	ปฏิบัติจริง ที่วนอุทยาน แห่งชาติเขาใหญ่		ใช้ภาษาที่เรียนมาแล้ว จากการปฏิบัติในชั้น เรียน	ปฏิบัตินอก สถานที่
	5	ปฏิบัติจริงที่ วัดเทพพิทักษ์ ปุณณาราม		ใช้ภาษาที่เรียนมาแล้ว จากการปฏิบัติในชั้น เรียน	ปฏิบัตินอก สถานที่

ตาราง 1 (ต่อ)

ลำดับที่	จำนวน ชั่วโมง	แผนการ เรียนรู้ที่	หัวข้อ	รูปแบบภาษาที่ใช้	หมายเหตุ
8	2	ทดสอบหลังเรียน (Post-test)			
8	41				

11. เก็บรวบรวมข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบทดสอบก่อนและหลังการทดลอง แบบสังเกตพฤติกรรมของผู้เรียนในการใช้ภาษาอังกฤษในการพูดเพื่อการสื่อสารในขณะปฏิบัติงาน แบบประเมินตนเองของผู้เรียนด้านการพูดเพื่อการสื่อสาร แบบบันทึกการปฏิบัติงานของผู้เรียน และแบบบันทึกความคิดเห็นของนักท่งเกี่ยวข้อง

12. สรุปและอภิปรายผลการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ แบ่งเป็น 2 ส่วน คือ

1. เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง คือ โปรแกรมการฝึกอบรม และแผนการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ (Task – Based Learning) (ภาคผนวก ก หน้า 68-104)
2. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล คือ
 - 2.1 แบบทดสอบการพูดเพื่อการสื่อสารและแบบทดสอบประเมินความรู้ในการเป็นมัคคุเทศก์ ก่อน และหลังการทดลอง (Pre-test and Post-test) (ภาคผนวก ข หน้า 107-109)
 - 2.2 แบบสังเกตพฤติกรรมผู้เรียนในการใช้ภาษาอังกฤษในการพูดเพื่อการสื่อสารในขณะปฏิบัติงาน (ภาคผนวก ข หน้า 110)
 - 2.3 แบบประเมินตนเองของผู้เรียนด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในขณะปฏิบัติงาน (ภาคผนวก ข หน้า 111)
 - 2.4 แบบบันทึกการปฏิบัติงานของผู้เรียน (ภาคผนวก ข หน้า 113)
 - 2.5 แบบบันทึกความคิดเห็นของนักท่งเกี่ยวข้อง (ภาคผนวก ข หน้า 114)

การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. การสร้างโปรแกรมและแผนการสอนที่เน้นรูปแบบงานปฏิบัติ

วิจัยได้สร้างแผนการสอนการพูดเพื่อการสื่อสารโดยเน้นรูปแบบงานปฏิบัติ โดยมุ่งเน้นให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาการพูดในการแนะนำและให้ข้อมูลเกี่ยวกับสถานที่ต่างๆ โดยมีหลักการและขั้นตอน ดังนี้

1.1 ศึกษาหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 สารการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ)

1.2 ศึกษาหลักสูตรสถานศึกษา โรงเรียนบ้านนา(ประสิทธิ์วิทยาการ) ช่วงชั้นที่ 3 (ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3)

1.3 ศึกษาวิธีการจัดการเรียนรู้ที่เน้นงานปฏิบัติ (Task – Based Learning)

1.4 ศึกษาและคัดเลือกเนื้อหาที่จะนำมาจัดทำโปรแกรมการฝึกอบรมและแผนการจัดการเรียนรู้ โดยพิจารณาเนื้อหาที่สอดคล้องกับการใช้ภาษาพูดในการแนะนำและให้ข้อมูลเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยว และหลักสูตรสถานศึกษาที่โรงเรียนกำหนด ให้มีระดับความยากง่ายของโครงสร้างทางภาษา สำนวนภาษา คำศัพท์ ที่เหมาะสมกับความสามารถของผู้เรียน และสอดคล้องกับภาษาที่ใช้สำหรับการเป็นยูมัคคฤเทศก์

1.5 สร้างแผนการจัดการเรียนรู้ที่เน้นงานปฏิบัติ จำนวน 5 แผน โดยปรับรูปแบบและวิธีการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของ วิลลิส (Willis. 1996: 38-64) และเดวีส์ (Davies. 2000: 196-197) โดยมีขั้นตอนการปฏิบัติงาน 3 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นก่อนการปฏิบัติ (Pre-Task)

เป็นขั้นการเตรียมตัวผู้เรียนก่อนการปฏิบัติกิจกรรมตามที่ได้รับมอบหมาย โดยมีเป้าหมายเพื่อการสื่อสารเกี่ยวกับการปฏิบัติงานเป็นมัคคุเทศก์ โดยเฉพาะในเรื่องของจุดประสงค์ของงาน คำชี้แจงและขั้นตอนในการปฏิบัติงาน การสอนคำศัพท์ สำนวนใหม่ กำหนดระยะเวลา ที่ใช้ในการปฏิบัติงานแต่ละครั้ง

ขั้นที่ 2 ขั้นปฏิบัติงาน (Task Cycle)

เป็นขั้นตอนที่ผู้เรียนปฏิบัติงาน เพื่อให้บรรลุเป้าหมายตามที่กำหนดไว้ ซึ่งเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาในการสื่อสารอย่างเสรี โดยเน้นความหมายในการสื่อสารมากกว่ารูปแบบทางภาษา ซึ่งกิจกรรมที่ใช้ในขั้นตอนนี้มีรูปแบบที่หลากหลาย เพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติจริง อาจจะเป็นการปฏิบัติงานเป็นคู่ หรือเป็นกลุ่ม

ขั้นที่ 2 ขั้นหลังการปฏิบัติงาน (Post-Task)

เป็นขั้นตอนที่ผู้เรียนวิเคราะห์โครงสร้างทางภาษา ประเมินผลการปฏิบัติงาน และอภิปรายผลการปฏิบัติงานของตนเองหรือของกลุ่ม ซึ่งประกอบด้วย 3 ส่วน ดังนี้

3.3.1 การวิเคราะห์ภาษา (Language Analysis) ผู้เรียนร่วมกันวิเคราะห์รูปแบบภาษาที่ใช้ในการปฏิบัติงานของตน และเรียนรู้เกี่ยวกับโครงสร้างทางไวยากรณ์ของภาษาตามงานนั้น ๆ โดยมีครูเป็นผู้ให้คำแนะนำ และเสนอแนะรูปแบบและโครงสร้าง ทางไวยากรณ์ของภาษาที่ถูกต้อง

3.3.2 การฝึกหัดการใช้ภาษา (Practice) หลังจากผู้เรียนได้เรียนรู้รูปแบบภาษาที่ถูกต้อง ผู้เรียนจะต้องฝึกภาษาอีกครั้งหนึ่ง เพื่อให้เกิดความคล่องแคล่ว และใช้ภาษาได้อย่างถูกต้องมากยิ่งขึ้น โดยปฏิบัติงานนั้นซ้ำอีกอีกครั้งหนึ่ง แต่อยู่ภายใต้เงื่อนไขที่แตกต่างจากครั้งแรก

3.3.3 การอภิปรายผล (Retrospective) หลังจากผู้เรียนปฏิบัติกิจกรรมแล้ว ผู้เรียนต้องอภิปรายผลการปฏิบัติงานและอภิปรายเกี่ยวกับปัญหาอุปสรรคที่เกิดขึ้น เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความตระหนักเพื่อหาทางป้องกันและระมัดระวังในการปฏิบัติงานในครั้งต่อไป ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของการใช้ภาษา หรือเหตุการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นในระหว่างปฏิบัติงาน

1.6 นำโปรแกรมการฝึกอบรมและแผนการเรียนรู้ที่สร้างเสร็จแล้วเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญเพื่อตรวจสอบความถูกต้องเหมาะสมของภาษา และความเหมาะสมของเนื้อหาและกิจกรรมแล้วนำมาปรับปรุงและแก้ไขตามข้อเสนอแนะ ก่อนนำไปทดลอง

1.7 นำแผนการเรียนรู้ที่ได้รับการตรวจสอบและแก้ไขแล้วไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่าง

2. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล เพื่อใช้เป็นการประเมินความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในการเป็นยุวมัคคุเทศก์ โดยดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้

2.1 ศึกษารูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นงานปฏิบัติ และวิธีการวัดผลประเมินผลการพูดเพื่อการสื่อสารตามแนวคิดของ ฮีทตัน (Heaton, 1988: 98) เวียร์ (Weir, 1993: 43) และ กิ่งแก้ว อารีรักษ์ (2546: 105-106, 111) เพื่อนำมาประยุกต์ให้เหมาะสมกับการประเมินผลการพูดเพื่อการสื่อสารในการศึกษาวิจัยในครั้งนี้

2.2 สร้างแบบทดสอบก่อนและหลังการทดลอง

แบบทดสอบก่อนและหลังการทดลอง แบ่งเป็น 2 ตอน ตอนที่ 1 เป็นแบบทดสอบแบบเลือกตอบถูกหรือผิด เพื่อวัดความรู้ความสามารถของผู้เรียนเกี่ยวกับการเป็นมัคคุเทศก์จำนวน 10 ข้อ ใช้เวลา 20 นาที ตอนที่ 2 แบบสัมภาษณ์ เป็นการสัมภาษณ์ปากเปล่าเป็นรายบุคคล รูปแบบการสัมภาษณ์เป็นแบบมีโครงสร้าง (Structured Interview) บุญชม ศรีสะอาด (2545: 79) ด้วยคำถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น เพื่อวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของผู้เรียนในการให้คำแนะนำและให้ข้อมูลเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยวต่าง ๆ ในท้องถิ่น ซึ่งผู้วิจัยเป็นสัมภาษณ์เป็นรายบุคคล โดยใช้เวลาในการสัมภาษณ์คนละ 5-8 นาที โดยกำหนดเกณฑ์การประเมินเป็น 4 ระดับ ดังนี้

ระดับ 4 หมายความว่า ฟังคำถามแล้วสามารถตอบได้คล่องแคล่ว ตรงประเด็น สามารถใช้คำศัพท์ สำนวน และประโยค อธิบายข้อมูลรายละเอียดได้อย่างถูกต้อง มีการพูดต่อเนื่อง ความเร็วของการพูดปกติ เป็นธรรมชาติ

ระดับ 3 หมายความว่า ฟังคำถามแล้วเข้าใจ ตอบคำถามได้ตรงประเด็น สามารถเข้าใจได้ดี ใช้คำศัพท์ได้กว้างขึ้น พูดเป็นประโยคที่ถูกต้อง เป็นธรรมชาติ หยุดบ้างเป็นบางครั้งแต่ไม่บ่อยนัก

ระดับ 2 หมายความว่า ฟังคำถามแล้วตอบคำถามได้บ้าง โดยตอบเป็นคำ ๆ ใช้คำศัพท์พื้นฐานง่าย ๆ ที่คุ้นเคย หยุดคิดบ่อย ๆ แต่พอจะเข้าใจประเด็นที่ตอบได้

ระดับ 1 หมายความว่า ฟังคำถามแล้วตอบคำถามได้น้อยมาก ตอบคำถามไม่ตรงประเด็น พูดซ้ำ ๆ และติดขัด ตะกุกตะกัก ไม่ปะติดปะต่อกัน ไม่สามารถสื่อความได้

แบบทดสอบทั้ง 2 ตอน ผู้วิจัยเป็นผู้ประเมิน โดยประเมิน 2 ครั้ง คือ ประเมินก่อนการทดลอง และหลังการทดลอง โดยใช้แบบทดสอบชุดเดียวกัน

2.3 สร้างแบบสังเกตพฤติกรรมผู้เรียนในด้านการใช้ภาษาอังกฤษในการพูดเพื่อการสื่อสารในขณะปฏิบัติงาน

แบบสังเกตพฤติกรรมผู้เรียนในด้านการใช้ภาษาอังกฤษในการพูดเพื่อการสื่อสารในขณะปฏิบัติงาน ใช้สังเกตพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของผู้เรียนในขณะปฏิบัติงาน ซึ่งเป็นการสังเกตโดยภาพรวม (Holistic Scales) มีรูปแบบของการประเมินเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scales) ซึ่งกำหนดเกณฑ์การให้คะแนนเป็น 5 ระดับ ดังนี้

ระดับ 5 หมายความว่า มีพฤติกรรมการใช้ภาษาในขณะปฏิบัติงาน มากที่สุด

ระดับ 4 หมายความว่า มีพฤติกรรมการใช้ภาษาในขณะปฏิบัติงาน มาก

ระดับ 3 หมายความว่า มีพฤติกรรมการใช้ภาษาในขณะปฏิบัติงาน ปานกลาง

ระดับ 2 หมายความว่า มีพฤติกรรมการใช้ภาษาในขณะปฏิบัติงาน น้อย

ระดับ 1 หมายความว่า มีพฤติกรรมการใช้ภาษาในขณะปฏิบัติงาน น้อยมาก

แบบประเมินนี้ผู้วิจัยเป็นผู้ประเมิน โดยสังเกตการปฏิบัติงานของผู้เรียนทั้งการปฏิบัติงานในห้องเรียน 5 ครั้ง และการปฏิบัติจริงนอกสถานที่ 2 ครั้ง

2.4 สร้างแบบบันทึกการปฏิบัติงานของผู้เรียน

แบบบันทึกการปฏิบัติงานของผู้เรียน เป็นการกำหนดให้ผู้เรียนเขียนบันทึกเกี่ยวกับการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ และบันทึกการปฏิบัติงานปฏิบัติงานของตนเอง โดยสามารถบอกจุดอ่อนและจุดแข็งของการปฏิบัติงานในแต่ละครั้ง รวมทั้งสามารถบอกสิ่งที่ตนเองต้องการปรับปรุงและพัฒนา โดยรูปแบบเป็นการให้ผู้เรียนเขียนบันทึกลงในแบบประเมินตามหัวข้อที่ผู้วิจัยกำหนด โดยเป็นการเขียนบันทึกหลังจากเรียนจบแต่ละแผนการเรียนรู้ 5 ครั้ง และหลังจากการปฏิบัติงานจริงนอกสถานที่ 2 ครั้ง

2.5 สร้างแบบประเมินตนเองของผู้เรียนด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในขณะปฏิบัติงาน

แบบประเมินตนเองของผู้เรียนด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร เพื่อให้ผู้เรียนประเมินตนเอง (Self-Assessment) ด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ว่ามีการพัฒนามากน้อยเพียงใด โดยรูปแบบของการประเมินเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scales) ซึ่งกำหนดเกณฑ์การให้คะแนนเป็น 5 ระดับ ดังนี้

ระดับ 5 หมายความว่า มีความสามารถในระดับ ดีมาก

ระดับ 4 หมายความว่า มีความสามารถในระดับ ดี

ระดับ 3 หมายความว่า มีความสามารถในระดับ พอใช้

ระดับ 2 หมายความว่า มีความสามารถในระดับ เกือบพอใช้

ระดับ 1 หมายความว่า มีความสามารถในระดับ ควรปรับปรุง

แบบประเมินนี้มีองค์ประกอบของการประเมินครอบคลุมความสามารถ 4 ด้าน คือ ความคล่องแคล่วในการพูดภาษาเพื่อการสื่อสาร ความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร ความสามารถในการใช้คำศัพท์ สำนวน และไวยากรณ์ในการพูดเพื่อการสื่อสาร และความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยผู้เรียนเป็นผู้ประเมินตนเอง หลังจากเรียนจบทุกแผนการเรียนรู้ 5 ครั้ง และหลังการปฏิบัติงานจริงนอกสถานที่ 2 ครั้ง

2.6 สร้างแบบบันทึกความคิดเห็นของนักท่องเที่ยว

แบบบันทึกความคิดเห็นของนักท่องเที่ยว เป็นแบบประเมินผู้เรียนด้านความสามารถในการเป็นยุวมัคคุเทศก์และความสามารถในการใช้ภาษาในการสื่อสารเพื่อแนะนำ และให้ข้อมูลเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยว แก่นักท่องเที่ยว ซึ่งรูปแบบการประเมินเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scales) โดยกำหนดเกณฑ์การให้คะแนนเป็น 5 ระดับ ดังนี้

ระดับ 5 หมายความว่า มีความสามารถและมีคุณลักษณะเหมาะสมในระดับ ดีมาก

ระดับ 4 หมายความว่า มีความสามารถและมีคุณลักษณะเหมาะสมในระดับ ดี

ระดับ 3 หมายความว่า มีความสามารถและมีคุณลักษณะเหมาะสมในระดับ พอใช้

ระดับ 2 หมายความว่า มีความสามารถและมีคุณลักษณะเหมาะสมในระดับ เกือบพอใช้

ระดับ 1 หมายความว่า มีความสามารถและมีคุณลักษณะเหมาะสมในระดับ ควรปรับปรุง

แบบประเมินนี้ นักท่องเที่ยวเป็นผู้ประเมินหลังจากที่ผู้เรียนให้คำแนะนำและให้ข้อมูลเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยวแล้ว เป็นการปฏิบัติจริงนอกสถานที่

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงปฏิบัติ (Action Research) ซึ่งมีแผนการทดลอง ดังนี้

กลุ่ม	สอบก่อน	ทดลอง	สอบหลัง
E	T ₁	X	T ₂

T₁ หมายถึง การสอบก่อนการทดลอง (Pre-test)

T₂ หมายถึง การสอบหลังการทดลอง (Post-test)

E หมายถึง กลุ่มทดลอง

X หมายถึง การจัดการเรียนรู้ที่เน้นงานปฏิบัติ

ในการดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้ทำตามขั้นตอน ดังนี้

1. ทดสอบความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของผู้เรียนก่อนทำการทดลอง (Pre-test) โดยใช้แบบสัมภาษณ์ และแบบทดสอบวัดความรู้เกี่ยวกับการเป็นมัคคุเทศก์แบบเลือกตอบถูกหรือผิดกับกลุ่มตัวอย่าง โดยผู้วิจัยเป็นผู้ทดสอบ ตามเกณฑ์และวิธีการที่กำหนด และให้ผู้เรียนประเมินตนเองในแบบประเมินตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ก่อนการทดลอง

2. ดำเนินการทดลอง โดยใช้เวลาทั้งหมด 8 สัปดาห์ จำนวน 37 ชั่วโมง ทั้งนี้ไม่รวมการทดสอบก่อนและหลังการทดลอง จำนวน 4 ชั่วโมง โดยแบ่งเป็น 2 ระยะ คือ ระยะแรกเป็นการศึกษาและฝึกปฏิบัติในห้องเรียน จำนวน 27 ชั่วโมง ใช้เวลาในชั่วโมงกิจกรรมพัฒนาผู้เรียน และระยะที่ 2 เป็นการฝึกปฏิบัติจริงนอกสถานที่ โดยใช้เวลาในช่วงวันหยุด จำนวน 10 ชั่วโมง ดังนี้

ระยะที่ 1 การศึกษาและฝึกปฏิบัติในห้องเรียน เป็นการฝึกเชิงปฏิบัติการ ซึ่งผู้เรียนจะเรียนรู้และฝึกปฏิบัติในเวลาเดียวกัน โดยในการฝึกปฏิบัติมีหลายรูปแบบ เช่น การแสดงบทบาทสมมติ การแสดงละคร การจับคู่สนทนา ฯลฯ โดยมีครูเป็นผู้ดูแลการฝึก ให้คำแนะนำช่วยเหลือ และให้ความรู้ในเรื่องคำศัพท์ สำนวน ภาษา โครงสร้างทางภาษาใหม่ที่ต้อง โดยในการฝึกทุกครั้งครูได้สังเกตพฤติกรรมของผู้เรียนและบันทึกลงในแบบสังเกตพฤติกรรม และหลังการปฏิบัติกิจกรรมทุกครั้ง ครูให้ผู้เรียนประเมินตนเองด้านการพูดเพื่อการสื่อสาร และบันทึกผลการปฏิบัติงานของตนเอง เพื่อเป็นการประเมินตนเอง โดยใช้แบบประเมินที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

ระยะที่ 2 การฝึกปฏิบัติจริงนอกสถานที่ โดยใช้เวลาในช่วงวันหยุด ซึ่งในการปฏิบัติครูได้แบ่งผู้เรียนออกเป็น 3 กลุ่ม กลุ่มละ 4 คน ออกไปปฏิบัติกิจกรรมในสถานที่จริงพร้อมกัน คือ อุทยานแห่งชาติเขาใหญ่ วัดเทพพิทักษ์ปุณณาราม โดยแต่ละกลุ่มจะมีครูคอยควบคุมดูแลอย่างใกล้ชิด เพื่อความปลอดภัยของผู้เรียน หลังจากพูดคุยแนะนำ ให้ข้อมูลกับนักท่องเที่ยวแล้ว ผู้เรียนต้องให้นักท่องเที่ยวเขียนแสดงความคิดเห็นโดยใช้แบบบันทึกความคิดเห็นของนักท่องเที่ยว

3. หลังจากจบการฝึกปฏิบัติแล้วจึงทำการทดสอบหลังเรียน (Post-test) เพื่อดูการพัฒนาการพูดเพื่อการสื่อสารของผู้เรียนและความรู้เกี่ยวกับการเป็นมัคคุเทศก์ โดยใช้แบบทดสอบที่ใช้ในการสอบก่อนการทดลอง (Pre-test) มาทดสอบกับกลุ่มตัวอย่างอีกครั้งหนึ่ง

4. นำผลการประเมินความสามารถด้านการพูดเพื่อการสื่อสารก่อน และหลังเรียน แบบสังเกตพฤติกรรมผู้เรียนในการใช้ภาษาอังกฤษในการพูดเพื่อการสื่อสารในขณะปฏิบัติงาน แบบประเมินตนเองของผู้เรียน ด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร แบบบันทึกการปฏิบัติของผู้เรียน และแบบบันทึกความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวมาเปรียบเทียบเพื่อวิเคราะห์ข้อมูล

5. รวบรวมข้อมูล และวิเคราะห์ข้อมูลตามวิธีการทางสถิติ โดยใช้คอมพิวเตอร์โปรแกรมประมวลผลสำเร็จรูป

การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. ตรวจสอบความสมบูรณ์ของข้อมูล

2. หาค่าเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐานด้านความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร จากแบบประเมินความสามารถด้านการพูดเพื่อการสื่อสารก่อน และหลังเรียน แบบสังเกตพฤติกรรมผู้เรียนในการใช้ภาษาอังกฤษในการพูดเพื่อการสื่อสารในขณะปฏิบัติงาน แบบประเมินตนเองของผู้เรียนด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร แบบบันทึกการปฏิบัติของผู้เรียน และแบบบันทึกความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวก่อนแล้วแปรผลตามรูปแบบการแปลผลของ บุญชม ศรีสะอาด (2545 : 103) ดังนี้

ค่าเฉลี่ย	4.51 – 5.00	แปลความว่า	มีความสามารถระดับ	ดีมาก
ค่าเฉลี่ย	3.51 – 4.50	แปลความว่า	มีความสามารถระดับ	ดี
ค่าเฉลี่ย	2.51 – 3.50	แปลความว่า	มีความสามารถระดับ	พอใช้
ค่าเฉลี่ย	1.51 – 2.50	แปลความว่า	มีความสามารถระดับ	เกือบพอใช้
ค่าเฉลี่ย	1.00 – 1.50	แปลความว่า	มีความสามารถระดับ	ควรปรับปรุง

3. เปรียบเทียบความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารเพื่อการเป็นยุวมัคคุเทศก์ของผู้เรียน ก่อนและหลังการทดลอง โดยใช้ t-test แบบ dependent samples

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้ใช้คอมพิวเตอร์โปรแกรมประมวลผลสำเร็จรูป ในการคำนวณสถิติดังนี้

1. การหาค่าเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนน

2. การเปรียบเทียบความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ก่อนและหลังการทดลอง โดยใช้ t-test แบบ dependent samples

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาการพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ในการเป็นยุวมัคคุเทศก์ โดยใช้โปรแกรมการฝึกอบรมแบบเน้นงานปฏิบัติ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านนา (ประสิทธิ์วิทยาการ) อำเภอปากช่อง จังหวัดนครราชสีมา ผู้วิจัยเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

1. ผลการศึกษาศักยภาพด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในการเป็นยุวมัคคุเทศก์ก่อนและหลังการทดลอง
2. ผลการวิเคราะห์การประเมินตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในขณะปฏิบัติงาน
3. ผลการวิเคราะห์จากการสังเกตพฤติกรรมการใช้ภาษาอังกฤษในการพูดเพื่อการสื่อสารในขณะปฏิบัติงานของผู้เรียน
4. ผลการวิเคราะห์การประเมินความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวจากการฝึกปฏิบัติจริงนอกสถานที่
- 5 ผลการวิเคราะห์การประเมินตนเองจากการบันทึกการปฏิบัติงานของผู้เรียน

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลได้กำหนดสัญลักษณ์ต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

N	แทน	จำนวนนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง
$\bar{X}$	แทน	ค่าเฉลี่ยของคะแนน
S	แทน	ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน
t	แทน	ค่าสถิติที่ใช้ในการพิจารณาแจกแจงแบบที (t-distribution)
df	แทน	จำนวนค่าที่เป็นอิสระ
D	แทน	ผลต่างของคะแนน
p	แทน	ความน่าจะเป็น
*	แทน	ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงปฏิบัติ (Action Research) ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์ข้อมูลจากผลการประเมิน ดังต่อไปนี้

1. ผลการศึกษาศักยภาพด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในการเป็นยุวมัคคุเทศก์ก่อนและหลังการทดลอง

ผู้วิจัยได้ใช้แบบทดสอบวัดความรู้ความสามารถเกี่ยวกับการเป็นมัคคุเทศก์เป็นแบบเลือกตอบถูกผิด จำนวน 10 ข้อ ข้อละ 1 คะแนน และวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของผู้เรียนในการพูดแนะนำและให้ข้อมูลเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยว สัมภาษณ์ 10 คำถาม เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า มีคะแนนเต็ม 40 คะแนน (ภาคผนวก ข หน้า 108) โดยเป็นการสัมภาษณ์รายบุคคล รูปแบบการสัมภาษณ์เป็นแบบมีโครงสร้าง (Structured Interview) บุญชม ศรีสะอาด (2545:79) โดยทดสอบก่อนและหลังการทดลอง และนำผลมาวิเคราะห์เปรียบเทียบโดยใช้ t-test แบบ dependent samples ผลปรากฏดังแสดงในตาราง 2

ตาราง 2 ผลการศึกษาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในการเป็นยุวมัคคุเทศก์ก่อนและหลังการทดลอง

N	ก่อนการทดลอง		หลังการทดลอง		t	df	p
	$\bar{X}$	S	$\bar{X}$	S			
11	16.72	1.00	42.27	3.79	-22.27	10	.000

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 2 แสดงให้เห็นว่า หลังการทดลองผู้เรียนมีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในการเป็นยุวมัคคุเทศก์สูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยคะแนนเฉลี่ยก่อนและหลังการทดลอง เป็น 16.72 และ 42.27 ตามลำดับ

2. ผลการวิเคราะห์การประเมินตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในขณะปฏิบัติงาน

ผู้เรียนได้ประเมินตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในขณะปฏิบัติงาน ระหว่างทำการทดลอง โดยกำหนดการประเมิน 7 ครั้ง ครั้งที่ 1-5 เป็นการประเมินหลังจากเรียนจบแต่ละแผนการเรียนรู้ จำนวน 5 แผน และครั้งที่ 6-7 เป็นการประเมินหลังการฝึกปฏิบัติจริงนอกสถานที่ 2 ครั้ง การประเมินครอบคลุมความสามารถ 4 ด้าน คือ ความคล่องแคล่วในการพูดภาษาเพื่อการสื่อสาร ความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร ความสามารถด้านการใช้คำศัพท์ สำนวน และไวยากรณ์ในการพูดเพื่อการสื่อสาร และความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร หลังการประเมินได้นำมาหาค่าเฉลี่ยและแปรผลโดยแบ่งเป็น 5 ระดับ ตามการแปลผลของ บุญชม ศรีสะอาด (2545 : 103)

เกณฑ์การแปลความหมายค่าเฉลี่ยของระดับความคิดเห็นของผู้เรียนด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในขณะปฏิบัติงาน มีดังนี้

ค่าเฉลี่ย	4.51 – 5.00	แปลความว่า	มีความสามารถระดับ	ดีมาก
ค่าเฉลี่ย	3.51 – 4.50	แปลความว่า	มีความสามารถระดับ	ดี
ค่าเฉลี่ย	2.51 – 3.50	แปลความว่า	มีความสามารถระดับ	พอใช้
ค่าเฉลี่ย	1.51 – 2.50	แปลความว่า	มีความสามารถระดับ	เกือบพอใช้
ค่าเฉลี่ย	1.00 – 1.50	แปลความว่า	มีความสามารถระดับ	ควรปรับปรุง

ผลการศึกษาปรากฏ ดังตาราง 3

ตาราง 3 ผลการวิเคราะห์การประเมินตนเองของผู้เรียนด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในขณะปฏิบัติงาน

ครั้งที่	N	ความคล่อง		สามารถใช้		ใช้คำศัพท์		มั่นใจในการพูด		เฉลี่ย		ระดับ
		แคล่วในการ		ภาษาในการ		สำนวน		สื่อสาร				
		พูดสื่อสาร		พูดสื่อสาร		ไวยากรณ์ ใน		การพูดสื่อสาร				
		$\bar{X}$	S	$\bar{X}$	S	$\bar{X}$	S	$\bar{X}$	S	$\bar{X}$	S	
1	11	2.06	.53	1.81	.37	2.00	.44	2.09	.58	1.89	.40	เกือบพอใช้
2	11	2.06	.55	1.87	.65	1.90	.53	2.22	.56	2.00	.52	เกือบพอใช้
3	11	2.65	.30	2.63	.27	2.68	.40	2.81	.25	2.70	.23	พอใช้
4	11	2.96	.34	2.96	.45	2.77	.60	3.18	.51	2.97	.35	พอใช้
5	11	3.15	.27	3.24	.33	3.04	.52	3.31	.40	3.19	.31	พอใช้
6	11	4.30	.76	4.12	.84	4.13	.86	4.22	1.00	4.20	.83	ดี
7	11	4.33	.78	4.24	.89	4.22	.90	4.27	1.03	4.27	.87	ดี

จากตาราง 3 แสดงให้เห็นว่าผู้เรียนได้ประเมินตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในขณะปฏิบัติงาน ตามระดับความสามารถโดยรวม คือ ครั้งที่ 1-2 อยู่ในระดับเกือบพอใช้ และเพิ่มเป็นระดับพอใช้ ในครั้งที่ 3-5 ส่วนครั้งที่ 6-7 อยู่ในระดับดี การประเมินของผู้เรียนเป็นไปในทางเดียวกันคือ ผู้เรียนมีความสามารถในการพูดเพิ่มขึ้นทั้ง 4 ด้าน จากการประเมิน 7 ครั้ง โดยความคล่องแคล่วในการพูดสื่อสารเพิ่มมากที่สุด ซึ่งมีคะแนนเฉลี่ยอยู่ที่ 4.33 และการใช้คำศัพท์ สำนวน และไวยากรณ์ในการพูดเพื่อการสื่อสารเพิ่มน้อยที่สุด โดยมีคะแนนเฉลี่ยอยู่ที่ 4.22 เป็นที่น่าสังเกตว่าในการประเมินครั้งที่ 6 และ 7 ผู้เรียนประเมินตนเองสูงขึ้นจากครั้งที่ 5 อย่างเห็นได้ชัด เนื่องจากผู้เรียนได้ฝึกปฏิบัติจริงนอกสถานที่ และได้พูดสื่อสารกับชาวต่างชาติจริง ซึ่งทำให้ผู้เรียนมีความมั่นใจว่า ผู้เรียนมีความสามารถพูดภาษาอังกฤษสื่อสารกับชาวต่างชาติได้ และเป็นผลให้ผู้เรียนเชื่อมั่นว่าตนเองสามารถพูดภาษาอังกฤษได้คล่องแคล่วขึ้น

3. ผลการวิเคราะห์พฤติกรรมการใช้ภาษาอังกฤษในการพูดเพื่อการสื่อสารในขณะปฏิบัติงานของผู้เรียน

ผู้วิจัยได้สังเกตพฤติกรรมการใช้ภาษาอังกฤษในการพูดเพื่อการสื่อสารในขณะปฏิบัติงานของผู้เรียน เป็นรายบุคคล ระหว่างทำการทดลอง เป็นการสังเกตโดยภาพรวม (Holistic Rating Scales) โดยใช้เกณฑ์ที่ปรับจากเกณฑ์การพูดของ ฮีตัน (Heaton. 1988: 98) เวียร์ (Weir. 1993: 43) และกิงแก้ว อารีรักษ์ (2546: 103-106, 111) โดยได้กำหนดการสังเกตรวม 7 ครั้ง เป็นการสังเกตการปฏิบัติงานในห้องเรียนจากการเรียนแต่ละแผนการเรียนรู้อีก 5 ครั้ง และฝึกปฏิบัติจริงนอกสถานที่ 2 ครั้ง แล้วนำค่าเฉลี่ยมาแปรผลเป็น 5 ระดับ ตามการแปรผลของ บุญชม ศรีสะอาด (2545: 103)

เกณฑ์การแปลความหมายค่าเฉลี่ยของระดับคุณภาพในการสังเกตพฤติกรรมการใช้ภาษาอังกฤษในการพูดเพื่อการสื่อสารในขณะปฏิบัติงานของผู้เรียน มีดังนี้

ค่าเฉลี่ย	4.51 – 5.00	แปลความว่า	มีการใช้ภาษาอังกฤษในขณะปฏิบัติงาน มากที่สุด
ค่าเฉลี่ย	3.51 – 4.50	แปลความว่า	มีการใช้ภาษาอังกฤษในขณะปฏิบัติงาน มาก
ค่าเฉลี่ย	2.51 – 3.50	แปลความว่า	มีการใช้ภาษาอังกฤษในขณะปฏิบัติงาน ปานกลาง
ค่าเฉลี่ย	1.51 – 2.50	แปลความว่า	มีการใช้ภาษาอังกฤษในขณะปฏิบัติงาน น้อย
ค่าเฉลี่ย	1.00 – 1.50	แปลความว่า	มีการใช้ภาษาอังกฤษในขณะปฏิบัติงาน น้อยมาก

ผลการศึกษา ปรากฏผลดังตาราง 4

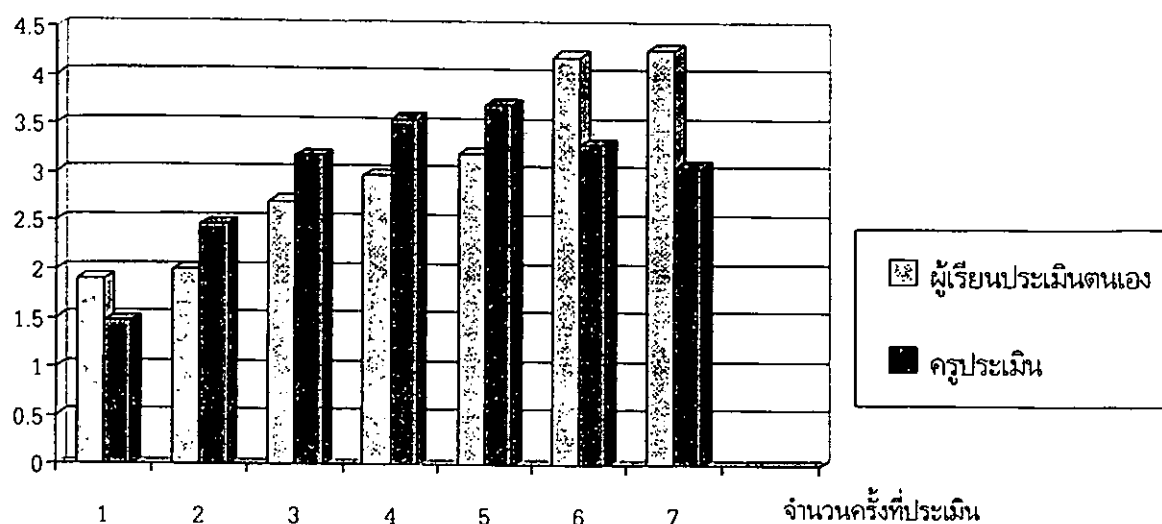
ตาราง 4 แสดงค่าเฉลี่ยพฤติกรรมการใช้ภาษาอังกฤษในการพูดเพื่อการสื่อสารในขณะปฏิบัติงานของผู้เรียน

ลำดับที่ของ ผู้เรียน	คะแนนเฉลี่ยการประเมินครั้งที่							คะแนน เฉลี่ย
	1	2	3	4	5	6	7	
1	1.50	2.50	3.25	3.37	3.75	2.87	2.62	2.83
2	1.62	2.50	3.37	3.37	3.87	3.87	3.50	3.21
3	1.50	2.62	3.37	3.50	3.75	3.62	3.50	3.12
4	1.25	2.25	3.37	3.50	3.50	2.37	2.37	2.65
5	1.50	2.50	3.37	3.75	3.87	3.50	3.25	3.10
6	1.50	2.50	3.25	3.50	3.50	3.12	2.62	2.85
7	1.37	2.37	2.37	3.37	3.50	2.37	2.75	2.58
8	1.87	2.62	3.37	3.75	3.75	3.87	3.62	3.26
9	1.25	2.37	3.00	3.50	3.62	3.50	3.12	3.08
10	1.50	2.37	2.87	3.62	3.87	3.62	3.12	2.99
11	1.37	2.50	3.37	3.50	3.75	3.62	3.25	3.05
$\bar{X}$	1.47	2.46	3.17	3.55	3.70	3.30	3.06	2.97
ระดับ ความสามารถ	น้อย	น้อย	ปานกลาง	มาก	มาก	ปานกลาง	ปานกลาง	ปานกลาง

จากตาราง 4 ปรากฏว่า ผลการประเมินพฤติกรรมการใช้ภาษาอังกฤษในการพูดเพื่อการสื่อสารของผู้เรียนในขณะปฏิบัติงานโดยรวมตลอดกิจกรรมเป็นไปในทางเดียวกัน คือ อยู่ในระดับปานกลาง โดยผู้เรียนมีพฤติกรรมการใช้ภาษาอังกฤษในการพูดเพื่อการสื่อสารในขณะปฏิบัติงานในชั้นเรียนเพิ่มขึ้นโดยลำดับจากระดับน้อย มีค่าเฉลี่ย 1.47 และพัฒนาการใช้ภาษาเพิ่มขึ้นเป็นระดับมาก มีค่าเฉลี่ย 3.70 ในการประเมินครั้งที่ 1-5 ซึ่งเป็นการฝึกปฏิบัติในชั้นเรียน แต่การประเมินจากการฝึกปฏิบัติจริงนอกสถานที่ในครั้งที่ 6 และ 7 ผลการประเมินลดลงอยู่ในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับ 3.30 และ 3.06 ตามลำดับ เนื่องจากผู้เรียนต้องใช้ภาษาในการสื่อสารในสถานการณ์จริง การพูดสื่อสารไม่ราบรื่น แต่เป็นที่น่าสังเกตว่า การประเมินครั้งที่ 7 มีผลการประเมินลดลงจากครั้งที่ 6 เนื่องจากสถานที่ที่ผู้เรียนไปปฏิบัติแตกต่างจากครั้งที่ 7 โดยในครั้งที่ 6 เป็นสถานที่ที่ครูจัดกิจกรรมการฝึกในชั้นเรียนโดยใช้ระยะเวลามากกว่า ครั้งที่ 7 ผู้เรียนอาจมีความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์และสถานที่นั้นไม่เพียงพอ

การเปรียบเทียบการประเมินผลการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในขณะปฏิบัติงาน จากการประเมินตนเองของผู้เรียน และการประเมินจากการสังเกตพฤติกรรม ซึ่งแสดงเป็นแผนภูมิได้ ดังภาพประกอบ 1

ค่าเฉลี่ยของคะแนน

ภาพประกอบ 1 แผนภูมิแสดงการเปรียบเทียบการประเมินการพัฒนาด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร
ในขณะปฏิบัติงานโดยการสังเกตของครู และผู้เรียนประเมินตนเอง

จากภาพประกอบ 1 พบว่า ผลการประเมินตนเองของผู้เรียนในด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร
ในขณะปฏิบัติงาน และการสังเกตพฤติกรรมการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในขณะปฏิบัติงาน มีการพัฒนา
เพิ่มขึ้นอย่างสอดคล้องกันโดยลำดับ จากการประเมินในครั้งที่ 1-5 ส่วนการประเมินในครั้งที่ 6-7 ผลการประเมิน
ต่างกัน เนื่องจากการเป็นการประเมินการปฏิบัติงานจริงนอกสถานที่ การที่ผู้เรียนประเมินตนเองสูงมาก สันนิษฐานได้
ว่า เป็นการได้พูดสื่อสารกับชาวต่างชาติครั้งแรก ทำให้ผู้เรียนมีความมั่นใจสูงขึ้น และเกิดความภาคภูมิใจ ส่วนการ
ประเมินโดยผู้วิจัยผลการประเมินลดลง เนื่องจากการใช้ภาษาของผู้เรียน ไม่ราบรื่นเหมือนกับการฝึกปฏิบัติใน
ห้องเรียน

4. ผลการวิเคราะห์การประเมินความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวจากการฝึกปฏิบัติจริงนอกสถานที่

เป็นการวิเคราะห์ผลการประเมินความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวจากแบบประเมินผู้เรียนในการฝึก
ปฏิบัติจริงของผู้เรียนนอกสถานที่จำนวน 2 ครั้ง โดยประเมินความสามารถในการใช้ภาษาในการพูดแนะนำและให้
ข้อมูลเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยวแก่นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ และคุณลักษณะของการเป็นยุวมัคคุเทศก์ แล้วนำ
ค่าเฉลี่ยที่ได้มาแปรผล 5 ระดับ ตามเกณฑ์การแปลผลของ บุญชม ศรีสะอาด (2545: 103)

ผลปรากฏ ดังตาราง 5

ตาราง 5 แสดงค่าเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐานจากการประเมินความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวน

ครั้งที่	N	ความสามารถในการให้ข้อมูล		พูดด้วยกิจกรรมายาทที่เหมาะสม		มีคุณลักษณะในการเป็นยุวมัคคุเทศก์		การใช้ภาษาในการสื่อสารเข้าใจง่าย		ข้อมูลเป็นประโยชน์ต่อนักท่องเที่ยว		เฉลี่ย	
		$\bar{X}$	S	$\bar{X}$	S	$\bar{X}$	S	$\bar{X}$	S	$\bar{X}$	S	$\bar{X}$	S
1	11	2.36	.67	4.00	.63	1.90	.53	2.00	.44	1.90	.30	2.43	.51
2	11	2.27	.78	3.81	.60	2.00	.63	2.09	.53	2.00	.44	2.43	.59
$\bar{X}$		2.31	.77	3.90	.61	1.95	.58	2.04	.48	1.95	.37	2.43	.55
ระดับ		เกือบพอใช้		ดีมาก		เกือบพอใช้		เกือบพอใช้		เกือบพอใช้		เกือบพอใช้	
ความสามารถ													

จากตาราง 5 แสดงให้เห็นว่า ความคิดเห็นโดยรวมของนักท่องเที่ยวนที่มีต่อความสามารถของผู้เรียนในการเป็นยุวมัคคุเทศก์ อยู่ในระดับเกือบพอใช้ โดยมีค่าเฉลี่ยที่ระดับ 2.43 เมื่อพิจารณาความคิดเห็นเป็นรายด้านแล้วพบว่า ความสามารถในการให้ข้อมูลเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยวน การมีคุณลักษณะในการเป็นยุวมัคคุเทศก์ การใช้ภาษาในการสื่อสารที่เข้าใจง่าย และการให้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์ต่อนักท่องเที่ยวน อยู่ในระดับเกือบพอใช้ มีค่าเฉลี่ย 2.31, 1.95, 2.04 และ 1.95 ตามลำดับ ส่วนคุณลักษณะในด้านการพูดด้วยกิจกรรมายาทที่เหมาะสม อยู่ในระดับดีมาก มีค่าเฉลี่ย 3.90

5. ผลการวิเคราะห์การประเมินตนเองจากการบันทึกการปฏิบัติงานของผู้เรียน

เป็นการวิเคราะห์ความคิดเห็นของผู้เรียนจากการบันทึกการปฏิบัติงาน ซึ่งเป็นการกำหนดให้ผู้เรียนเขียนบันทึกเกี่ยวกับการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ และบันทึกการปฏิบัติงานปฏิบัติงานของตนเอง โดยสามารถบอกจุดอ่อนและจุดแข็งของการปฏิบัติงานในแต่ละครั้ง รวมทั้งสามารถบอกสิ่งที่ตนเองต้องการปรับปรุงและพัฒนา โดยรูปแบบเป็นการให้ผู้เรียนเขียนบันทึกลงในแบบประเมินตามหัวข้อที่ผู้วิจัยกำหนด โดยเป็นการเขียนบันทึกหลังจากเรียนจบแต่ละแผนการเรียนรู้ 5 ครั้ง และหลังจากการปฏิบัติงานจริงนอกสถานที่ 2 ครั้ง

ผลการบันทึกการปฏิบัติงานของผู้เรียน (รายละเอียดดูตาราง 6 ภาคผนวก ค หน้า 117) สามารถนำเสนอในแต่ละหัวข้อ ดังนี้

1. ผู้เรียนสามารถพัฒนาการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในขณะปฏิบัติงาน จากการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ อยู่ในระดับมากที่สุด เมื่อพิจารณาการบันทึกแต่ละครั้งพบว่า ครั้ง 1-3 มีการพัฒนาในระดับปานกลาง โดยแจกแจงเป็นค่าร้อยละ 81.81, 72.72 และ 54.54 ตามลำดับ จากนั้นมีการพัฒนาขึ้นในระดับมาก

จากการบันทึกครั้งที่ 4-5 มีค่าร้อยละ 90.90 ทั้ง 2 ครั้ง และเพิ่มสูงขึ้นในระดับ มากที่สุด ในครั้งที่ 6-7 โดยมีค่าร้อยละ 63.63 ทั้ง 2 ครั้ง

2. ปัญหาที่ผู้เรียนพบมากที่สุดในการปฏิบัติงานพบว่า ครั้งที่ 1-5 ผู้เรียนมีความเห็นว่า ผู้เรียนรู้คำศัพท์น้อย จำคำศัพท์ยากไม่ได้ ทำให้การพูดสื่อสารไม่คล่อง ส่วนในครั้งที่ 6-7 ซึ่งเป็นการฝึกปฏิบัติจริง นอกสถานที่ พบว่า ผู้เรียนส่วนใหญ่มีปัญหาในด้านการฟังชาวต่างชาติไม่เข้าใจ ทำให้การสื่อสารไม่ราบรื่น โดยจากปัญหาดังกล่าว ผู้เรียนได้มีวิธีการแก้ปัญหาในทำนองเดียวกัน คือ ฝึกฝนและทบทวนคำศัพท์มากขึ้น พยายามพูดภาษาอังกฤษทุกครั้งที่มีโอกาส คิดเป็นร้อยละ 90.90

3. สิ่งที่ผู้เรียนคิดว่าสามารถปฏิบัติได้ดีที่สุด จากการปฏิบัติงาน โดยรวมคือ จากการบันทึกการปฏิบัติงานครั้งที่ 1-5 ผู้เรียนกล้าพูดภาษาอังกฤษ และกล้าแสดงออกมากขึ้น มีค่าร้อยละ 54.54, 81.81, 90.90, 90.90 และ 81.81 ตามลำดับ ส่วนครั้งที่ 6-7 ผู้เรียนคิดว่าสิ่งที่ได้พูดสื่อสารกับชาวต่างชาติรู้เรื่องและเข้าใจ เป็นสิ่งที่ปฏิบัติได้ดีที่สุด คิดเป็นร้อยละ 90.90 และ 81.81 ตามลำดับ

4. สิ่งที่ผู้เรียนคิดว่าเป็นจุดอ่อนในการปฏิบัติงาน ที่ต้องพัฒนาและปรับปรุง ส่วนใหญ่พบว่า ผู้เรียนมีจุดอ่อนในด้านการใช้ศัพท์ สำนวน และโครงสร้างทางภาษามากที่สุดจากการบันทึกการปฏิบัติงานทุกครั้ง

5. ข้อเสนอแนะอื่น ๆ ของผู้เรียนโดยสรุป ส่วนใหญ่พบว่า ผู้เรียนต้องการให้เพิ่มเวลาสอนมากกว่านี้ จะได้สามารถฝึกการพูดภาษาได้มากและคล่องขึ้นกว่าเดิม และผู้เรียนยังได้เสนอแนะให้นำเนื้อหาอื่น ๆ เช่น การสอนการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในเรื่องทั่วไป ที่ผู้เรียนสามารถนำภาษาไปประยุกต์ใช้ใน ชีวิตประจำวันให้มากกว่านี้ นอกจากนั้นยังต้องการให้มีการสอนโดยการฝึกปฏิบัติจริงกับชาวต่างชาติให้มากขึ้น อีกด้วย

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการวิจัยเชิงปฏิบัติ (Action Research) เพื่อศึกษาผลการจัดการเรียนรู้โดยใช้โปรแกรมการฝึกอบรมแบบเน้นงานปฏิบัติ เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ในการปูพื้นฐานสู่การเป็นมัคคุเทศก์ในอนาคต ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ซึ่งมีขั้นตอนในการศึกษาค้นคว้าดังต่อไปนี้

ความมุ่งหมายในการวิจัย

เพื่อศึกษาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ในการปูพื้นฐานไปสู่การเป็นมัคคุเทศก์ในอนาคต ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้โปรแกรมการฝึกอบรมแบบเน้นงานปฏิบัติ

สมมุติฐานในการวิจัย

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการฝึกอบรมการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร เพื่อการเป็นมัคคุเทศก์ โดยใช้โปรแกรมการฝึกอบรมแบบเน้นงานปฏิบัติ มีความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร สูงกว่าก่อนการทดลอง

วิธีดำเนินการวิจัย

1. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านนา(ประสิทธิ์วิทยาการ) อำเภอปากช่อง จังหวัดนครราชสีมา จำนวน 11 คน ซึ่งได้จากการรับสมัครผู้เรียนที่สนใจในการเข้ารับการอบรมเป็นมัคคุเทศก์ภาษาอังกฤษ แล้วคัดเลือกตามเกณฑ์ที่กำหนด ดังนี้

1.1 ผู้วิจัยประกาศรับสมัครผู้เรียนที่สนใจและต้องการเข้ารับการฝึกอบรมเป็นมัคคุเทศก์ภาษาอังกฤษ ที่กำลังศึกษาอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และผู้ปกครองอนุญาตให้ไปฝึกกิจกรรมนอกสถานที่

1.2 สัมภาษณ์ผู้สมัครและคัดเลือกตามเกณฑ์ที่กำหนด ดังนี้

1.2.1 ผู้เรียนที่มีผลการเรียนภาษาอังกฤษตั้งแต่ 2.50 ขึ้นไป โดยคัดเลือกจากผลการเรียนเฉลี่ยภาษาอังกฤษจาก 5 ภาคเรียนที่ผ่านมา (ตั้งแต่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 – ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 1)

1.2.2 ผู้เรียนที่มีบุคลิกภาพที่ดี เหมาะกับการเป็นมัคคุเทศก์ เช่น กล้าพูด กล้าแสดงออก การพูดชัดถ้อยชัดคำ มีความมั่นใจในตนเอง และกระตือรือร้น

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ แบ่งเป็น 2 ส่วน คือ

2.1 เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง คือ โปรแกรมการฝึกอบรม และแผนการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ (Task – Based Learning) จำนวน 5 แผน

2.2 เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล คือ

2.2.1 แบบทดสอบการพูดเพื่อการสื่อสารเป็นการสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง ผู้วิจัยเป็นผู้กำหนดคำถาม จำนวน 10 ข้อ คะแนนเต็ม 40 คะแนน โดยสัมภาษณ์ผู้เรียนเป็นรายบุคคล และแบบทดสอบประเมินความรู้ในการเป็นมัคคุเทศก์ ซึ่งเป็นแบบทดสอบแบบเลือกตอบถูก-ผิด จำนวน 10 ข้อ คะแนนเต็ม 10 คะแนน ทั้ง 2 แบบทดสอบนี้ใช้สอบก่อนและหลังการทดลอง (Pre-test and Post-test)

2.2.2 แบบสังเกตพฤติกรรมผู้เรียนในด้านการใช้ภาษาอังกฤษในการพูดเพื่อการสื่อสารในขณะปฏิบัติงาน เป็นการสังเกตโดยภาพรวม ผู้ประเมินเป็นผู้สังเกตผู้เรียน 7 ครั้ง โดยสังเกตการศึกษาและฝึกปฏิบัติในห้องเรียน 5 ครั้ง และฝึกปฏิบัติจริงนอกสถานที่ 2 ครั้ง

2.2.3 แบบประเมินตนเองของผู้เรียนด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในขณะปฏิบัติงาน ผู้เรียนประเมินตนเอง 7 ครั้ง หลังการเรียนรู้จบแต่ละแผนการเรียนรู้ 5 ครั้ง และหลังการฝึกปฏิบัติจริงนอกสถานที่ 2 ครั้ง

2.2.4 แบบบันทึกการปฏิบัติงานของผู้เรียน หลังการศึกษาและฝึกปฏิบัติ 7 ครั้ง

2.2.5 แบบบันทึกความคิดเห็นของนักท่องเที่ยว โดยนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติเป็นผู้ประเมิน เมื่อผู้เรียนไปฝึกปฏิบัติจริงนอกสถานที่

3. วิธีการดำเนินการทดลอง

3.1 คัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง

3.2 ทดสอบกลุ่มทดลองก่อนเรียน (Pre-test) โดยใช้แบบทดสอบประเมินการพูดเพื่อการสื่อสารและแบบประเมินความรู้เกี่ยวกับมัคคุเทศก์ 2 ชั่วโมง

3.3 ดำเนินการทดลอง ตามโปรแกรมการฝึกอบรมที่จัดทำขึ้น จำนวน 5 แผน โดยใช้เวลาทั้งหมด 8 สัปดาห์ ใช้เวลา 37 ชั่วโมง โดยแบ่งเป็น 2 ระยะ คือระยะแรกเป็นการศึกษาและฝึกปฏิบัติในห้องเรียน จำนวน 27 ชั่วโมง และระยะที่ 2 เป็นการฝึกปฏิบัติจริงนอกสถานที่ โดยใช้เวลาในช่วงวันหยุด จำนวน 10 ชั่วโมง

3.4 ทดสอบกลุ่มทดลองหลังจากเสร็จสิ้นการทดลอง (Post-test) โดยใช้แบบทดสอบชุดเดียวกันกับที่ใช้ก่อนการทดลอง

3.5 รวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูลด้วยวิธีการทางสถิติ เพื่อทดสอบสมมติฐานโดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป

3.6 รวบรวมข้อมูลที่ได้จากแบบประเมินตนเองของผู้เรียนด้านการใช้ภาษาอังกฤษในการพูดเพื่อการสื่อสารในขณะปฏิบัติงาน แบบสังเกตพฤติกรรมผู้เรียนในการใช้ภาษาอังกฤษในการพูดเพื่อการสื่อสารในขณะ

ปฏิบัติงาน แบบบันทึกการปฏิบัติงานของผู้เรียน และแบบบันทึกความคิดเห็นของนักท่งเที่ยว มาหาค่าเฉลี่ยและแปรผลตามเกณฑ์ที่กำหนด

3.7 สรุปและอภิปรายผลการทดลอง

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนจากแบบทดสอบวัดความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในการเป็นยุวมัคคุเทศก์ ก่อนและหลังการทดลองโดยใช้สถิติ t-test แบบ dependent samples

2. เปรียบเทียบหาค่าเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานด้านความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร จากแบบสังเกตพฤติกรรมผู้เรียนในการใช้ภาษาอังกฤษในการพูดเพื่อการสื่อสารในขณะปฏิบัติงาน แบบประเมินตนเองของผู้เรียนด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร แบบบันทึกการปฏิบัติของผู้เรียน และแบบบันทึกความคิดเห็นของนักท่งเที่ยว ตามวิธีการทางสถิติ โดยใช้คอมพิวเตอร์โปรแกรมประมวลผลสำเร็จรูป

สรุปผลการศึกษาวิจัย

จากการศึกษาผลของการพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ในการเป็นยุวมัคคุเทศก์ โดยใช้โปรแกรมการฝึกอบรมแบบเน้นงานปฏิบัติ สรุปได้ดังนี้

1. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการฝึกอบรมโดยใช้โปรแกรมการฝึกอบรมแบบเน้นงานปฏิบัติ มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารเพื่อการเป็นยุวมัคคุเทศก์ สูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2. ผลการวิเคราะห์การประเมินตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในขณะปฏิบัติงานของผู้เรียน ปรากฏว่าผู้เรียนมีการพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารเพิ่มขึ้นโดยลำดับอย่างเห็นได้ชัด จากการประเมินพฤติกรรมโดยรวม ทั้ง 4 ด้าน คือ ความคล่องแคล่วในการพูด ความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร ความสามารถด้านการใช้คำศัพท์ สำนวน และไวยากรณ์ในการพูดเพื่อการสื่อสาร และมีความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยผลการประเมินในครั้งที่ 1 และ 2 อยู่ในระดับเกือบพอใช้ จากนั้นเพิ่มขึ้นเป็นระดับพอใช้ ในการประเมินครั้งที่ 3-5 และพัฒนาเป็นระดับดี ในการประเมินครั้งที่ 6-7

3. ผลการวิเคราะห์พฤติกรรมการใช้ภาษาอังกฤษในการพูดเพื่อการสื่อสารในขณะปฏิบัติงานของผู้เรียนจากการสังเกต ผู้เรียนมีพฤติกรรมการใช้ภาษาอังกฤษในการพูดเพื่อการสื่อสารในขณะปฏิบัติงานในห้องเรียนเพิ่มขึ้นโดยลำดับ จากการประเมินโดยรวม ครั้งที่ 1 และ 2 ผลการประเมินอยู่ในระดับน้อย จากนั้นเพิ่มขึ้นเป็นระดับปานกลาง ในการประเมินครั้งที่ 3 และพัฒนาขึ้นเป็นระดับมาก ในการประเมินครั้งที่ 4 และ 5 ส่วนการประเมินครั้งที่ 6 และ 7 เป็นการปฏิบัติงานจริงนอกสถานที่ ผลการประเมินอยู่ในระดับปานกลาง

4. ผลการวิเคราะห์ความคิดเห็นโดยรวมของนักท่งเที่ยวที่มีต่อความสามารถของผู้เรียนในการเป็นยุวมัคคุเทศก์ อยู่ในระดับเกือบพอใช้ เมื่อพิจารณาความคิดเห็นเป็นรายด้านแล้วพบว่า ความสามารถในการให้ข้อมูลเกี่ยวกับสถานที่ท่งเที่ยว การมีคุณลักษณะในการเป็นยุวมัคคุเทศก์ การใช้ภาษาในการสื่อสารที่เข้าใจง่าย

และการให้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์ต่อนักท่องเที่ยว อยู่ในระดับเกือบพอใช้ ส่วนคุณลักษณะในด้านการพูดด้วยกิจกรรมภาษาที่เหมาะสม อยู่ในระดับดีมาก

5. ผลการวิเคราะห์การบันทึกการปฏิบัติงานของผู้เรียน พบว่าผู้เรียนสามารถพัฒนาการพูดภาษาอังกฤษในขณะปฏิบัติงานจากการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติมากที่สุด และผู้เรียนสามารถบอกปัญหา วิธีแก้ปัญหา บอกสิ่งที่ตนเองสามารถปฏิบัติได้ดี และบอกจุดอ่อนของตนเองที่ต้องการปรับปรุงและพัฒนาได้ (ดูรายละเอียดภาคผนวก ค หน้า 117)

อภิปรายผล

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการฝึกอบรมการพัฒนาการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในการเป็นมัคคุเทศก์ โดยใช้โปรแกรมการฝึกอบรมแบบเน้นงานปฏิบัติ มีความสามารถในการพูดเพื่อการสื่อสารสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 (ดูตาราง 2 หน้า 46) ทั้งในขณะศึกษาและฝึกปฏิบัติในห้องเรียนและการฝึกปฏิบัติจริงนอกสถานที่ ซึ่งผลสำเร็จดังกล่าวมีประเด็นที่สามารถนำมาอภิปรายได้ดังนี้

1. จากผลการวิจัยพบว่า ผู้เรียนที่ได้รับการฝึกอบรมการพัฒนาการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารเพื่อการเป็นมัคคุเทศก์ โดยใช้โปรแกรมการฝึกอบรมแบบเน้นงานปฏิบัติ มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร อันเป็นการปูพื้นฐานสู่การเป็นมัคคุเทศก์ในอนาคต สูงกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้ และสอดคล้องกับงานวิจัยของสุคนทิพย์ วัฒนามระ (2539: 63), ผจงจิตต์ สิงห์จันทร์ (2542: 66), สุวรรณี ศิริพิทักษ์ชัย (2542: 63), มิกะ ธนะสานต์สะณี (Tanasarnsanee. 2002: 168) และ ลัดดาวัลย์ อารัมพร (2547: 50) ที่ได้ทำการศึกษาผลการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนและนักศึกษา โดยใช้กิจกรรมเน้นงานปฏิบัติ พบว่าผู้เรียนมีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษในการพูดสูงขึ้น ใช้ภาษาอย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น มีความมั่นใจในการใช้ภาษามากขึ้น รวมทั้งผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมมากขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ไชนอล อะบีดิน (Zainol Abidin. 1997: 12-19) ซึ่งเขาได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับการสอนแบบเน้นงานปฏิบัติ สู่การปฏิบัติโครงการ พบว่า การปฏิบัติงานสร้างความสนุก ตื่นเต้น และท้าทายผู้เรียนเป็นอย่างยิ่ง เพราะผู้เรียนจะต้องเรียนรู้เองทั้งงานที่รับผิดชอบ และภาษาที่ตนเองใช้สื่อสารในการปฏิบัติงาน ซึ่งเป็นภาษาที่เกิดขึ้นในสถานการณ์จริง การใช้ภาษาไม่ถูกควบคุมอยู่ในวงจำกัด ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาได้ตามความเหมาะสมในแต่ละสถานการณ์ ซึ่งจากผลการวิจัยดังกล่าวข้างต้น อาจเป็นผลเนื่องมาจากการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ เป็นการจัดการเรียนรู้ที่ส่งเสริมและเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาอังกฤษในการพูดเพื่อการสื่อสารอย่างเสรี ทั้งในขณะปฏิบัติงานในห้องเรียนและการปฏิบัติงานจริงนอกสถานที่ อันส่งผลให้ผู้เรียนมีความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษ และสามารถพัฒนาการพูดภาษาอังกฤษในการพูดเพื่อการสื่อสารสูงขึ้น

2. การเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ เป็นการเรียนรู้ ที่มีการกำหนดขั้นตอนการปฏิบัติงาน 3 ขั้นตอน เพื่อให้ผู้เรียนสามารถเชื่อมโยงความรู้และความคิดสู่การปฏิบัติงาน อย่างเป็นขั้นตอน โดยเริ่มจาก ขั้นตอนก่อนการปฏิบัติ เพื่อให้ผู้เรียนได้เตรียมความพร้อมของตนเองก่อนการปฏิบัติงาน โดยผู้เรียนจะต้องรู้จักประสงค์ของงาน รู้ขั้นตอนในการปฏิบัติงาน และแม้กระทั่งเรียนรู้คำศัพท์ สำนวน ใหม่ ที่ต้องใช้ในการปฏิบัติงานแต่ละครั้ง ขั้นตอนมา

คือ ขั้นปฏิบัติงาน เป็นขั้นตอนที่ผู้เรียนใช้ภาษาในการสื่อสารอย่างเสรีในการปฏิบัติงานในสถานการณ์จริง หรือสถานการณ์ที่สอดคล้องกับความเป็นจริง ซึ่งผู้เรียนสามารถปฏิบัติกิจกรรมที่หลากหลาย เป็นการปฏิบัติจริงที่เน้นการใช้ภาษาในการสื่อสารอย่างมีความหมาย มากกว่ารูปแบบทางภาษา และขั้นสุดท้าย คือ ขั้นหลังการปฏิบัติงาน ขั้นนี้ ผู้เรียนได้แสดงความสามารถในการวิเคราะห์โครงสร้างทางภาษาที่ใช้ในการปฏิบัติงาน โดยมีครูเป็นผู้คอยให้คำแนะนำ และเพิ่มเติมคำศัพท์ สำนวน โครงสร้างทางภาษาที่จำเป็นและเหมาะสมกับสถานการณ์นั้น ๆ ให้ผู้เรียนได้แก้ไข ปรับปรุง ให้ถูกต้องและเหมาะสม หลังจากที่ได้ปรับปรุงแก้ไขแล้ว ต้องฝึกปฏิบัติอีกครั้งหนึ่ง เพื่อให้ผู้เรียนใช้ภาษาได้อย่างคล่องแคล่ว และถูกต้องมากยิ่งขึ้น นอกจากนั้นผู้เรียนยังได้มีการอภิปรายผลของงานปฏิบัติ มีการวิเคราะห์ปัญหาที่เกิดขึ้นในขณะปฏิบัติงาน ไม่ว่าจะเป็นปัญหาทางด้านตัวภาษา หรือปัญหาในการปฏิบัติงาน เพื่อเป็นแนวทางในการปฏิบัติงานในครั้งต่อไป

ผลของการเรียนรู้ตามขั้นตอนของการปฏิบัติงานดังกล่าว ทำให้ผู้เรียนมีโอกาสดูแลเรียนรู้และใช้ภาษาอย่างต่อเนื่อง และสัมพันธ์กัน อันเป็นผลให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร สูงขึ้น อย่างต่อเนื่อง ดังผลจากการประเมินตนเองของผู้เรียนด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในการปฏิบัติงาน ทั้ง 7 ครั้ง ที่ระบุว่า มีความสามารถทั้งในด้านความคล่องแคล่วในการพูดเพื่อการสื่อสาร ความสามารถในการใช้ภาษาในการพูดเพื่อการสื่อสาร การใช้คำศัพท์ สำนวน และไวยากรณ์ในการพูดเพื่อการสื่อสาร รวมทั้งความมั่นใจในการพูดสื่อสาร เพิ่มสูงขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของ ลอง และครูกส์ (Skehan, 1996: 20; อ้างอิงจาก Long & Crookes, 1993) ที่กล่าวว่า การสอนที่มุ่งเน้นงานปฏิบัติ จะเน้นให้ผู้เรียนมีความสามารถเพื่อการสื่อสาร โดยแต่ละงานปฏิบัติ เน้นให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้อย่างเป็นระบบ และเป็นกระบวนการที่เน้นให้ผู้เรียนได้ปฏิบัติจริง โดยในเบื้องต้น ผู้เรียนได้เรียนรู้ภาษาในการสื่อสารอย่างมีความหมาย ซึ่งจะนำไปสู่การพัฒนาการใช้ภาษาที่ถูกต้อง และเหมาะสมต่อไป

3. การเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ เป็นการเรียนรู้ที่เกิดจากการวางแผนการทำงานอย่างเป็นระบบ มีเป้าหมายที่ชัดเจน โดยเริ่มตั้งแต่ครู ต้องวางแผนในการเตรียมการสอน ให้เหมาะสมกับระดับความสามารถของผู้เรียน โดยมีการกำหนดกิจกรรมที่กระตุ้นและเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาในการสื่อสารในสถานการณ์จริงอย่างเสรีและมีความหมาย หรือมีการใช้ภาษาเพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูล ข่าวสาร หรือเพื่อให้คำแนะนำและให้ข้อมูลอันเป็นความรู้แก่ผู้อื่น ส่วนผู้เรียนนั้นเป็นผู้ปฏิบัติกิจกรรมตามวัตถุประสงค์เฉพาะของแต่ละงานปฏิบัติ โดยใช้กระบวนการเรียนรู้ที่ผู้เรียนได้คิดวิเคราะห์ และแก้ไขปัญหาอย่างมีวิจารณญาณ มีการวางแผนการทำงานร่วมกัน แบ่งหน้าที่ที่รับผิดชอบ เพื่อปฏิบัติงาน ให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ เช่น ในขั้นการปฏิบัติงาน ครูได้กำหนดให้ผู้เรียนศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับ “วนอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่” แล้วนำความรู้ที่ได้รับจากการศึกษานั้น มาสร้างสถานการณ์จำลอง และแสดงบทบาทสมมติ ในบทบาทของมัคคุเทศก์และนักท่องเที่ยว ในขั้นนี้ ผู้เรียนต้องวางแผนงานร่วมกัน โดยผู้เรียนจะต้องกำหนดสถานการณ์ และกำหนดภาษาที่จะใช้ในสถานการณ์จำลองเอง แบ่งบทบาทหน้าที่ และต้องแสดงบทบาทสมมติและใช้ภาษาให้สอดคล้องกับสถานการณ์จริงและเป็นธรรมชาติที่สุด จากการสังเกตโดยภาพรวมพบว่า ในขณะปฏิบัติงาน ผู้เรียนได้พยายามที่จะใช้ภาษาอังกฤษเพื่อสื่อสารกับเพื่อนในกลุ่มในขณะปฏิบัติงาน เพิ่มมากขึ้นอย่างต่อเนื่อง บางครั้งมีปัญหาในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อสื่อสารให้เข้าใจตรงกัน

ในการวางแผนการดำเนินงานผู้เรียนจะพยายามแสดงท่าทางประกอบการสื่อสารเพื่อให้เพื่อนเข้าใจ ส่วนในเรื่องของการแสดงบทบาทสมมติ ผู้เรียนสามารถเลือกใช้ภาษาได้เหมาะสมกับสถานการณ์ มีการแสดงท่าทางเพื่อสื่อความหมายให้รู้และเข้าใจได้ และส่งผลไปถึงเมื่อผู้เรียนไปปฏิบัติกิจกรรมในสถานการณ์จริงนอกสถานที่ ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาในการสื่อสารและให้ข้อมูลเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยวได้ในระดับดี จากการประเมินตนเองของผู้เรียน (ดูตาราง 3 หน้า 48) และระดับปานกลาง จากการสังเกตของครู (ดูตาราง 4 หน้า 49) ผู้เรียนมีความมั่นใจในการใช้ภาษามากขึ้น กล้าพูด กล้าแนะนำ แต่มีปัญหาเกี่ยวกับความเข้าใจสำเนียงการพูดของชาวต่างชาติ ซึ่งผู้เรียนยังไม่คุ้นเคย ทำให้การสื่อสารยังไม่ราบรื่นเท่าที่ควร แต่เมื่อพิจารณาถึงผลไปถึงตัวผู้เรียน จากการสังเกตและการสอบถามผู้เรียน ทราบว่าผู้เรียนมีความภาคภูมิใจเป็นอย่างยิ่งที่สามารถพูดสื่อสารกับชาวต่างชาติได้ อันส่งผลให้ผู้เรียนต้องการฝึกฝนการใช้ภาษาอังกฤษเพิ่มมากขึ้น เพื่อเป็นแนวทางในการศึกษาต่อและประกอบอาชีพในอนาคต จากการเรียนรู้ด้วยวิธีการเน้นงานปฏิบัติ ทำให้ผู้เรียนสามารถนำความรู้ไปปฏิบัติงานได้เป็นอย่างดี เนื่องจากมีการวางแผนงานให้ผู้เรียนปฏิบัติอย่างเป็นระบบ เป็นผลให้นำไปสู่ความสำเร็จของการปฏิบัติงาน ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ เอลลิส (Ellis, 2003: 9-10) ว่า งานปฏิบัติ เป็นการวางแผนในการทำงานให้ผู้เรียนปฏิบัติเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ โดยงานปฏิบัติต้องมุ่งเน้นความหมายทางภาษาเป็นสำคัญ โดยเฉพาะภาษาที่ใช้ในการสื่อสารในสถานการณ์จริง หรือในสถานการณ์ที่สอดคล้องกับความเป็นจริง โดยสนับสนุนและเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ใช้กระบวนการเรียนรู้ในการคิดวิเคราะห์ และแก้ไขปัญหาอย่างมีวิจารณญาณ รู้จักเลือกสรร หรือแบ่งแยก ให้เหตุผล และประเมินผลเพื่อให้งานนั้นบรรลุวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้

4. การเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ เป็นการเรียนรู้ที่สร้างความมั่นใจในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารอย่างแท้จริง เนื่องจากผู้เรียนได้ฝึกปฏิบัติด้วยการพูดและใช้ภาษาอย่างต่อเนื่องในชั้นเรียน และมีการแก้ไขปรับปรุงและฝึกปฏิบัติซ้ำอีกเพื่อให้การใช้ภาษาของผู้เรียนเกิดความคล่องแคล่วและถูกต้องมากยิ่งขึ้น ทำให้ผู้เรียนสามารถนำความรู้ที่ได้จากการฝึกปฏิบัติในชั้นเรียนไปใช้ในสถานการณ์จริงได้ โดยสังเกตจากการปฏิบัติจริงนอกสถานที่ของผู้เรียน 2 ครั้ง และจากการซักถามพูดคุยกับผู้เรียนหลังการปฏิบัติงาน ปรากฏว่า ผู้เรียนทุกคนพูดในทำนองเดียวกันว่า มีความภาคภูมิใจมากที่สามารถพูดภาษาอังกฤษในการสื่อสารและให้ข้อมูลเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยวในท้องถิ่นของตนกับชาวต่างชาติได้ และมีความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษมากขึ้น ผลจากการเรียนรู้ครั้งนี้เป็นแรงบันดาลใจให้ผู้เรียนต้องการพัฒนาความรู้ด้านภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้นอีก เพื่อการศึกษาในระดับที่สูงขึ้น และเพื่อใช้เป็นเครื่องมือในการประกอบอาชีพในอนาคต อีกด้วย

สรุปได้ว่า การฝึกอบรมโดยใช้โปรแกรมการฝึกอบรมแบบเน้นงานปฏิบัติสามารถพัฒนาผู้เรียนในด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารเพื่อการเป็นยุวมัคคุเทศก์ได้

ข้อจำกัดในการวิจัย

1. การทดลองครั้งนี้ ในการทดสอบสัมภาษณ์ผู้เรียนก่อนและหลังการทดลอง ผู้วิจัยเป็นผู้ดำเนินการสอบเองแต่ผู้เดียว เนื่องจากที่โรงเรียนที่ผู้วิจัยดำเนินการทดลองนั้นไม่มีครูผู้สอนที่จบเอกวิชาภาษาอังกฤษ และครูผู้สอนภาษาอังกฤษก็ไม่มีความถนัดในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ไม่สามารถพูดสื่อสารกับผู้เรียนได้

จึงไม่สามารถร่วมเป็นผู้สอบสัมภาษณ์ได้ จึงใช้เครื่องมืออื่นในการประเมินผู้เรียน คือ แบบประเมินตนเองของผู้เรียนด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในขณะปฏิบัติงาน แบบสังเกตการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของผู้เรียนในขณะปฏิบัติงาน แบบบันทึกการปฏิบัติงานของผู้เรียน แบบบันทึกความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ ซึ่งได้แสดงการพัฒนาการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของผู้เรียนอย่างต่อเนื่อง (ดูรายละเอียดหน้า 47-51 และ ภาคผนวก ก หน้า 117)

2. ด้านการพูดภาษาอังกฤษของผู้เรียนในการเป็นยุวมัคคุเทศก์ นักท่องเที่ยวมีความคาดหวังในด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของผู้เรียนสูง โดยนักท่องเที่ยวคาดหวังว่าผู้ที่เป็นมัคคุเทศก์จะต้องพูดภาษาอังกฤษได้คล่องแคล่ว ไม่ติดขัด และมีความรอบรู้ในสถานที่ท่องเที่ยวต่าง ๆ อย่างแท้จริง สามารถให้ข้อมูลได้อย่างละเอียด ซึ่งในการทดลองครั้งนี้เป็นการอบรมในระยะเวลาอันสั้น เพียง 37 ชั่วโมง ทำให้ระยะเวลาการฝึกปฏิบัติมีน้อย อันเป็นเหตุให้ระดับการใช้ภาษาในการพูดของผู้เรียนและข้อมูลให้ผู้เรียนให้กับนักท่องเที่ยว อยู่ในระดับเกือบพอใช้ ตามความคิดเห็นของนักท่องเที่ยว แต่ผู้วิจัยเห็นว่าถ้าผู้เรียนได้รับการฝึกปฏิบัติที่ต่อเนื่องและใช้เวลาฝึกปฏิบัติมากกว่านี้ ผู้เรียนน่าจะสามารถใช้ภาษาได้ดีขึ้น และมีความรอบรู้เกี่ยวกับสถานที่และคำศัพท์ต่าง ๆ ที่ใช้เฉพาะสถานที่นั้น ๆ ได้มากกว่านี้

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะทั่วไป

จากผลการวิจัยพบว่า ผู้เรียนที่ได้รับการฝึกอบรมการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในการเป็นยุวมัคคุเทศก์โดยใช้โปรแกรมการฝึกอบรมแบบเน้นงานปฏิบัติ มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสูงขึ้น ซึ่งครูผู้สอนสามารถนำไปใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนได้ โดยควรคำนึงถึงเรื่องต่อไปนี้

1.1 ครูควรจัดกิจกรรมที่เปิดโอกาสและเอื้อให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาอังกฤษในสถานการณ์จริง หรือจัดสถานการณ์ให้สอดคล้องกับสถานการณ์จริงมากที่สุด เช่น เชิญชาวต่างชาติให้มาพูดสนทนากับผู้เรียนในบางโอกาส ในชั้นเรียน หรือนำผู้เรียนออกไปฝึกการพูดภาษาอังกฤษนอกสถานที่ในแหล่งท่องเที่ยวในท้องถิ่น หรือประสานงานกับบริษัทฯ ในท้องถิ่นเพื่อเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ไปฝึกพูดกับนักท่องเที่ยว

1.2 ในการคัดเลือกเนื้อหาและรูปแบบงานปฏิบัติ ครูควรคำนึงถึงระดับความสามารถของผู้เรียน และงานที่ปฏิบัติไม่ควรซับซ้อนเกินไป เพื่อเอื้อให้ผู้เรียนปฏิบัติกิจกรรมด้วยความสุข และสนุก ไม่เครียดจนเกินไป

1.3 ในการปฏิบัติงานเป็นคู่ หรือเป็นกลุ่ม ผู้เรียนควรมีโอกาสได้เลือกคู่ หรือกลุ่มของตนเองเพื่อให้การปฏิบัติงานเป็นไปตามความพอใจและความต้องการของผู้เรียน ซึ่งส่งผลต่อการปฏิบัติงานของผู้เรียนให้ประสบความสำเร็จเพราะผู้เรียนมีความสุขในการปฏิบัติงานร่วมกับบุคคลที่ตนเองเลือก

1.4 ในการสอนการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้รูปแบบเน้นงานปฏิบัติ ในขั้นตอนวิเคราะห์ภาษา ครูควรเสนอแนะเพิ่มเติมโครงสร้างทางภาษาที่หลากหลาย โดยเฉพาะรูปแบบทางภาษาที่สามารถใช้ได้หลายรูปแบบ ในความหมายเดียวกัน เพื่อให้ผู้เรียนสามารถนำไปประยุกต์ใช้ให้เหมาะสมในสถานการณ์ต่างๆ ได้ และสื่อสารกับชาวต่างชาติที่ใช้สำนวนภาษาต่างกันได้

1.5 ในการสอนแบบเน้นงานปฏิบัติ ครูควรเน้นให้ผู้เรียนตระหนักถึงความรับผิดชอบต่อน้ำที่ เพราะความรับผิดชอบต่อน้ำของผู้เรียน จะส่งผลให้งานปฏิบัติบรรลุวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ เนื่องจากในบางครั้ง ผู้เรียนต้องฝึกปฏิบัติกิจกรรมนอกเวลาเรียนปกติ

1.6 การนำผู้เรียนไปฝึกปฏิบัติจริงนอกสถานที่ เป็นการฝึกที่ได้ผลดีเพราะผู้เรียนได้ประสบการณ์ตรงจากการพูดคุยกับชาวต่างชาติ โดยมีการนำภาษาที่ตนเองได้เรียนรู้ในชั้นเรียนไปประยุกต์ใช้ในการพูดสื่อสารจริง เผชิญปัญหาจริง และแก้ไขปัญหาในการพูดด้วยตนเองเพื่อให้การสื่อสารประสบผลสำเร็จ นอกจากนั้นผู้เรียนยังได้เปลี่ยนบรรยากาศจากการเรียนในชั้นเรียนมาเป็นนอกชั้นเรียน พร้อมกันนี้ครูและผู้เรียนยังได้ใช้แหล่งเรียนรู้ที่มีอยู่ในท้องถิ่นเป็นแหล่งค้นคว้าและเสริมสร้างความรู้ในการเรียนอีกด้วย แต่ในการนำผู้เรียนออกไปฝึกปฏิบัติจริงนอกสถานที่นั้น ครูจะต้องคำนึงถึงความปลอดภัยของผู้เรียนไม่ว่าจะเป็นเรื่องของการเดินทาง การถูกประทุษร้ายจากผู้อื่น รวมทั้งการควบคุมพฤติกรรมของผู้เรียนให้อยู่ในขอบเขตอันเหมาะสม ครูจะต้องเตรียมการเป็นอย่างดีทั้งการเดินทางและการกำหนดบุคลากรผู้ควบคุมที่เหมาะสมกับจำนวนผู้เรียน และสิ่งสำคัญอีกประการหนึ่งคือการบอกจุดมุ่งหมายของการไปฝึกปฏิบัติแก่ผู้เรียนอย่างชัดเจน พร้อมทั้งมีการประเมินผลโดยตัวผู้เรียนเองและการประเมินผลของครู เพื่อนำผลการประเมินไปพัฒนาและปรับปรุงในการเรียนการสอนครั้งต่อไป

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการทำวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรเพิ่มระยะเวลาในการทำวิจัยมากกว่านี้ โดยเฉพาะการฝึกปฏิบัติจริงนอกสถานที่ให้มีการฝึกมากกว่าในชั้นเรียน โดยศึกษาต่อไปว่าเมื่อการฝึกปฏิบัติจริงนอกสถานที่ในสถานการณ์จริงมากกว่าในชั้นเรียนแล้วส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษในการเป็นมัคคุเทศก์อาชีพในอนาคตได้หรือไม่

2.2 ควรศึกษาวิจัยโดยนำรูปแบบการฝึกอบรมแบบเน้นงานปฏิบัตินี้ไปใช้ฝึกอบรมผู้เรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย หรือระดับที่สูงขึ้น โดยเพิ่มเนื้อหาให้ยากขึ้น เพื่อศึกษาว่าผู้เรียนที่มีคุณวุฒิและวัยวุฒิที่สูงกว่า สามารถมีการพัฒนาการพูดภาษาอังกฤษในการสื่อสารเพื่อการเป็นมัคคุเทศก์อาชีพ ได้หรือไม่

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กนกวรรณ วิริยะกุล. (2542). ผลการใช้แบบฝึกเสริมภาษาอังกฤษเชิงสื่อสารเพื่อการโรงแรมและการท่องเที่ยว ประกอบการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษปฏิบัติงาน(อ 036) ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (การสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ). นครปฐม: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร. ถ่ายเอกสาร.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2544). หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์.
- _____. (2546). การจัดทำสาระการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์.
- กิ่งแก้ว อาริรักษ์. (2546). การวัดและประเมินผลทางภาษา. กรุงเทพฯ: สถาบันพัฒนาคุณภาพวิชาการ.
- โคมยง โต๊ะทอง; และคณะ. (2545, มิถุนายน-พฤศจิกายน). การวิจัยเชิงปฏิบัติการเพื่อพัฒนารูปแบบการท่องเที่ยวที่ยั่งยืน. วารสารราชภัฏเพชรบุรี. 11(1): 54.
- ดาว แสงบุญ. (2543). การสร้างเอกสารการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยว สำหรับนักศึกษา สาขาวิชาพัฒนาการท่องเที่ยวชั้นปีที่ 3 มหาวิทยาลัยแม่โจ้ จังหวัดเชียงใหม่. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (การสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ). นครปฐม: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร. ถ่ายเอกสาร.
- บุญเกิด กลมทุกสิ่ง. (2547). การพัฒนาความสามารถด้านทักษะฟัง-พูดภาษาอังกฤษในสถานการณ์จริง ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนแสนสุข จังหวัดชลบุรี. สารนิพนธ์ ศศ.ม. (การสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2545). การวิจัยเบื้องต้น. พิมพ์ครั้งที่ 7. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- ปรีชา แสงขจาย. (2539?). บทบาทหน้าที่ความรับผิดชอบ จรรยาบรรณมัคคุเทศก์อาชีพ. (เอกสารประกอบการบรรยาย). กรุงเทพฯ: ม.ป.พ. อัดสำเนา.
- ผจงจิตต์ สิงจันทร์. (2542). การศึกษาการใช้การเรียนแบบเน้นงานปฏิบัติในรายวิชาภาษาอังกฤษปฏิบัติงาน. สารนิพนธ์ ศศ.ม. (การสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- พระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. 2535. (2535, 19 มีนาคม). ราชกิจจานุเบกษา. เล่ม 109 ตอนที่ 25. หน้า 2-5.

- เพ็ญแข วงศ์สุริยา. (2546). การพัฒนาความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้
สถานการณ์จริงของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1 สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล.
ปริญญาณิพนธ์ ศศ.ม. (การสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ). กรุงเทพฯ: บัณฑิต
วิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ระบบการสอนภาษาอังกฤษในปัจจุบัน. (2544, มกราคม-เมษายน). วารสารศึกษาศาสตร์มหาวิทยาลัยนเรศวร.
5(3): 78.
- ละเอียด จุฑานันท์. (2543). แนวการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ. กรุงเทพฯ: สถาบันพัฒนา
คุณภาพวิชาการ.
- ลัดดาวัลย์ อารัมพร. (2547). การจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติเพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูด
ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จังหวัดพระนครศรีอยุธยา. ปริญญาณิพนธ์ ศศ.ม.
(การสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สุกัญญา ศิลประสาธ. (2544). การพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่
4 โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ. สารนิพนธ์ ศศ.ม. (การสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่าง
ประเทศ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สุคนธ์พิทย์ วัฒนามระ. (2539). ผลการใช้กิจกรรมเน้นงานปฏิบัติที่มีต่อความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ
เพื่อการสื่อสาร ของนักเรียนนายเรืออากาศชั้นปีที่ 2. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (การสอนภาษาอังกฤษ).
กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- สุมิตรา อังวัฒนกุล. (2537). วิธีสอนภาษาอังกฤษ. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุวรรณี ศิริพิทักษ์ชัย. (2542). การจัดการเรียนการสอนภาษาด้วยวิธีการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติเพื่อพัฒนา
ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ. สารนิพนธ์ ศศ.ม. (การสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษา
ต่างประเทศ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- อัจฉรา วงศ์โสธร. (2544). การทดสอบและประเมินผลการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ. พิมพ์ครั้งที่ 2.
กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อุทยานแห่งชาติเขาใหญ่. (2545?) วนอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่. (แผ่นพับ). นครราชสีมา: (ม.ป.พ.)
- Brown, H. Douglas. (1994). *Teaching by Principles and Interactive Approach to
Language Pedagogy*. Englewood Cliffs: Prentice Hall.
- Byrne, Donn. (1987). *Teaching Oral English*. Singapore: Longman.
- Carless, David. (2002, October). Implementing Task-Based Learning with Young Learners.
ELT Journal. 56(4): 389-396.
- Celce – Murcia, Marianne.; & Olsain, Elite. (2000). *Discourse and Context in Language
Teaching*. Cambridge: Cambridge University Press.

- Davies, Paul. (2000). *Success in English Teaching*. Oxford: Oxford University Press.
- Ellis, Rod. (2003). *Task-Based Language Learning and Teaching*. Oxford: Oxford University Press.
- ✓ Harmer, Jeremy. (1983). *The Practice of English Language Teaching*. London: Longman.
- ✓ Heaton, J. B. (1988). *Writing English Language Test*. New York: Longman.
- Khao Yai National Park. (2005). *Welcome to Khao Yai*. Retrieved February 19, 2005, from <http://www.dnp.go.th/parkreserve/asp/style1/default.asp?npid=9&lg=2>
- _____. (2005). *Tourist Attractions*. Retrieved February 22, 2005, from <http://www.dnp.go.th/parkreserve/asp/style1/attraction.asp>
- Luoma, Sari. (2004). *Assessing Speaking*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Lynch, Tony. (1997). *Communicative in the Language Classroom*. Oxford: Oxford University Press.
- Murphy, Jacky. (2003, October). Task-Based Learning: The Interaction between Tasks and Learners. *ELT Journal*. 57(4): 352-360.
- Nunan, David. (1995). *Designing Tasks for the Communicative Classroom*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Revel, Jane. (1995). *Teaching Techniques for Communicative English*. London: McGraw Hill.
- ✓ Richard, Jack C. (1994). *The Language Teaching Matrix*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Richard, Jack C.; & Rodgers, Theodore S. (2002). *Approaches and Methods in Language Teaching*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Savignon, Sandra J. (1997). *Communicative Competence Theory and Classroom Practice*. New York: McGraw Hill.
- Skehan, Peter. (1998). *A Cognitive Approach to Language Learning*. Oxford: Oxford University Press.
- Tanasarnsanee, Mika. (2002, March). 3Ps, Task-Based Learning and the Japanese Learners. *The English Teacher: An International Journal Institute for English Language Education Assumption University*. 5(2): 165-168.

- TESOL GREECE. (2003, October). A New Approach to Course Design: *Task Based Learning Teacher of English to Speakers of Other Languages*. Retrieved October 31, 2003, from <http://www.tesolgreece.com/dinou01.html>.
- Underhill, Nick. (2000). *Testing Spoken Language*. Oxford: Oxford University Press.
- Weir, Cyril. (1993). *Understanding & Developing Language Tests*. UK: Prentice Hall.
- Willis, Jane. (1996). *A Framework for Task-Based Learning*. Edinburgh: Longman.
- Willis, Jane.; & Willis, Dave. (1996). *Challenge and Change in Language Teaching*. Oxford: The Bath Press.
- Zainol Abidin, Mohamad Jafre B. (1997, December). A Task-Based Approach to Project Work. *The English Teacher. An International Journal*. 2(2): 12-19.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

- โปรแกรมการฝึกอบรม
- แผนการจัดการเรียนรู้

โปรแกรมการฝึกอบรม

ลำดับที่	จำนวน ชั่วโมง	แผนการ เรียนรู้ที่	หัวข้อ	รูปแบบภาษาที่ใช้	หมายเหตุ
1	1		ปฐมนิเทศ (Orientation)		
	2		ทดสอบก่อนเรียน (Pre-test)		
	2		บรรยายพิเศษ เรื่อง ความรู้เกี่ยวกับมัคคุเทศก์	บรรยายโดยวิทยากรพิเศษ มัคคุเทศก์อาชีพ	ในห้องเรียน
2	4	1	Language Preparation	1. Greeting & Leave taking 2. Introducing oneself.	ศึกษาและฝึกปฏิบัติในห้องเรียน (Task-based Learning)
3	4	2	Welcome to Pakchong (The Gateway to the Northeast)	1. Giving directions. 2. Giving information about Pakchong.	ศึกษาและฝึกปฏิบัติในห้องเรียน (Task-based Learning)
4	4	3	Khao Yai National Park(1) (General information, History, Topography and Climate)	Giving general information about Khao Yai National Park.	ศึกษาและฝึกปฏิบัติในห้องเรียน (Task-based Learning)

โปรแกรมการฝึกอบรม (ต่อ)

ลำดับที่	จำนวน ชั่วโมง	แผนการ เรียนรู้ที่	หัวข้อ	รูปแบบภาษาที่ใช้	หมายเหตุ
5	2	3	Khao Yai National Park(1) (Cont.)	Giving information about Khao Yai.	ศึกษาและฝึกปฏิบัติในห้องเรียน (Task-based Learning)
	2	4	Khao Yai National Park(2) (Tourist attractions and activities at Khao Yai National Park.)	Giving information about tourist attractions, activities at Khao Yai.	
6	4	4	Khao Yai National Park(2) (Cont.)	Giving information about activities / admission fees / accommodations.	ปฏิบัติในห้องเรียน (Task-based Learning)
7	4	5	The World Largest Blessing Gesture Buddha Image	Giving information about the Buddha image.	ศึกษาและฝึกปฏิบัติในห้องเรียน (Task-based Learning)
	5		ปฏิบัติจริง ที่วนอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่	ใช้ภาษาที่เรียนมาแล้วจากการปฏิบัติในชั้นเรียน	ปฏิบัตินอกสถานที่
	5		ปฏิบัติจริงที่ วัดเทพพิทักษ์ปุณณาราม	ใช้ภาษาที่เรียนมาแล้วจากการปฏิบัติในชั้นเรียน	ปฏิบัตินอกสถานที่
8	2		ทดสอบหลังเรียน (Post-test)		
8	41				

การอบรมการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารเพื่อการเป็นยุวมัคคุเทศก์
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1

เรื่อง Nice to meet you. (Language Preparation)

ระยะเวลา 4 ชั่วโมง

1. จุดประสงค์
 1. อภิปรายแลกเปลี่ยนความคิดเห็นเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยวในท้องถิ่นได้
 2. สร้างสถานการณ์จำลองโดยใช้ข้อมูลที่ได้จากการอภิปรายได้
2. เนื้อหาทางภาษา

Vocabulary : tourist, tour guide, interesting, place, weather check in, introduce

Structure : Good morning. / Hello.

My name / Her name is

Nice to meet you. / I'm pleased to meet you.

I'd like to introduce.....to you.

What places are interesting here?

They are.....

What's the weather like? It's.....

Goodbye. / Have a good journey. / Have a safe journey.

Function : Greeting. / Leave taking.

Asking / giving information about interesting places.
3. สื่อการเรียนรู้
 - 3.1 ใบงานที่ 1-2-3
 - 3.2 เทป
4. กิจกรรมการเรียนรู้
 - 4.1 ขั้นก่อนการปฏิบัติงาน (Pre-Task)
 - 4.1.1. ครูและผู้เรียนสนทนาเกี่ยวกับการท่องเที่ยวในปัจจุบัน เพื่อเตรียมความพร้อมของผู้เรียน
 - 4.1.2. ครูสอนคำศัพท์ใหม่ tourist, tour guide, check in, introduce, interesting place, and weather โดยการอธิบาย และให้ประโยคตัวอย่าง
 - 4.1.3. ครูแจกใบงานที่ 1 แก่ผู้เรียน เพื่อให้ผู้เรียนเดาเกี่ยวกับเรื่องที่จะฟังโดยเลือกอักษร a หรือ b ที่ผู้เรียนคิดว่าถูกต้อง

4.1.4 ครูให้ผู้เรียนฟังบทสนทนา 2 ครั้ง เพื่อตรวจสอบความเข้าใจจากการฟัง และตรวจสอบความถูกต้องจากการเล่าของผู้เรียน

4.1.5 ครูแจกใบงานที่ 2 แก่ผู้เรียนเพื่อให้ผู้เรียนอ่านบทสนทนาอีกครั้งหนึ่ง

4.2 ขั้นปฏิบัติงาน (Task Cycle)

4.2.1 แบ่งผู้เรียนเป็นกลุ่มละ 4 คน เพื่อศึกษาใบงานที่ 2 และ 3 แล้วอภิปรายเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยวในอำเภอปากช่อง โดยบันทึกรายการลงในใบงานที่ 3 เพื่อเป็นข้อมูลในการสร้างสถานการณ์จำลอง

4.2.2 สร้างสถานการณ์จำลองที่คล้ายคลึงกับบทสนทนาในใบงานที่ 1 โดยใช้ข้อมูลที่ได้จากการอภิปรายในกลุ่ม (ใบงานที่ 3) โดยผู้เรียนสามารถเพิ่มเติมข้อมูลและสำนวนภาษาได้ตามความเหมาะสม แล้วแสดงบทบาทสมมติหน้าชั้นเรียน

4.3 ขั้นหลังการปฏิบัติงาน (Post-Task)

หลังจากปฏิบัติงานที่กำหนดเสร็จสิ้นแล้วผู้เรียนดำเนินการวิเคราะห์โครงสร้างทางภาษา ฝึกการใช้ภาษาและอภิปรายผลตามขั้นตอนต่อไปนี้

4.3.1 ขั้นวิเคราะห์ภาษา (Language Analysis)

ผู้เรียนแต่ละกลุ่มระบุถึงโครงสร้างทางภาษาอังกฤษที่ได้เรียนรู้จากใบงาน และโครงสร้างทางภาษาใหม่ที่คุณเรียนนำมาใช้ในสถานการณ์จำลองที่สร้างขึ้นระหว่างปฏิบัติงาน พร้อมทั้งช่วยกันแก้ไขให้ถูกต้อง โดยครูเป็นผู้คอยให้คำแนะนำและเพิ่มเติมโครงสร้างทางภาษาที่ถูกต้องและเหมาะสม

4.3.2 ขั้นฝึกการใช้ภาษา (Practice)

ครูให้ผู้เรียนฝึกการใช้ภาษาโดยใช้สถานการณ์เดิมที่คุณเรียนสร้างขึ้น แต่ใช้รูปแบบทางภาษาที่ได้แก้ไขและเพิ่มเติมสำนวนภาษาที่จำเป็นและควรใช้ในสถานการณ์นั้น ๆ ที่ถูกต้องเหมาะสมแล้ว

4.3.3 ขั้นอภิปรายผล (Retrospective)

ผู้เรียนแต่ละกลุ่มนำเสนอปัญหาและอุปสรรคของกลุ่ม ทั้งด้านการใช้ภาษาและการปฏิบัติงาน พร้อมทั้งบอกวิธีการแก้ไข เพื่อเป็นการป้องกันไม่ให้เกิดปัญหาในการปฏิบัติงานครั้งต่อไป

5. การวัดผลประเมินผล

5.1 ประเมินจากการสังเกตการปฏิบัติงาน การใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร และการแสดงบทบาทสมมติของผู้เรียน

5.2 ประเมินจากการประเมินตนเองด้านการพูดเพื่อการสื่อสารของผู้เรียน

6. บันทึกผลหลังสอน (ผลการสอน/ปัญหา/ข้อเสนอแนะ)

6.1 ผลการสอน.....

.....

6.2 ปัญหาและอุปสรรค.....

.....

.....

6.3 ข้อเสนอแนะและแนวทางการแก้ไข.....

.....

.....

ลงชื่อ.....ผู้สอน

(นางพัชรี วิจิตรไพศาล)

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

Task 1

Name.....Surname.....

Instructions : 1. Before listening to the conversation, choose what you think is the correct answer. Write "a" or "b" only. (5 minutes)
2. Listen to the conversation and check your answer, then put the marks that you have got from your guess in the ☐ .

1. Prawit is a of the Star Tour.

- a. manager
- b. secretary

2. Nongnut is a

- a. tourist
- b. tour guide

3. In the morning, the tourists will go to the.....

- a. beach
- b. temple

4. They will have lunch at a / an..... restaurant.

- a. Thai
- b. Italian

5. The weather at Doi Sutep is.....

- a. warm and fresh
- b. cold and fresh

6. Before the tourists go back to the hotel, they will

- a. go shopping at a department store
- b. walk around the night plaza

How many marks have you got from your guess?

Task 2

- Instructions :**
1. Work in groups of four.
 2. Read the conversation, then discuss among your group the interesting places in your town and make a list in task 3.
 3. Write the script and do the role-play by using the information of your town.

Script

Situation : A group of tourists from England arrive at Chiang Mai and check in at the hotel. Prawit greets them and introduces a tour guide to them.

- Prawit : Good morning. Welcome to Chiang Mai. It's very nice to meet you.
I'm Prawit, the manager of the Star Tour. I'd like to introduce a very nice tour guide to you. Her name is Nongnut.
- Nongnut : Hello! I'm pleased to meet you and to be your guide.
- Tourists : Hello. Nice to meet you, too.
- John : Well. What are interesting here? Could you tell us?
- Nongnut : Of course. There are many interesting and beautiful places for you to visit.
- John : That sounds nice.
- Nongnut : In the morning, we will visit a beautiful and very old temple. It was built 250 years ago, you can look around and take photographs.
After that, we will have lunch at a Thai restaurant. The food there is very delicious.
- Mary : Wow! I like Thai food very much, especially Tom Yam Kung.
- Nongnut : Sure, you will have it.
Then, after lunch, we will drive to Doi Sutep to see the temple, flowers and nice views at the top of the mountain.
- Sarah : What's the weather like up there?
- Nongnut : The weather is nice at this time, cool and fresh.
- Sarah : Great! I like that. And what will we do next?
- Nongnut : We will drive into the town and go to the restaurant to have dinner, and then we walk around the night plaza. There are a lot of things you can buy.
After that, we will go back to the hotel.
- Sarah : That sounds interesting.

.....
.....
After traveling, the tourists have to leave Chiang Mai to go back home.
Nongnut says goodbye to them.

- John : Thank you very much. We really enjoyed the trip.
- Nongnut : You're welcome. Hope to see you again.
- John and other tourists : Goodbye.
- Nongnut : Goodbye. Have a safe journey.

Task 3

Instructions : 1. Work in groups of four. Discuss among your group, and then make a list of interesting places and things or activities that the tourists can see and do in Pakchong.

2. Use the information from the list and make similar situations with task 1, and then write the script.
3. Each group shows the simulation in front of the class.

[illegible]

การอบรมการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารเพื่อการเป็นยุวมัคคุเทศก์
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2

เรื่อง Welcome to Pakchong

ระยะเวลา 4 ชั่วโมง

1. จุดประสงค์
 1. ศึกษาข้อมูลแล้วพูดถาม-ตอบเกี่ยวกับข้อมูลนั้นได้
 2. นำข้อมูลที่ได้จากการอ่านมาสร้างสถานการณ์จำลองในการถามและให้ข้อมูลทางโทรศัพท์แก่นักท่องเที่ยว แล้วแสดงบทบาทสมมติได้
2. เนื้อหาทางภาษา

Vocabulary : information, location, climate, population, accommodation, transportation, vineyard

Structure : Ask & answer about location, climate, population, accommodation, sport facilities, transportation, and restaurant.

 - Where is Pakchong?
 - How do I / you get there?
 - What is the weather like?
 - How many people live in Pakchong?
 - Are there any nice hotels there?
 - Can I play golf there?
 - What about the restaurant, are there any good restaurants there?

Function : Asking & giving information about the town on the phone.

3. สื่อการเรียนรู้

ใบงาน (Task) 1 ใบงาน

4. กิจกรรมการเรียนรู้

4.1 ขั้นก่อนการปฏิบัติงาน (Pre-Task)

4.1.1 ครูและผู้เรียนสนทนาเกี่ยวกับอำเภอปากช่อง

4.1.2 ครูแจกใบงานให้ผู้เรียน

- 4.1.3 สอนคำศัพท์ใหม่ก่อน หลังจากนั้นทำความเข้าใจกับผู้เรียนถึงจุดมุ่งหมายและกิจกรรมที่ผู้เรียนจะต้องปฏิบัติในครั้งนี้

4.2 ขั้นปฏิบัติงาน (Task Cycle)

- 4.2.1 แบ่งกลุ่มผู้เรียนกลุ่มละ 3 คน เพื่อศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับปากช่อง
 4.2.2 ให้ผู้เรียนแต่ละกลุ่ม ตั้งคำถามและตอบคำถามจากเรื่องที่อ่าน
 4.2.3 ให้ผู้เรียนแต่ละกลุ่มอภิปรายและสร้างสถานการณ์จำลองโดยใช้ข้อมูลจากเรื่องที่อ่านตามสถานการณ์ที่กำหนด ดังนี้

Situation : A tourist is thinking of having a holiday in Pakchong, so he phones the Tourist Office for information about Pakchong town.

ครูยกตัวอย่างประโยคที่ผู้เรียนอาจจะใช้เพื่อเริ่มต้นการสนทนา

Tourist : Good (morning). I'm thinking of having a holiday in Pakchong this winter. I wonder if you could tell me something about the town.

- 4.2.4 ให้ผู้เรียนแต่ละกลุ่มเขียนบทสนทนาตามสถานการณ์ที่สร้างขึ้น แล้วแสดงบทบาทสมมติหน้าชั้นเรียน

4.3 ขั้นหลังการปฏิบัติงาน (Post-Task)

ผู้เรียนเตรียมรายงานผลการปฏิบัติงานตั้งแต่เริ่มต้นปฏิบัติงานตามขั้นตอน ดังนี้

4.3.1 ขั้นวิเคราะห์ภาษา (Language Analysis)

ผู้เรียนแต่ละกลุ่มช่วยกันระบุถึงโครงสร้างทางภาษาที่ได้เรียนรู้จากใบงาน จากการปฏิบัติงาน และจากโครงสร้างทางภาษาใหม่ que ผู้เรียนสร้างขึ้นเพื่อให้เหมาะสมกับสถานการณ์ พร้อมทั้งช่วยกันแก้ไขให้ถูกต้อง โดยมีครูเป็นผู้แนะนำและเพิ่มเติมข้อมูลและโครงสร้างภาษาที่จำเป็นและควรใช้ในสถานการณ์ นั้น ๆ

4.3.2 ขั้นฝึกการใช้ภาษา (Practice)

ครูให้ผู้เรียนฝึกการพูดให้ข้อมูลอีกครั้งหนึ่งโดยครูกำหนดสถานการณ์ให้ดังนี้ "นักท่องเที่ยวคนหนึ่งหรือสองคน เดินเข้ามาที่สำนักงานการท่องเที่ยวเพื่อมาสอบถามข้อมูลจากเจ้าหน้าที่คนหนึ่งเกี่ยวกับอำเภอปากช่อง" ให้ผู้เรียนแสดงบทบาทตามสถานการณ์ที่กำหนดโดยใช้ข้อมูลและโครงสร้างทางภาษาที่ได้รับการแก้ไขปรับปรุงแล้ว

4.3.3 ขั้นอภิปรายผล (Retrospective)

ผู้เรียนแต่ละกลุ่มนำเสนอปัญหาและอุปสรรคที่พบจากการปฏิบัติงาน ทั้งในด้านการใช้ภาษาและการปฏิบัติงาน พร้อมทั้งบอกวิธีการแก้ไข เพื่อเป็นแนวทางในการปฏิบัติงานในครั้งต่อไป

5. การวัดผลประเมินผล

5.1 ประเมินจากการสังเกตการปฏิบัติงาน การใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร และการแสดงบทบาทสมมติ

5.2 ประเมินจากการประเมินตนเองด้านการพูดเพื่อการสื่อสารของผู้เรียน

6. บันทึกผลหลังสอน (ผลการสอน/ปัญหา/ข้อเสนอแนะ)

6.1 ผลการสอน.....

.....

6.2 ปัญหาและอุปสรรค.....

.....

.....

6.3 ข้อเสนอแนะและแนวทางการแก้ไข.....

.....

.....

ลงชื่อ.....ผู้สอน

(นางพัชรี วิจิตรไพศาล)

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

Task

Situation : A tourist is thinking of having a holiday in Pakchong, so he phones the Tourist Office for information about Pakchong town.

- Instructions :**
1. Work in groups of three.
 2. Among your group, read the information below, and then ask and answer the questions from the information by using wh-question as much as you can.
 3. Make the simulation of calling for the information about Pakchong, and then write down the script of the conversation.
 4. After that, each group shows the simulation in front of the class.

Welcome to Pakchong

Pakchong is called the “The Gateway to the Northeast (Isarn)”. Millions of tourists come to visit Pakchong every year. This is the information about Pakchong.

Location : Situated in Nakornratchasima province, in the Northeast of Thailand
160 kilometers far from Bangkok

Climate : Cold in winter, sunny and not so hot in summer

Population : 150,000

Places of interest : Khao Yai National Park, caves, Lamtakong Dam, Teppitakpunnaram Temple (The biggest Buddha Image of the world), vineyards, fruit market, and shopping at night plaza

Sports : Cycling, golfing, swimming, and horse riding

Accommodation : Hotels, resorts, and guest houses

Restaurants : German, Italian, Japanese, Chinese and Thai restaurants

Transportation : Buses, trains and cars

การอบรมการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารเพื่อการเป็นยุวมัคคุเทศก์
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3

เรื่อง Khao Yai National Park (1)

ระยะเวลา 6 ชั่วโมง

1. จุดประสงค์ ศึกษาข้อมูลที่กำหนดให้แล้วสามารถนำข้อมูลนั้นมาสร้างสถานการณ์จำลอง ในสถานการณ์
ที่เกี่ยวกับการจัดสัมมนาเรื่องวนอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่ได้

2. เนื้อหาทางภาษา Vocabulary : establish, enlist, flora, fauna, plateau, evidence,
bandit, criminal, dissolve, photograph, atmosphere, mammal, reptile,
Structure : Ask & answer about the information of Khao Yai National
Park by using Wh-questions and Yes/No questions.

- Where is.....?
- How big/ high/ far.....?
- What is/are?
- How many.....?
- Is/Are there?
- Why.....?
- What about the....., is/ are there.....?

Function : Asking & giving the information about Khao Yai National
Park.

Describing places.

3. สื่อการเรียนรู้

ใบงาน (Task) จำนวน 3 ใบงาน

4. กิจกรรมการเรียนรู้

4.1 ขั้นก่อนการปฏิบัติงาน (Pre-Task)

- 4.1.1 ครูและผู้เรียนสนทนาเกี่ยวกับวนอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่เพื่อนำเข้าสู่บทเรียนและตรวจสอบ
ความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับเขาใหญ่
- 4.1.2 ครูทำความเข้าใจกับผู้เรียนถึงจุดมุ่งหมายและกิจกรรมที่ผู้เรียนจะต้องปฏิบัติในครั้งนี้
- 4.1.3 ครูแจกใบงานที่ 1 ให้ผู้เรียนปฏิบัติก่อนการอ่านข้อมูลเพื่อกระตุ้นความสนใจของผู้เรียนในการ

อ่านข้อมูล ก่อนที่ผู้เรียนจะปฏิบัติตามใบงานครูสอนคำศัพท์ใหม่

4.1.4 ครูแจกใบงานที่ 2 เพื่อให้ผู้เรียนตรวจสอบคำตอบที่ถูกต้องโดยการอ่านข้อมูลจากใบงานที่ 2

4.1.5 ผู้เรียนตรวจสอบคำตอบของตนเองกับเพื่อน

4.1.6 ครูและผู้เรียนตรวจสอบคำตอบพร้อมกันทีละข้อ ในขณะเดียวกันครูตรวจสอบความเข้าใจของผู้เรียนโดยการถามดังนี้

Teacher : Which paragraph / line did you find the answer ?

Students : Answer.

4.1.7 เมื่อตรวจสอบคำตอบแล้วให้ผู้เรียนใส่คะแนนที่ผู้เรียนตอบถูกใน□

4.2 ขั้นปฏิบัติงาน (Task Cycle)

4 2.1.แบ่งกลุ่มผู้เรียนเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มละ 5 และ 6 คน แล้วแจกใบงานที่ 3

4 2.2.ให้ผู้เรียนแต่ละกลุ่ม ศึกษาใบงานที่ 2) ความรู้เกี่ยวกับวนอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่ (โดยค้นคว้าหาคำศัพท์ยากด้วยตนเอง แล้วปฏิบัติกิจกรรมโดยการสร้างสถานการณ์จำลองตามที่กำหนดในใบงานที่ 3

4 2.3.ผู้เรียนแสดงบทบาทสมมติ

4.3 ขั้นหลังการปฏิบัติงาน (Post-Task)

ผู้เรียนวิเคราะห์โครงสร้างทางภาษาและสรุปผลการปฏิบัติงานตั้งแต่เริ่มต้นปฏิบัติงานตามขั้นตอน ดังนี้

4 3.1.ขั้นวิเคราะห์ภาษา (Language Analysis)

ผู้เรียนแต่ละกลุ่มช่วยกันระบุถึงโครงสร้างทางภาษาที่ได้เรียนรู้จากใบงาน จากการปฏิบัติงาน และจากโครงสร้างทางภาษาใหม่ que ผู้เรียนสร้างขึ้นเพื่อให้เหมาะสมกับสถานการณ์ พร้อมทั้งช่วยกันแก้ไขให้ถูกต้อง โดยมีครูเป็นผู้แนะนำและเพิ่มเติมข้อมูลและโครงสร้างภาษาที่จำเป็นและควรรู้ใช้ในสถานการณ์ นั้น ๆ

4 3.2.ขั้นฝึกการใช้ภาษา (Practice)

ครูให้ผู้เรียนฝึกการพูดให้ข้อมูลอีกครั้งหนึ่งโดยครูกำหนดสถานการณ์ให้ใหม่ดังนี้ "There are two tourist guides at the Khao Yai Visitor Center. They are describing about Khao Yai National Park for the tourists. While they are describing, the tourists ask some questions from time to time. They have to answer all the questions." ให้ผู้เรียนแสดงบทบาทตามสถานการณ์ที่กำหนดโดยใช้ข้อมูลและโครงสร้างทางภาษาที่ได้รับการแก้ไขปรับปรุงแล้ว

4 3.3.ขั้นอภิปรายผล (Retrospective)

ผู้เรียนแต่ละกลุ่มนำเสนอปัญหาและอุปสรรคที่พบจากการปฏิบัติงาน ทั้งในด้านการใช้ภาษาและการปฏิบัติงาน พร้อมทั้งบอกวิธีการแก้ไข เพื่อเป็นแนวทางในการปฏิบัติงานในครั้งต่อไป

5. การวัดผลประเมินผล

- 5.1 ประเมินจากการสังเกตการปฏิบัติงาน การใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร และการแสดงบทบาทสมมติ
- 5.2 ประเมินจากการประเมินตนเองด้านการพูดเพื่อการสื่อสารของผู้เรียน และบันทึกการปฏิบัติงานของผู้เรียน

6. บันทึกผลหลังสอน (ผลการสอน/ปัญหา/ข้อเสนอแนะ)

6.1 ผลการสอน.....

.....

6.2 ปัญหาและอุปสรรค.....

.....

6.3 ข้อเสนอแนะและแนวทางการแก้ไข.....

.....

ลงชื่อ.....ผู้สอน

(นางพัชรี วิจิตรไพศาล)

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.

Task 1

Name.....Surname.....

Instructions : 1. Put “T” in the blank in front of each item that you think is true, and “F” that you think is false.

2. Check the answers by reading the information from task 2.

- 1. Khao Yai was established as a national park in 1982.
- 2. Khao Yai is part of Dongrak range.
- 3. The park is connected with four provinces as follows : Saraburi,
Nakorn- Nayok, Nakornratchasima, and Prachinburi.
- 4. There were 30 families from Nakorn Nayok moving to Khao Yai about
200 years ago, and they hunted and collected the productive forest for
their living.
- 5. The government forced the people who lived at Khao Yai to move to
lowlands because Khao Yai became a hideout for criminals and bandits.
- 6. Khao Yai is the source of three main rivers as follows: the Lamtakong
River, the Prachinburi River, and the Nakorn Nayok River.
- 7. There are two seasons at Khao Yai : the rainy season and the cold
season.
- 8. Winter is the most popular season for tourists to visit Khao Yai.
- 9. Waterfalls at Khao Yai can be dry in April.
- 10. A good birdwatcher needs a camera and a bird guide to help in
watching the birds.
- 11. A hornbill is a kind of bird that tourists can see at Khao Yai.
- 12. Tourists can see millions of bats flying out from the cave in the
morning.

How many marks have you got after checking the answers from the reading text? ☐

Task 2

- Instructions :** 1. Work in groups of five and six (two groups).
2. Read this information and discuss among your group, and then set up the situation by following the instructions of task 3.

Khao Yai National Park

General Information

Khao Yai is Thailand's oldest national park, and also Thailand's first official national park. It was established on September 19, 1962. It is situated in the provinces of Nakornratchasima, Saraburi, Nakorn Nayok and Prachinburi, covering a total area of 2,168 square kilometers (or 1,355,368 rai). In 1982, it was enlisted as an ASEAN heritage site due to its variety of flora and fauna.

Khao Yai is part of Dong Rak Range and the huge evergreen forest; Dong Phaya Fai was the old name, but later it was renamed as Dong Phaya Yen. It dominates the high plateau of Isarn and the central plains. Khao Yai mountains are important source of many rivers. It is also home to a variety of plants and wildlife. As a result, Khao Yai has long been known as one of the country's most popular natural attraction for both Thai and foreign visitors.

Cultural Interest (History of Khao Yai)

This is the history of Khao Yai. About 100 years ago, in 1902, 30 families from Nakorn Nayok Province moved to the Khao Yai hills. Here, they farmed rice, hunted and collected forest products for sale. At that time, there were no transportation and road access, the village became a hideout for bandits and criminals in the early 1950s, including political criminals. By the end of 1961, the government dissolved the village by forcing the villagers to return to the lowlands. Nowadays, the evidence of the villages and farms still in the form of grasslands that can be seen along the road near the park. Khao Yai has been a part of life for the villagers surrounding the park. Today, the Khao Yai area is still home of many people and the communities who live around the national park. These communities are also important in conserving the area's history through their stories and past experiences.

Topography

Khao Yai mountain range has many high peaks. The highest peaks are Khao Rom which are about 1,351 meters high above sea level. Khao Lam is about 1,326 meters, Khao Keaw is about 1,292 meters. These three peaks are situated in the center of the park. On its northern side are Khao Sam Yod which is about 1,142 meters high above sea level and Khao Far Pha about 1,078 meters. On the southern side is Khao Samor Poon, about 805 meters above sea level. Moreover, most of the area is covered with forests and grassy fields. As a result, Khao Yai mountain becomes the source of five main rivers as follows :

- The Prachin Buri River and the Nakorn Nayok River are in the southern part of the park. They are important for local agriculture and economy. They merge with the Bangpakong River and flow down to the Gulf of Thailand.
- The Lam Ta Kong River and the Praplerng River are in the northern part of the park which supply water to the agricultural area of Korat Plateau . They merge with the Moon River, the main river of Southern Isarn, and then flow to the Khong River.
- Muag Lek Stream is located in the northwestern part and supply water to Muag Lek District. It is important for the local agriculture and cattle in this area.

Climate

Because Khao Yai is situated at a high elevation which averages at 700 meters, and largely covered by evergreen forest, its climate is reasonably pleasant for the whole year. The average temperature is 23 ° C. and the annual rainfall is 2,200 millimeters. There are three main seasons at Khao Yai as follows:

The Rainy Season: May-October. During this season, the atmosphere is humid with average daytime temperature of 27° C. It rains most of the time during the season, and causes the water to flow with great rapidity. After the rain, the air is clean with clear visibility, and it is great for taking photographs.

The Cold Season: November- February. This is the most popular time to visit Khao Yai, as clear, sunny and cool weather is ideal for hiking. During the day time the average temperature is around 22° C, while at night it can drop to 10° C.

The Hot Season: March-April. Even during the hot season, Khao Yai is not really very hot. Daytime temperature is between a high 30° C to a low 20° C. During this season, the weather is dry and often windy. Waterfalls can be dry in April.

Flora and Fauna

The tropical evergreen forests cover the central area of Khao Yai National Park which make Khao Yai full of various kinds of forest. As a result, there are more than 2,500 plant species can be found in these forests. The area is covered with mosses, ferns, fungi and lichens. There are a lot of figs and spiny rattan palms and so on... Besides, there are more than 70 different species of mammals, 70 reptiles, 340 birds, 5,000 insects, and 216 butterflies inhabit the same areas. There is always something new to discover in the forests.

There are a lot of wild animals such as, barking deer, elephants, tigers, gaurs, bears, porcupines, civet cats, white-handed gibbons, crowned gibbons, squirrels, sambars, boars, hornbills, as well as a variety of birds, all make their home in Khao Yai. It is suitable for visitors who love natural wildlife and peaceful relaxing.

Birds: There are more than 340 species of birds having been recorded. If you like to watch the birds, what you need are your patience, good binoculars and a bird guide. Roadsides, the old golf course, grasslands and the watching towers are good places to start. Hornbills are quite easy to spot. They are often seen in big flocks near Nong Pak Chi Tower in the evenings; or the Great Hornbills, the biggest of Khao Yai's hornbills, are usually seen in pairs or alone.

Bats: In the evening (between 6.00-6.30 p.m.), millions of insect eating bats fly out from the cave. The cave is about 3 km. before the check point. You have to take a small track on the left-hand side for a few hundred meters, and then turn right and follow the track to the end. You can climb up the hill to the cave. Please do not enter the cave, otherwise you will disturb the bats. Let them fly out for about 3 minutes before taking any flash photography.

Adapted from :

1. <http://www.dnp.go.th/parkreserve/asp/style1/default.asp?npid=9&lg=2>
2. Khao Yai National Park's brochure.

Task 3

- Instructions :**
1. Work in groups of five and six.
 2. Each group studies the information of Khao Yai National Park from task 2 , and then sets up the situation and plays the role of the speakers and the audience. For example, when one group is the speakers, the other has to be the audience. And then, switch the role.

Situation : There is a seminar at the hall of the Tourist Office on the topic of “ Khao Yai National Park”. There are speakers and audience at the seminar. Each speaker describes Khao Yai according to the following sub topics :

- Khao Yai's general information
- History (Cultural interest)
- Topography
- Climate
- Wildlife (plants & animals)

The audience listen to the speakers, and after that they ask some questions. Speakers have to answers all the questions.

การอบรมการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารเพื่อการเป็นยุวมัคคุเทศก์
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4

เรื่อง Khao Yai National Park (2)

ระยะเวลา 6 ชั่วโมง

1. จุดประสงค์
 1. ศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับสถานที่และกิจกรรมที่น่าสนใจของวนอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่แล้วตั้งถาม-และตอบเกี่ยวกับข้อมูลนั้นได้
 2. นำข้อมูลที่ได้จากการอ่านมาสร้างสถานการณ์จำลอง แล้วแสดงบทบาทสมมติได้
2. เนื้อหาทางภาษา

Vocabulary : shrine, cascade, suitable/appropriate, adventure, spotlighting, trek(trekking), cliff, approximately/about, rafting, scenery

Structure : Ask questions and give answers about tourist attractions, activities, accommodation and transportation.

 - Where is.....? Where can I.....?
 - What can.....?
 - Could you tell me the way to....., please? /
Can you tell me how to go to....., please ? /
How can I get/go to.....?
 - How far.....?
 - Where can I book/reserve the?
 - Do I have to make a reservation?
 - Do I have to pay for the fee ?
 - How much is the admission fee ?
 - How much is the bus fare ?
 - What is the most beautiful/interesting waterfall at Khao Yai ?

Function : Asking questions & giving information

Describing the places and the activities at Khao Yai National Park.

3. สื่อการเรียนรู้

ใบงาน (Task) จำนวน 3 ใบงาน

4. กิจกรรมการเรียนรู้

4.1 ขั้นก่อนการปฏิบัติงาน (Pre-Task)

4.1.1 ครูและผู้เรียนสนทนาเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยวสำคัญบนเขาใหญ่ และกิจกรรมที่น่าสนใจซึ่งนักท่องเที่ยวสามารถปฏิบัติได้บนอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่ เพื่อตรวจสอบความรู้พื้นฐานของผู้เรียนเกี่ยวกับเขาใหญ่ และเป็นการทบทวนคำศัพท์ต่าง ๆ ที่เรียนมาแล้ว

4.1.2 ทำความเข้าใจกับผู้เรียนถึงจุดมุ่งหมายและกิจกรรมที่ผู้เรียนจะต้องปฏิบัติในครั้งนี้ และสอนคำศัพท์ใหม่

4.1.3 ครูแจกใบงานที่ 1 ให้ผู้เรียน เพื่อให้ผู้เรียนได้ปฏิบัติก่อนเรียน

4.1.4 ผู้เรียนปฏิบัติกิจกรรมตามใบงานที่ 1 แล้วตรวจสอบคำตอบ โดยการเปรียบเทียบข้อมูลจากใบงานที่ 2 กับข้อมูลของตนเอง หลังจากนั้นเปรียบเทียบคำตอบกับเพื่อน

4.2 ขั้นปฏิบัติงาน (Task Cycle)

4.2.1 ผู้เรียนปฏิบัติงานเป็นคู่ เพื่อศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับสถานที่และกิจกรรมที่น่าสนใจบนเขาใหญ่จากใบงานที่ 2

4.2.2 ให้ผู้เรียนแต่ละคู่ ตั้งคำถามและตอบคำถามจากเรื่องที่ย่านโดยใช้คำถามที่เป็น Wh-questions และ Yes/No question หลังจากนั้น ให้ผู้เรียนแต่ละคู่ร่วมกันอภิปรายวางแผนสร้างสถานการณ์จำลองโดยใช้ข้อมูลจากเรื่องที่ย่าน ตามสถานการณ์ที่กำหนด ดังนี้

"At the Visitor Center at Khao Yai National Park, a tourist is asking for information about the places, activities, accommodation etc..., and a tour guide is giving information and showing interesting places and activities to the tourist."

ตัวอย่างประโยคที่ผู้เรียนอาจจะพูดเพื่อเริ่มต้นการสนทนา

Tourist : Excuse me. Could you tell me where I should visit at Khao Yai, please?

4.2.4 ให้ผู้เรียนแต่ละคู่เขียนบทสนทนาตามสถานการณ์ที่สร้างขึ้น แล้วแสดงบทบาทสมมติหน้าชั้นเรียน

4.3 ขั้นหลังการปฏิบัติงาน (Post-Task)

ผู้เรียนวิเคราะห์โครงสร้างทางภาษาและสรุปผลการปฏิบัติงานตั้งแต่เริ่มต้นปฏิบัติงานตามขั้นตอนดังนี้

4.3.1 ชั้นวิเคราะห์ภาษา (Language Analysis)

ผู้เรียนแต่ละคู่ช่วยกันระบุถึงโครงสร้างทางภาษาที่ได้เรียนรู้จากใบงาน จากการปฏิบัติงาน และจากโครงสร้างทางภาษาใหม่ที่คุณเรียนสร้างขึ้นเพื่อให้เหมาะสมกับสถานการณ์ พร้อมทั้งช่วยกัน แก้ไขให้ถูกต้อง โดยมีครูเป็นผู้แนะนำและเพิ่มเติมข้อมูลและโครงสร้างภาษาที่จำเป็นและควรใช้ใน สถานการณ์ นั้น ๆ

4.3.2 ชั้นฝึกการใช้ภาษา (Practice)

ครูให้ผู้เรียนฝึกการพูดอีกครั้งหนึ่ง โดยให้ผู้เรียนสลับบทบาทการฝึกจากการแสดงในครั้งแรกโดย ใช้ข้อมูลและโครงสร้างทางภาษาที่ได้รับการแก้ไขปรับปรุงแล้ว

4.3.3 ชั้นอภิปรายผล (Retrospective)

ผู้เรียนแต่ละกลุ่มนำเสนอปัญหาและอุปสรรคที่พบจากการปฏิบัติงาน ทั้งในด้านการใช้ภาษาและ การปฏิบัติงาน พร้อมทั้งบอกวิธีการแก้ไข เพื่อเป็นแนวทางในการปฏิบัติงานในครั้งต่อไป

5. การวัดผลประเมินผล

5.1 ประเมินจากการสังเกตการปฏิบัติงาน การใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร และการแสดงบทบาทสมมติ

5.2 ประเมินจากการประเมินตนเองด้านการพูดเพื่อการสื่อสารของผู้เรียน

6. บันทึกผลหลังสอน (ผลการสอน/ปัญหา/ข้อเสนอแนะ)

6.1 ผลการสอน.....

.....

6.2 ปัญหาและอุปสรรค.....

.....

.....

6.3 ข้อเสนอแนะและแนวทางการแก้ไข.....

.....

.....

ลงชื่อ.....ผู้สอน

(นางพัชรี วิจิตรไพศาล)

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

Task 1

Name.....Surname.....

Instructions : 1. Work in pairs.

2. Before reading, make a list of tourist attractions and activities at Khao Yai National Park as much as you can.

3. Check and compare your lists with task 2.

[illegible]

Task 2

Khao Yai National Park (2)

There are many interesting places and activities at Khao Yai National Park that tourists can enjoy their holiday, especially the ones who like natural wildlife and adventure. Here are some places and activities.

1. Tourist Attractions

Visitor Center

The Visitor Center is located at the park's headquarters which provides interesting points for the tourists. Tourists can get information about Khao Yai National Park, and visit the exhibition which is occasionally accompanied by slide multimedia presentations and short lectures conducted by park officers. The Visitor Center closes at 6.00 pm. A souvenir shop is also close to the Center.

Chao Por Khao Yai Shrine

Chao Por Khao Yai Shrine was built in 1962. It is located at km. 24 on Thanarat Road near the main entrance on the side of Pakchong District. The shrine is locally known as Chao Phor Palad Chang and is highly respected by villagers who live around Khao Yai and by visitors.

Waterfalls

1. Kongkaew Waterfall

Kong Kaew is the smallest waterfall. It is close to the visitor center. There is a swing bridge across the Lamtakong River next to the waterfall, which is at the end of Kong Kaew nature trail.

2. Pha Kluay Mai Waterfall

A medium-size waterfall is on one of the park's nature trails beyond Heaw Suwat Waterfall. It is about 1.5 km from the Pha Kluay Mai camping ground. During March and April, Red Rattern Orchids blossom on the cliff around the waterfall. These are the symbol of its area. As a result, this waterfall is called Pha Kluay Mai (Orchid cliff).

3. Heaw Suwat, Heaw Sai, and Heaw Prathun Waterfall

Heaw Suwat Waterfall

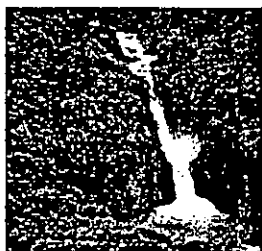
Heaw Sai Waterfall

Heaw Prathun Waterfall

These waterfalls are caused by the Lamtakong River. Forty years ago, these falls became a favorite spot ever since the park was officially opened. This part is at the end of Thanarat Road. Tourists can enjoy trekking through the area of these waterfalls and watching beautiful nature and wildlife along the trek.

4. Heaw Narok waterfall

Heaw Narok Waterfall is the biggest and highest waterfall in this area. It is in the southern part of Khao Yai National Park at km.22. Visitors should take the Prachinburi -Khao Yai Road, park the car at km. 22, and then follow the 800- meter trail through the forest. Haew Narok is a three-level cascade waterfall which is about 150 meters high.

5. Wang Heaw Waterfall

Wang Heaw Waterfall is a huge waterfall which is about 40-60 meters wide. It is in the middle of the eastern forest of Khao Yai National Park which is about 17 kilometers from the Visitor Center. The area is suitable for adventuring and camping lovers because they have to spend about two days of trekking among the forest. Along the trek, travelers can see many kinds of plants, natural beautiful rock and scenery. It is one of the most beautiful waterfalls.

6. Kang Hin Perng

Kang Hin Perng is five kilometers from Khao Yai Forest Reservation Office 2 (Pha Kradart). The waterfall cascades down the cliff from the hill behind. It is famous for river rafting.

Viewpoints

1. Km.30 Viewpoint

At Km. 30 of Thanarat Road near Fire Control Station, tourists can stop and enjoy seeing beautiful mountainous scenery in the northern part of Khao Yai National Park at the viewpoint.

2. Khao Khiaw Viewpoint

Khao Khaew Viewpoint (Pha Trom Jai) is similar to Nok Kao Cliff in Phu Kra Daung. It is a famous place for enjoying scenery, especially the beautiful sunset. Besides, tourists can see the very green Rom Mountain across the long forest from left to right.

3. Pha Diaw Dai Viewpoint

Pha Diaw Dai is on the route of leading up to Khao Khiaw. To reach the point, tourists have to park their cars on the roadside and walk 200 meters through the evergreen forest. Pha Diaw Dai is an area of flat ground on a wide deep cliff.

2. Activities at Khao Yai national Park

1. Wildlife Watch

Khao Yai is a wonderful park for observing wild animals. Tourists can see them while driving along the park's roads. If they are lucky, they may have a chance to see barking deer or even elephants while they are eating on the roadsides. Tourists can also observe wildlife closely from the wildlife observation towers or by taking a night-time wildlife tour (spotlighting tour) with park officers.

1. Nong Phug Chi Wildlife Observation Tower is beside the large reservoir where animals come down to eat on its banks. Tourists get there by driving along Thanarat Road until reaching km. 35, and then walk from there through the grassland 800 meters.

2. Mo Sing To Wildlife Observation Tower is at Mo Sing To junction. The tower is surrounded by grassland where deer usually come to graze.

Wildlife Night Watch (Spotlighting Tour)

The tour follows various routes through the park, and the park ranger often stops a vehicle to shine light on the animals for tourists to see a better view. Tourists are not permitted to tour after dark unattended. They should contact with the Park Service and Welfare Unit for more details.

2. Bird Watching

Khao Yai is one of the best bird-watching places where the bird-watchers have a chance to watch a fascinating variety of birds. The most common birds are found including hornbills. Bird-watchers can start from the Visitor Center through the forest. Bird-watching can also be done on the sides of the road and around the old golf course.

3. Trekking

Nature Trail

The trail starts at the swing bridge to Kongkaew Waterfall behind the Visitor Center. There are many signs provided to guide tourists along the trail, and also signs for pointing out the natural features.

Hiking Trail

There are 18 hiking trails ranging from one to five hours. Tourists should contact with the park officers for suggestion.

Trekking Trail

There are two to four days treks available. Some trails lead to the park surrounding sub-stations where tourists can stay over night. Tourists should contact with the park officers for checking the trekking programs.

4. Rafting

Tourists can have an exciting river rafting at Kang Hin Pherng.

5. Biking

In Khao Yai, there are bike lanes from the Khao Yai Forest Management Training Center to Pha Kluay Mai, and from Mor Sing To to the old golf course. Tourists can rent bicycles at Service Department near the Visitor Center.

6. Bat Watching

Near the checkpoint on the side of Pakchong District, there is a bat cave which is full of bats called Khao Look Chang Cave. In the evening, they fly out to look for food, and create a long black stripe across the sky. Not to be missed.

7. Star Gazing

In winter, Khao Yai offers a great chance for tourists to enjoy gazing the night sky. The sky is exceptionally clear and ablaze with stars. The best places for stargazing in Khao Yai are the open grasslands such as, Mor Sing To and Nong Phak Chi.

Accommodations in the park

There are three types of accommodations for tourists who want to stay overnight at Khao Yai National Park as follows:

1. Lodging House (For 12 persons)

There are beds, blankets and pillows in the lodge house including inside bathroom facilities.

2. Tourists House (Youth Camp)

This accommodation is for big group of tourists between 30-80 persons. It is behind the Visitor Center. It is a hall room with common bathroom. Tourists have to prepare useful things by themselves such as, blankets, pillows etc.. .

3. Tent (Orchid Campsite)

It is 9 km far from Visitor Center. If tourists bring their own tents, they have to pay a fee of 5 baht/person/night. It is also possible to rent tents and other equipments.

Note : Tourists have to reserve and pay in advance before 6.00 pm.

If tourists do not like to stay at Khao Yai, they can stay at resorts, hotels or guesthouses around Khao Yai or in Pakchong town.

Admission fee

Adult : 200 baht / person

Child : 100 baht. / person

Transportation

Tourist can go to Khao Yai by cars or by Songtaew (pick-up truck with two benches). If tourists take Songtaew from Pakchong, they have to get off Songtaew at the check point, and then hire a car from there to Khao Yai or hitch- hiking. The fare is 20 baht per person.

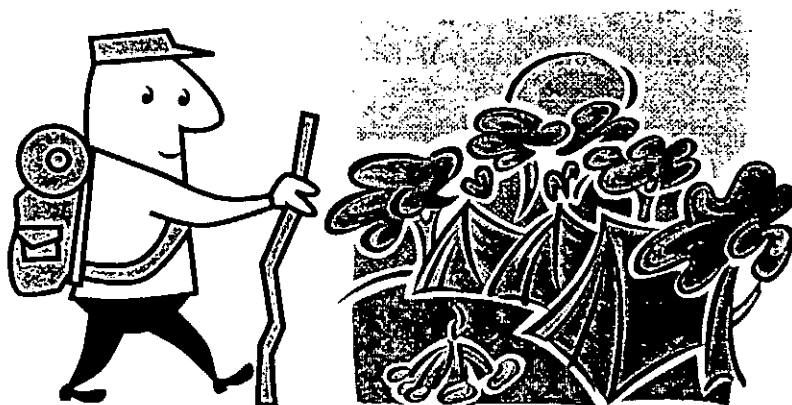

Task 3

- Instructions :** 1. After reading, set up the situation in order to do the simulation, write the appropriate script.
2. Do the role-play in front of the classroom.

Situation : At the Visitor Center of Khao Yai National Park

" A tourist is asking for information about the interesting places, activities, accommodation etc...at Khao Yai National Park, and a tour guide is giving the information and showing the interesting places and activities to the tourist."

การอบรมการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารเพื่อการเป็นยุวมัคคุเทศก์
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 5

เรื่อง The World's Largest Blessing Buddha Image

ระยะเวลา 4 ชั่วโมง

1. จุดประสงค์
 1. ศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับวัดเทพพิทักษ์ปุณณารามและหลวงพ่อบุญรอด
ตั้งคำถาม-และตอบเกี่ยวกับข้อมูลนั้นได้
 2. นำข้อมูลที่ได้จากการอ่านมาสร้างสถานการณ์จำลองโดยใช้ภาษาอังกฤษที่เหมาะสม
แล้วแสดงบทบาทสมมติได้
2. เนื้อหาทางภาษา

Vocabulary : Buddha Image, monastery, blessing, foothill, His Majesty
the King, enlarge, construction, reinforced concrete,
represent, propagation, worship

Structure : Ask & answer about the Buddha Image

 - What is the name of.....?
 - When.....?
 - What is the Buddha Image made of ?
 - How high is.....?
 - How much does.....weigh ?

Function : 1. Asking & answering for the information about the Buddha
Image.

2. Describing places and the Buddha Image.
3. สื่อการเรียนรู้

ใบงาน (Task) จำนวน 3 ใบงาน
4. กิจกรรมการเรียนรู้
 - 4.1 ขั้นก่อนการปฏิบัติงาน (Pre-Task)
 - 4.1.1 ครูทำความเข้าใจกับผู้เรียนถึงจุดมุ่งหมายและกิจกรรมที่ผู้เรียนจะต้องปฏิบัติในครั้งนี้ และสอน
คำศัพท์ใหม่
 - 4.1.2 ครูแจกใบงานที่ 1 ให้ผู้เรียน เพื่อให้ผู้เรียนได้ปฏิบัติก่อนเรียน
 - 4.1.3 ผู้เรียนปฏิบัติตามกิจกรรมตามใบงานที่ 1 แล้วตรวจสอบคำตอบ โดยการอ่านข้อมูลจาก
ใบงานที่ 2 หลังจากนั้นเปรียบเทียบคำตอบกับเพื่อน

4.2 ขั้นปฏิบัติงาน (Task Cycle)

4.2.1 แบ่งผู้เรียนเป็น 3 กลุ่ม กลุ่มละ 3 และ 4 คน เพื่อศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับหลวงพ่อบุญรอดจากใบงานที่ 2

4.2.2 ให้ผู้เรียนแต่ละกลุ่ม ตั้งคำถามและตอบคำถามจากเรื่องที่อ่านโดยใช้คำถามที่เป็น Wh-question และ Yes/No question หลังจากนั้น ให้ผู้เรียนแต่ละกลุ่มร่วมกันอภิปรายวางแผนสร้างสถานการณ์จำลองโดยใช้ข้อมูลจากเรื่องที่อ่าน ตามสถานการณ์ที่กำหนด ดังนี้

“ In the classroom, suppose the teacher and students study the history of Wat Teppitak Punnaram and Luang Phor Khao (The Blessing Buddha Image), and then plan the activities.

Think about the activities and your role in the situation, write the script, and then present your work in class.

4.2.4 ให้ผู้เรียนแต่ละกลุ่มเขียนบทสนทนาตามสถานการณ์ที่สร้างขึ้น แล้วแสดงบทบาทสมมติหน้าชั้นเรียน

4.3 ขั้นหลังการปฏิบัติงาน (Post-Task)

ผู้เรียนเตรียมวิเคราะห์โครงสร้างทางภาษาและสรุปผลการปฏิบัติงานตั้งแต่เริ่มต้นปฏิบัติงานตามขั้นตอนดังนี้

4.3.1 ขั้นวิเคราะห์ภาษา (Language Analysis)

ผู้เรียนแต่ละกลุ่มช่วยกันระบุถึงโครงสร้างทางภาษาที่ได้เรียนรู้จากใบงาน จากการปฏิบัติงาน และจากโครงสร้างทางภาษาใหม่ที่ผู้เรียนสร้างขึ้นเพื่อให้เหมาะสมกับสถานการณ์ พร้อมทั้งช่วยกันแก้ไขให้ถูกต้อง โดยมีครูเป็นผู้แนะนำและเพิ่มเติมข้อมูลและโครงสร้างภาษาที่จำเป็นและควรใช้ในสถานการณ์ นั้น ๆ

4.3.2 ขั้นฝึกการใช้ภาษา (Practice)

ครูให้ผู้เรียนฝึกการพูดอีกครั้งหนึ่ง โดยสมมติให้ผู้เรียนไปทัศนศึกษาเที่ยวชมวัดเทพพิทักษ์ปุณณารามและหลวงพ่อบุญรอด โดยมีวัตถุประสงค์ที่วัดนั้นพูดแนะนำและให้ข้อมูลเกี่ยวกับวัดและหลวงพ่อบุญรอด และนักเรียนซักถามข้อมูลที่ต้องการรู้ โดยใช้ข้อมูลและโครงสร้างทางภาษาที่ได้รับการแก้ไขปรับปรุงแล้ว

4.3.3 ขั้นอภิปรายผล (Retrospective)

ผู้เรียนแต่ละกลุ่มนำเสนอปัญหาและอุปสรรคที่พบจากการปฏิบัติงาน ทั้งในด้านการใช้ภาษาและการปฏิบัติงาน พร้อมทั้งบอกวิธีการแก้ไข เพื่อเป็นแนวทางในการปฏิบัติงานในครั้งต่อไป

5. การวัดผลประเมินผล

5.1 ประเมินจากการสังเกตการปฏิบัติงาน การใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร และการแสดงบทบาทสมมติ

5.2 ประเมินจากการประเมินตนเองด้านการพูดเพื่อการสื่อสารของผู้เรียน

6. บันทึกผลหลังสอน (ผลการสอน/ปัญหา/ข้อเสนอแนะ)

6.1 ผลการสอน.....

.....

6.2 ปัญหาและอุปสรรค.....

.....

.....

6.3 ข้อเสนอแนะและแนวทางการแก้ไข.....

.....

.....

ลงชื่อ.....ผู้สอน

(นางพัชรี วิจิตรไพศาล)

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

Task 1

- Instructions :** 1. Before reading, choose what you think is the correct answer to complete the statement of each item. Write “a” or “b”.
 2. Check your answer by reading task 2, and then put the marks that you have got from your guess in the box below.
 3. Compare your answers with your friends.

1. The official name of Luang Phor Khao is..... .
 - a. Phra Phutta Sittidhamma Rungsi
 - b. Phra Phutta Simamongkol
2. Luang Phor Khao is situated on the..... .
 - a. See-Siad-Ah Mountain
 - b. Sam-Roy-Yod Mountain
3. The Buddha Image was established by the idea of..... .
 - a. General Pong Punnakan
 - b. Luang Phor Lee
4. The Buddha Image construction was completed in..... .
 - a. 1967
 - b. 1969
5. The weight of the Buddha Image is.....tons.
 - a. 3,000
 - b. 3,500
6. The Buddha Image is located on the hill about..... meters high above ground level.
 - a. 120
 - b. 112
7. The stairs to the Buddha Image have.....steps.
 - a. 1,250
 - b. 1,275
8. The height of the Buddha Image represented..... .
 - a. the number of monks who came to the meeting without an appointment
 - b. the period of time that the Lord Buddha spent for his teaching propagation

How many marks have you got from your guess ?

☐

Task 2

Luang Phor Khao

(The world largest blessing gesture Buddha Image)

It is not far from Bangkok, only 150 kilometers to Klang Dong, Pakchong District, in Nakornratchasima Province. There is The Teppitak Punnaram monastery where the largest white Buddha Image is situated on the See- Siad- Ah or Teppitak Mountain. If you stop at this temple, you will feel a quiet and cool atmosphere, and it is good to ask for blessing before entering the gateway to the northern region of Thailand.

Wat Teppitak Punnaram and the great Buddha image were established by the idea of “Luang Phor Lee” (Phra Sutthidhamma Rungsi Khumpiramethajarn, when he passed the foothill of mount See-Siad-Ah. He mentioned that there must be a great Buddha image situated on this foothill.

After Luang Phor Lee mentioned his idea, General Pong Punnakun got a permission from His Majesty the King (King Phumipol) to enlarge the model of king’s Buddha image(Phor-Por- lor = พระ) and built it at this temple. The construction was under control of an engineer from the Fine Arts Department. The construction started on February 24, 1967 and finished on November 22, 1969.

His Majesty the King named this Buddha Image “Phra Buddha Sakol Sima Mongkol” , but the name that the people in this area call is “ Luang Phor Khao”. This Buddha Image is the world largest blessing gesture which is made of reinforced concrete in white color. The approximate weight of the Buddha Image is 3,000 tons.

The size of the Buddha Image is 27.25 meters wide and 45 meters high. The length from knee to knee is 27 meters. The Buddha Image is located on the hill which is 112 meters high above ground level. As a result, the visitors who come to worship Luang Phor Khao have to walk up the stairs to reach the base of the Buddha Image. From there, they can clearly see the beautiful view of Pakchong town and other places around this area.

The stairs to the Buddha image are 1,250 steps. The 1,250 steps represented the number of the monks who came for the meeting on Makha Bucha Day without making an appointment. The height of forty-five meters of Buddha Image represented the period of time that the Buddha spent for his teaching propagation.

The visiting time is between 08.00 am. – 06.00 pm. Visitors can come here by car. A large parking area under the shady trees is always available. From the highway (Mittrapab Road) at Klang Dong, there is a small road to the temple which is opposite the fruit market. It is about 2 kilometers from the highway to the temple where the Buddha Image is located.

Adapted from : The brochure of Teppitak Punnaram Temple.

Task 3

- Instructions:**
1. After reading, discuss among your group and plan to work on the simulation.
 2. Write an appropriate script.
 3. Do the role-play.

Situation : In the classroom.

Suppose you are students and teachers. Today, students will learn about the history of Wat Teppitak Punnaram and Luang Phor Khao. The one who acts as the teacher has to provide the activities for the students. Among your group, discuss and plan the simulation, and then write the appropriate script and do the role-play.

ภาคผนวก ข

- เกณฑ์การประเมินความสามารถด้านการพูดเพื่อการสื่อสาร
- แบบทดสอบก่อน และหลังทดลอง
- แบบสังเกตพฤติกรรมผู้เรียนในการใช้ภาษาอังกฤษในการพูดเพื่อการสื่อสารในการปฏิบัติงาน
- แบบประเมินตนเองของผู้เรียนด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร
- แบบบันทึกการปฏิบัติงานของผู้เรียน
- แบบบันทึกความคิดเห็นของนักท่งเกี่ยวข้อง

เกณฑ์การประเมินความสามารถด้านการพูดเพื่อการสื่อสาร

คำชี้แจง

เกณฑ์การประเมินนี้ใช้สำหรับประเมินความสามารถด้านการพูดเพื่อการสื่อสารของผู้เรียน โดยผู้ประเมินสัมภาษณ์ผู้เรียนเป็นรายบุคคล โดยพิจารณาองค์ประกอบและเกณฑ์การให้คะแนน ดังต่อไปนี้

ระดับ คะแนน	รายละเอียดของเกณฑ์การประเมิน
4	ฟังคำถามแล้วสามารถตอบได้คล่องแคล่ว ตรงประเด็น สามารถใช้ คำศัพท์ สำนวน และประโยคอธิบายข้อมูลรายละเอียดได้อย่างถูกต้อง มีการพูดต่อเนื่อง ความเร็วของการพูดปกติ เป็นธรรมชาติ
3	ฟังคำถามแล้วเข้าใจ ตอบคำถามได้ตรงประเด็น สามารถเข้าใจได้ดี ใช้ คำศัพท์ได้กว้างขึ้น พูดเป็นประโยคที่ถูกต้อง เป็นธรรมชาติ หยุดบ้างเป็น บางครั้งแต่ไม่บ่อยนัก
2	ฟังคำถามแล้วตอบคำถามได้บ้าง โดยตอบเป็นคำ ๆ ใช้คำศัพท์พื้นฐานง่าย ๆ ที่ตนคุ้นเคย หยุดคิดบ่อย ๆ แต่พอจะเข้าใจประเด็นที่ตอบได้
1	ฟังคำถามแล้วตอบคำถามได้น้อยมาก ตอบคำถามไม่ตรงประเด็น พูดซ้ำ ๆ และติดขัด ตะกุกตะกัก ไม่ปะติดปะต่อกัน ไม่สามารถสื่อความได้

ปรับจากเกณฑ์การวัดความสามารถในการพูดของ

ฮีทตัน (Heaton. 1988: 98), เวียร์ (Weir. 1993: 43) และ กิ่งแก้ว อารีรักษ์ (2546: 103-106,111)

แบบทดสอบก่อน-หลังการทดลอง (แบบสัมภาษณ์)
เพื่อประเมินความสามารถด้านการพูดเพื่อการสื่อสาร

คำชี้แจง ให้ผู้สัมภาษณ์ใช้คำถามที่กำหนดให้ต่อไปนี้ในการสัมภาษณ์ผู้เรียนเป็นรายบุคคล แล้วใส่เครื่องหมาย ✓ ลงในช่องลำดับคุณภาพ 4-1 ตามเกณฑ์ที่กำหนดดังนี้

- 4 หมายความว่า ฟังคำถามแล้วสามารถตอบได้คล่องแคล่ว ตรงประเด็น สามารถใช้คำศัพท์ สำนวน และประโยค อธิบายข้อมูลรายละเอียดได้อย่างถูกต้อง มีการพูดต่อเนื่อง ความเร็วของการพูดปกติ เป็นธรรมชาติ
- 3 หมายความว่า ฟังคำถามแล้วเข้าใจ ตอบคำถามได้ตรงประเด็น สามารถเข้าใจได้ดี ใช้คำศัพท์ได้กว้างขึ้น พูดเป็นประโยคที่ถูกต้อง เป็นธรรมชาติ หยุดบ้างเป็นบางครั้งแต่ไม่บ่อยนัก
- 2 หมายความว่า ฟังคำถามแล้วตอบคำถามได้บ้าง โดยตอบเป็นคำ ๆ ใช้คำศัพท์พื้นฐานง่าย ๆ ที่ตนคุ้นเคย หยุดคืดบ่อย ๆ แต่พอจะเข้าใจประเด็นที่ตอบได้
- 1 หมายความว่า ฟังคำถามแล้วตอบคำถามได้น้อยมาก ตอบคำถามไม่ตรงประเด็น พูดซ้ำ ๆ และติดขัด ตะกุกตะกัก ไม่ปะติดปะต่อกัน ไม่สามารถสื่อความได้

คำถามมีดังต่อไปนี้

1. Why do you want to be a tour guide?
2. Could you tell me about interesting places in Pakchong where tourist can visit?
3. Where can tourists stay when they visit Pakchong?
4. What can the tourists do at Khao Yai National Park?
5. How much do the tourists have to pay for the admission fee to Khao Yai National Park?
6. How can you get to Khao Yai National Park?
7. What animals can tourists see at Khao Yai National Park?
8. What is the most suitable season for tourists to visit Khao Yai National Park?
9. Where is the biggest blessing Buddha Image of the world?
10. If you were a tour guide in Pakchong, what would you do to promote your town?

หมายเหตุ ก่อนการสัมภาษณ์ ผู้สัมภาษณ์อาจสร้างความคุ้นเคย โดยการถาม What's your name?

How are you? Do you like studying English? etc.....

แบบบันทึกคะแนนการสัมภาษณ์ก่อน-หลังการทดลอง
เพื่อประเมินการพูดเพื่อการสื่อสาร

ทำการประเมิน

☐ ก่อนการทดลอง

☐ หลังการทดลอง

ชื่อและนามสกุล.....

ข้อที่	รายการสัมภาษณ์	ระดับคุณภาพ			
		4	3	2	1
1	Why do you want to be a tour guide?				
2	Could you tell me about interesting places in Pakchong where tourists can visit?				
3	Where can tourists stay when they visit Pakchong?				
4	What can the tourists do at Khao Yai National Park?				
5	How much do the tourists have to pay for the admission fee to Khao Yai National Park?				
6	How can you get to Khao Yai National Park?				
7	What animals can tourists see at Khao Yai National Park?				
8	What is the most suitable season for tourists to visit Khao Yai National Park?				
9	Where is the biggest blessing Buddha Image of the world?				
10	If you were a tour guide in Pakchong, what would you do to promote your town?				
รวม					

ผู้ประเมิน.....

(นางพัชรี วิจิตรไพศาล)

แบบทดสอบก่อน-หลังการทดลอง
เพื่อประเมินความรู้เกี่ยวกับการเป็นมัคคุเทศก์

ทำการประเมิน ☐ ก่อนการทดลอง ☐ หลังการทดลอง

ชื่อ.....นามสกุล.....

คำชี้แจง อ่านข้อความต่อไปนี้ แล้วใส่เครื่องหมาย ✓ ลงในช่องหลังข้อความเมื่อเห็นว่าข้อความนั้นกล่าวถูกต้อง
 และใส่เครื่องหมาย X เมื่อเห็นว่าข้อความนั้นกล่าวผิด

ข้อที่	ข้อความ	✓ / X
1.	มัคคุเทศก์ คือ ผู้ประกอบกิจการเกี่ยวกับโรงแรม และการบริการด้านการท่องเที่ยว	
2.	มัคคุเทศก์ ต้องเป็นชายหรือหญิงที่มีสัญชาติไทย	
3.	ผู้ที่ต้องการเป็นมัคคุเทศก์ ถ้าจบการศึกษาระดับปริญญาตรีขึ้นไป ไม่จำเป็นต้องผ่านการอบรมวิชามัคคุเทศก์ตามหลักสูตรที่คณะกรรมการรับรอง	
4.	มัคคุเทศก์ ที่ถูกเพิกถอนใบอนุญาตมาแล้ว 3 ปี เนื่องจากทำผิดจรรยาบรรณของมัคคุเทศก์ สามารถไปขออนุญาต เป็นมัคคุเทศก์ได้อีกครั้งหนึ่ง	
5.	มัคคุเทศก์ ต้องเป็นผู้ที่มีประสบการณ์ และมีความรู้เกี่ยวกับ ขนบธรรมเนียมประเพณี และ ประวัติศาสตร์เกี่ยวกับสถานที่ที่ตนนำนักท่องเที่ยวไปเที่ยวชม	
6.	มัคคุเทศก์ที่ดี ควรมีจิตใจสำนึกในการร่วมกันปกป้องรักษา และอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม และ แหล่งท่องเที่ยว	
7.	มัคคุเทศก์ ต้องเป็นคนที่มีความประพฤติดี มีมนุษยสัมพันธ์ และมีอายุไม่เกิน 35 ปี	
8.	ประกิต เป็นผู้ที่มีความประพฤติดี มีมนุษยสัมพันธ์ที่ดีกับทุกคน มีความสามารถพูดภาษาอังกฤษได้คล่อง เคยถูกศาลสั่งจำคุก 1 ปี ปัจจุบันพ้นโทษมาแล้ว 3 ปี ประกิตสามารถเข้ารับการฝึกอบรมเป็นมัคคุเทศก์ได้	
9.	ผู้ที่เป็นมัคคุเทศก์ต้องเป็นผู้ที่ยังในศักดิ์ศรีแห่งตน ถ้านักท่องเที่ยวทำผิดระเบียบ หรือต่อว่า ควรโต้ตอบทันทีเพื่อให้นักท่องเที่ยวรู้ว่า ไม่ควรใช้อารมณ์ตำหนิผู้อื่นโดยปราศจากเหตุผล	
10.	ไกด์ผี คือ ผู้ที่ประกอบอาชีพมัคคุเทศก์ โดยที่ไม่ได้รับใบอนุญาตการเป็นมัคคุเทศก์จากการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย(ททท.)	

ได้คะแนน

แบบสังเกตพฤติกรรม
การใช้ภาษาอังกฤษในการพูดเพื่อการสื่อสารในขณะปฏิบัติงาน

สังเกตครั้งที่.....วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

เรื่อง.....

ชื่อ.....นามสกุล.....

คำชี้แจง จงกาเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับพฤติกรรมของผู้เรียนว่าสามารถพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร
 ในขณะปฏิบัติงานอยู่ในระดับใด ซึ่งมี 5 ระดับ ดังนี้

5 หมายถึง มีพฤติกรรม มากที่สุด	4 หมายถึง มีพฤติกรรม มาก
3 หมายถึง มีพฤติกรรม ปานกลาง	2 หมายถึง มีพฤติกรรม น้อย
1 หมายถึง มีพฤติกรรม น้อยที่สุด	

รายการพฤติกรรม	ระดับคุณภาพ				
	5	4	3	2	1
1. ใช้ภาษาแสดงความคิดเห็น หรือโต้ตอบได้อย่างคล่องแคล่ว และเหมาะสม					
2. ใช้ภาษาในการซักถามปัญหา หรือให้ข้อมูลเกี่ยวกับงานที่ปฏิบัติ					
3. เลือกใช้คำศัพท์และสำนวนได้เหมาะสม					
4. ใช้ภาษาได้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์					
5. มีความพยายามในการแก้ไขข้อบกพร่องด้านการใช้ภาษาของตนตลอดเวลาในขณะปฏิบัติงาน					
6. มีความตั้งใจและกระตือรือร้นที่จะใช้ภาษาในขณะปฏิบัติงาน					
7. ใช้ภาษาและกิริยาท่าทางในการสื่อสารอย่างเป็นธรรมชาติ ไม่เคอะเขิน					
8. พูดออกเสียงเน้นหนักชัดเจน มีระดับเสียงสูงต่ำ ใกล้เคียงกับเจ้าของภาษา					
รวม					

บันทึกความคิดเห็นเพิ่มเติม.....

.....

.....

.....

แบบประเมินตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

ประเมินครั้งที่.....วัน เดือน ปี ที่ประเมิน.....

เรื่อง.....

ชื่อ.....นามสกุล.....

คำชี้แจง ให้นักเรียนทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับความสามารถในเรื่องการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ของนักเรียน ซึ่งมี 5 คุณลักษณะ ดังนี้

- 5 หมายความว่า มีความสามารถในระดับ ดีมาก
- 4 หมายความว่า มีความสามารถในระดับ ดี
- 3 หมายความว่า มีความสามารถในระดับ พอใช้
- 2 หมายความว่า มีความสามารถในระดับ เกือบพอใช้
- 1 หมายความว่า มีความสามารถในระดับ ควรปรับปรุง

หัวข้อที่ประเมิน	ระดับคุณลักษณะ				
	5	4	3	2	1
1. ความคล่องแคล่วในการพูดเพื่อการสื่อสาร 1.1 พูดแสดงความคิดเห็นในขณะปฏิบัติงานได้คล่องแคล่ว 1.2 พูดโต้ตอบกับคู่สนทนา หรือเพื่อนในขณะปฏิบัติงานได้คล่องแคล่ว 1.3 พยายามพูดภาษาอังกฤษตลอดเวลาในขณะปฏิบัติงาน					
2. ความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร 2.1 พูดสื่อความหมายได้ตรงประเด็น ผู้ฟังเข้าใจได้ชัดเจน 2.2 พูดโต้ตอบและแสดงกิริยาท่าทาง และน้ำเสียงในการสื่อความหมายได้อย่างเหมาะสม 2.3 พูดภาษาได้ดี สามารถพูดคุยในหัวข้อที่ต้องการได้ ติดตามเรื่องได้ และขยายความเรื่องที่พูดได้					
3. ความสามารถในการใช้คำศัพท์ สำนวน และใช้ไวยากรณ์ในการพูดเพื่อการสื่อสาร 3.1 สามารถเลือกใช้คำศัพท์และสำนวน ในการสื่อสารได้เหมาะสม 3.2 สามารถใช้โครงสร้างทางไวยากรณ์ได้ถูกต้องในการพูดสนทนา และแสดงความคิดเห็น					

หัวข้อที่ประเมิน	ระดับคุณภาพ				
	5	4	3	2	1
4. ความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร 4.1 มีความมั่นใจในการพูดสนทนา แสดงความคิดเห็น ในการปฏิบัติงาน 4.2 พูดภาษาอังกฤษในการสื่อสารได้อย่างเป็นธรรมชาติ ไม่กังวลว่าจะพูดผิด					
รวม					

บันทึกความคิดเห็นเพิ่มเติม.....

.....

.....

.....

.....

.....

แบบบันทึกการปฏิบัติงาน

การฝึกปฏิบัติงานครั้งที่.....วัน เดือน ปี ที่ประเมิน.....

เรื่อง.....

ชื่อ.....นามสกุล.....

คำชี้แจง ให้นักเรียนบันทึกการปฏิบัติงาน และประเมินตนเองด้านการใช้ภาษาในการปฏิบัติงานในแต่ละครั้ง
ตามความเป็นจริง

1. นักเรียนสามารถพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษได้มากน้อยเพียงใดจากการเรียนแบบเน้นงานปฏิบัติ ครั้งนี้

☐ มากที่สุด ☐ มาก ☐ ปานกลาง ☐ น้อย ☐ น้อยที่สุด

เพราะ.....

2. ปัญหาที่พบในการปฏิบัติงานในครั้งนี้ คือ.....

วิธีแก้ปัญหา.....

3. สิ่งที่นักเรียนคิดว่า นักเรียนสามารถปฏิบัติหรือทำได้ดีที่สุด ซึ่งเป็นจุดแข็งของนักเรียนในการปฏิบัติงานครั้งนี้ คือ.....

4. สิ่งที่นักเรียนคิดว่าเป็นจุดอ่อนของตนเองในการปฏิบัติงานครั้งนี้ ที่ต้องการพัฒนา และปรับปรุง คือ.....

5. ข้อเสนอแนะอื่น ๆ

Evaluation form

Please tick ✓ in the column which is appropriate with the students' performance in giving information about the tourist attractions. There are 5 levels of performance as follows:

- 5 = excellent
4 = good
3 = fair
2 = almost fair
1 = poor

Evaluation Topic	Level				
	5	4	3	2	1
1. The students were able to give the information.					
2. The students gave the information with appropriate manner.					
3. The ability of the students to be a young tour guide performance was satisfactory.					
4. Students' English communication is understandable.					
5. The information that you got from the students was useful.					
Total					

Other comments.....

ภาคผนวก ค

- คะแนนการประเมินผลการพูดเพื่อการสื่อสารเพื่อการเป็นยุวมัคคุเทศก์
- ตารางแสดงผลการบันทึกการปฏิบัติงานของผู้เรียน
- ตัวอย่างผลงานของผู้เรียน (Script)
- ภาพการปฏิบัติกิจกรรมในการอบรมและการปฏิบัติงานนอกสถานที่

**ตารางคะแนน การประเมินผลความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร
เพื่อการเป็นยุวมัคคุเทศก์ก่อนและหลังการทดลอง**

ลำดับที่ ของ ผู้เรียน	ก่อนทดลอง			หลังทดลอง			D	D ²
	มัคคุเทศก์	สัมภาษณ์	รวม	มัคคุเทศก์	สัมภาษณ์	รวม		
	10	40	50	10	40	50		
1	7	12	19	8	30	38	19	361
2	6	11	17	8	38	46	28	841
3	7	10	17	9	36	47	30	900
4	5	11	16	8	33	41	25	625
5	5	11	16	10	36	46	30	900
6	5	12	17	8	37	45	28	784
7	5	10	15	9	28	37	22	484
8	6	11	17	6	34	40	23	529
9	6	11	17	8	36	44	27	729
10	6	10	16	9	28	37	21	441
11	6	11	17	10	34	44	27	729
							Σ 281	Σ 7323

ตาราง 6 แสดงผลการบันทึกการปฏิบัติงานของผู้เรียน

ครั้งที่ 1 เรื่อง Nice to meet you

หัวข้อที่บันทึก	ความถี่	ร้อยละ
1. ผู้เรียนสามารถพัฒนาการพูดภาษาอังกฤษ จากการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ		
- มากที่สุด	-	-
- มาก	1	9.09
- ปานกลาง	9	81.81
- น้อย	1	9.09
- น้อยที่สุด	-	-
2. ปัญหาที่พบในการปฏิบัติงาน		
2.1 รู้ศัพท์น้อย พูดสื่อสารไม่ได้	6	54.54
2.2 ไม่มั่นใจ กลัวพูดผิด	4	36.36
2.3 มีเวลาฝึกน้อย	1	9.09
3. สิ่งที่ผู้เรียนคิดว่าปฏิบัติได้ดีที่สุด		
3.1 กล่าวพูด กล่าวแสดงออก	6	54.54
3.2 ออกเสียงคำศัพท์ได้ดี	3	27.27
3.3 มีความตั้งใจในการฝึกสูง	2	18.18
4. สิ่งที่ผู้เรียนคิดว่าเป็นจุดอ่อนที่ต้องปรับปรุง		
4.1 จำคำศัพท์ไม่ได้ ใช้คำศัพท์ไม่ถูกต้อง	7	63.63
4.2 ไม่มั่นใจ กลัวพูดผิด	4	36.36

ตาราง 6 (ต่อ)

ครั้งที่ 2 เรื่อง Welcome to Pakchong

หัวข้อที่บันทึก	ความถี่	ร้อยละ
1. ผู้เรียนสามารถพัฒนาการพูดภาษาอังกฤษ จากการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ		
- มากที่สุด	1	9.09
- มาก	1	9.09
- ปานกลาง	8	72.72
- น้อย	1	9.09
- น้อยที่สุด	-	-
2. ปัญหาที่พบในการปฏิบัติงาน		
2.1 รู้ศัพท์น้อย จำคำศัพท์ไม่ได้ พูดสื่อสารไม่คล่อง	10	90.90
2.2 ใช้โครงสร้างทางภาษาไม่ถูกต้อง	1	9.09
3. สิ่งที่คุณเรียนคิดว่าปฏิบัติได้ดีที่สุด		
3.1 กล่าวพูด กล่าวแสดงออก มากขึ้น	9	81.81
3.2 ออกเสียงคำศัพท์ได้ดี	1	9.09
3.3 เขียนบทสนทนาได้ดี	1	9.09
4. สิ่งที่คุณเรียนคิดว่าเป็นจุดอ่อนที่ต้องปรับปรุง		
4.1 จำคำศัพท์ไม่ได้ ใช้คำศัพท์ไม่ถูกต้อง	7	63.63
4.2 ไม่มั่นใจ กล่าวพูดผิด	4	36.36

ตาราง 6 (ต่อ)

ครั้งที่ 3 เรื่อง Khao Yai National Park (1)

หัวข้อที่บันทึก	ความถี่	ร้อยละ
1. ผู้เรียนสามารถพัฒนาการพูดภาษาอังกฤษ จากการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ		
- มากที่สุด	-	-
- มาก	5	45.45
- ปานกลาง	6	54.54
- น้อย	-	-
- น้อยที่สุด	-	-
2. ปัญหาที่พบในการปฏิบัติงาน		
2.1 รู้ศัพท์น้อย จำคำศัพท์ไม่ได้ พูดสื่อสารไม่คล่อง	5	45.45
2.2 ใช้คำศัพท์ สำนวน และโครงสร้างทางภาษาไม่ถูกต้อง	3	27.27
2.3 พูดสื่อสารกับเพื่อนไม่เข้าใจ	3	27.27
3. สิ่งที่ผู้เรียนคิดว่าปฏิบัติได้ดีที่สุด		
3.1 กล้าพูด กล้าแสดงออก มากขึ้น	10	90.90
3.2 อ่านเรื่องเข้าใจมากขึ้น	1	9.09
4. สิ่งที่ผู้เรียนคิดว่าเป็นจุดอ่อนที่ต้องปรับปรุง		
4.1 ใช้คำศัพท์ สำนวน และโครงสร้างทางภาษาไม่ถูกต้อง	6	54.54
4.2 ออกเสียงคำ ประโยคไม่ถูกต้อง	3	27.27
4.3 อ่านเรื่องไม่เข้าใจ	2	18.18

ตาราง 6 (ต่อ)

ครั้งที่ 4 เรื่อง Khao Yai National Park (5)

หัวข้อที่บันทึก	ความถี่	ร้อยละ
1. ผู้เรียนสามารถพัฒนาการพูดภาษาอังกฤษ จากการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ		
- มากที่สุด	-	-
- มาก	10	90.90
- ปานกลาง	1	9.09
- น้อย	-	-
- น้อยที่สุด	-	-
2. ปัญหาที่พบในการปฏิบัติงาน		
2.1 รู้ศัพท์น้อย จำคำศัพท์ไม่ได้ พูดสื่อสารไม่คล่อง	7	63.63
2.2 ใช้คำศัพท์ สำนวน และโครงสร้างทางภาษาไม่ถูกต้อง	2	18.18
2.3 ยังเขียนบทสนทนาไม่เหมาะสม	2	18.18
3. สิ่งที่คุณเรียนคิดว่าปฏิบัติได้ดีที่สุด		
3.1 กล้าพูด กล้าแสดงออก มากขึ้น	10	90.90
3.2 ออกเสียงคำ และประโยคได้ดี	1	9.09
4. สิ่งที่คุณเรียนคิดว่าเป็นจุดอ่อนที่ต้องปรับปรุง		
4.1 ใช้คำศัพท์ สำนวน และโครงสร้างทางภาษาไม่ถูกต้อง	11	100.00

ตาราง 6 (ต่อ)

ครั้งที่ 5 เรื่อง The world's Largest Blessing Gesture Buddha Image

หัวข้อที่บันทึก	ความถี่	ร้อยละ
1. ผู้เรียนสามารถพัฒนาการพูดภาษาอังกฤษ จากการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ		
- มากที่สุด	-	-
- มาก	10	90.90
- ปานกลาง	1	9.09
- น้อย	-	-
- น้อยที่สุด	-	-
2. ปัญหาที่พบในการปฏิบัติงาน		
2.1 รู้ศัพท์น้อย จำคำศัพท์ไม่ได้ พูดสื่อสารไม่คล่อง	8	72.72
2.2 ใช้คำศัพท์ สำนวน และโครงสร้างทางภาษาไม่ถูกต้อง	2	18.18
2.3 เวลาฝึกน้อย	1	9.09
3. สิ่งที่คุณเรียนคิดว่าปฏิบัติได้ดีที่สุด		
3.1 กล้าพูด กล้าแสดงออก มากขึ้น	9	81.81
3.2 พูดสำเนียงดีขึ้น	2	18.18
4. สิ่งที่คุณเรียนคิดว่าเป็นจุดอ่อนที่ต้องปรับปรุง		
4.1 ใช้คำศัพท์ สำนวน และโครงสร้างทางภาษาไม่ถูกต้อง	5	45.45
4.2 มีปัญหาในการพูดประโยคยาว ๆ	4	36.36
4.3 ความมั่นใจในการพูด	2	18.18

ตาราง 6 (ต่อ)

ครั้งที่ 6 การฝึกปฏิบัตินอกสถานที่ “อุทยานแห่งชาติเขาใหญ่”

หัวข้อที่บันทึก	ความถี่	ร้อยละ
1. ผู้เรียนสามารถพัฒนาการพูดภาษาอังกฤษ จากการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ		
- มากที่สุด	7	63.63
- มาก	2	18.18
- ปานกลาง	2	18.18
- น้อย	-	-
- น้อยที่สุด	-	-
2. ปัญหาที่พบในการปฏิบัติงาน		
2.1 ฟังชาวต่างชาติไม่เข้าใจ ทำให้การสื่อสารไม่ราบรื่น	9	81.81
2.2 ขาดความมั่นใจเมื่อพูดกับชาวต่างชาติ กลัวผิด	2	18.18
3. สิ่งที่คุณเรียนคิดว่าปฏิบัติได้ดีที่สุด		
พูดสื่อสารกับชาวต่างชาติได้	11	100.00
4. สิ่งที่คุณเรียนคิดว่าเป็นจุดอ่อนที่ต้องปรับปรุง		
4.1 ใช้คำศัพท์ สำนวน และโครงสร้างทางภาษาไม่ถูกต้อง	9	81.81
4.2 ความมั่นใจในการพูด	2	18.18

ตาราง 6 (ต่อ)

ครั้งที่ 7 การฝึกปฏิบัตินอกสถานที่ “วัดเทพพิทักษ์ปุณณาราม”

หัวข้อที่บันทึก	ความถี่	ร้อยละ
1. ผู้เรียนสามารถพัฒนาการพูดภาษาอังกฤษ จากการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ		
- มากที่สุด	7	63.63
- มาก	2	18.18
- ปานกลาง	2	18.18
- น้อย	-	-
- น้อยที่สุด	-	-
2. ปัญหาที่พบในการปฏิบัติงาน		
2.1 ฟังชาวต่างชาติไม่เข้าใจ ทำให้การสื่อสารไม่ราบรื่น	8	72.72
2.2 ขาดความมั่นใจเมื่อพูดกับชาวต่างชาติ กลัวผิด	3	27.27
3. สิ่งที่คุณเรียนคิดว่าปฏิบัติได้ดีที่สุด		
พูดสื่อสารกับชาวต่างชาติได้	11	100.00
4. สิ่งที่คุณเรียนคิดว่าเป็นจุดอ่อนที่ต้องปรับปรุง		
4.1 ใช้คำศัพท์ สำนวน และโครงสร้างทางภาษาไม่ถูกต้อง	6	54.54
4.2 ฟังไม่เข้าใจ	5	45.45

Script

Nice to meet you

Situation : A group of tourists from America... arrive at Pakchong and check in at the hotel. Teerapan... greets them and introduce a tour guide to them.

Teerapan : Good morning. Welcome to Pakchong. It's ^{very} ~~very~~ ₂

nice to meet you. My name is Teerapan.

The manager of Adventure Tour. I'd like

to introduce a good tour guide to you.

Her name is Chonticha.

Chonticha : Hello. It's nice to meet you and be

your guide. I'm Chonticha. Please call me

Chon.

Tourists : Hello, Chon. Nice to meet you, too.

Jack : Well. What ^{is} ~~are~~ interesting here? Could

you tell us?

Chonticha : Of course. ^{There} ~~There~~ are many interesting and

beautiful places for you to visit, especially

Khao Yai National Park.

Jack : That sounds nice.

Chontieha : In the morning, we will go to Bonanza to see the bird garden, and then we will stop at the Jungle house. If you like to ride the elephants, you can ride them through the jungle. After that, we will have lunch at a Thai restaurant near Khao Yai Icehill. The food there is very delicious. delicious

Betty : Wow! I like Thai food very much, especially chicken curry.

Chontieha : You will have it. After lunch we will drive to Khao Yai National Park to visit the waterfalls, see some animals and ^{have} nice views at the view point.

Marry : What's the weather like up there?

Chotieha : It's very nice at this time, cool and fresh.

Mary : Great. I like that. And what will we do next. 9

Chonticha : we will drive into the town and go to the restaurant to have dinner, and then we ^{will} walk around the night plaza. There are a lot of things you can buy. After that, we will go back to the hotel.

Mary : That sounds interesting.

After travelling, the tourists have to leave Pakchong to go back home. Chonticha says goodbye to them.

Jack : Thank you very much. We really enjoyed the trip.

Chonticha : It is my pleasure. Hope to see you again.

Jack and other tourists : Goodbye.

Chonticha : Goodbye. Have a safe journey.

Script
Welcome to Pakchong

Situation : A tourist is thinking of having a holiday in Pakchong, so he phones the Tourist Office for information about Pakchong town.

Tourist : Good morning. I'm thinking of having a holiday in Pakchong this winter. I wonder if you could tell me something about the town.

Clerk : Yes, of course.

Tourist : Where is Pakchong?

Clerk : Pakchong is situated in Nakhonratchasima province, and it is in the Northeast of Thailand.

Tourist : How far is it ^{from} ~~to~~ Bangkok?

Clerk : It is 160 kilometers from Bangkok.

Tourist : What about the weather? What's the weather like

Clerk : It's cold in winter, sunny and not so hot in summer.

Tourist : Wonderful! I like that.

How many people live in Pakchong?

Clerk : There are about 150,000 people.

Tourist : Could you tell me what places
are ^{interesting} interesting in Pakchong?

Clerk : There are many interesting places, such
as Khao Yai National Park, Caves, Lamtakong Dam,
Jeppitak Punnaram temple, Vineyards, fruit market
Shopping at night plaza.

Tourist : That sounds interesting. Are there any
nice hotels there?

Clerk : Yes, there are many nice and beautiful
hotels, resorts and guest houses here.

Tourist : Can I play golf there?

Clerk : Yes, of course.

Tourist : What about the restaurants, ^{are there any} and good
restaurants there?

Clark : Sure. There are German, Italian,

Japanese, Chinese and Thai restaurants.

Tourist : Great ! How do I get there ?

Clerk : You can come to Pakchong by
cars, buses and trains.

Tourist : Thank you very much. Goodbye.

Clerk : You're welcome. Goodbye.

By

1. Wannisa Mengkolsart

2. Chenticha Kingman

Script Khao Yai National Park (I)

Situation : There is a seminar at the hall of the Tourist Office on the topic of " Khao Yai National Park". There are speakers and audience at the seminar. Each speaker describes Khao Yai according to these following sub topics:

1. Kao Yai's general information (By Pornpimol)

Khao Yai is situated in the provinces of Nakhonratchasima, Saraburi, Nakhon Nayok and Prachinburi, covering a total area of 2,168 square kilometers (or 1,355,368 rai).

It was established as a national park on September, 1962. Khao Yai is part of Dongrak Range and the huge evergreen forest; Dong Phrayayai was the old name, but later it was renamed as Dong Phrayayen. Khao Yai mountain are important source of many rivers. It is also home to a variety of plants and wildlife. As a result, Khao Yai has long been known as one of country's most popular natural attraction for both Thai and foreign visitors.

2. The history of Khao Yai (By Suwanna)

About hundred years ago, in 1902, 30 families from Nakhon Nayok province moved to the Khao Yai hills. They lived by farming rice, hunting and collecting forest products for sale. At that time, there were no transportation and road access. the village became a hideout for bandits and - criminals in the early 1950s, including political criminals. Later, the government wanted to solve this problem, they forced the villagers to return to the lowlands near Khao Yai. Nowadays, Khao Yai area still home of many people and communities who live around the national park.

3. Topography (By Kanitta.)

Kha Yai mountain range has many high peaks. The highest peaks are Kho Rom which is about 1,351 meters high above sea level. Khao Lam is about 1,326 meters. Khao Kheaw is about 1,292 meters.

These three peaks are situated in the center of the park. Khao Sam Yod is about 1,112 meters high ^{above} sea level and Kha Far Phn about 1,078 meters.

Most of the area of Kha Yai is covered with forests and grassy fields. As a result, it becomes the source of five main rivers as follows:

1. The Prachin Buri River
2. The Nakorn Nayok River
3. The Lamtakong River
4. The Praplerng River
5. Muang Lek Stream

4. Climate (By Aparporn)

The weather at Khao Yai is very good because it is situated at a high elevation which averages at 700 meters, and largely covered by evergreen forest. The average temperature is 23°C.

There are three seasons at Khao Yai as follows:

1. The Rainy Season

It is between May and October. The average temperature is 27°C. It rains most of the time during the season.

2. The Cold Season

It is between November and February, and it is the most popular time to visit Khao Yai.

During the daytime the average temperature is about 22°C , while at night it can drop to 10°C .

3. The Hot Season

It is between March and April. The weather is not so hot in this season. Daytime temperature is between a high 30°C to a low 20°C .

5. Wildlife (Plants & Animals) (By Wannisa)

Kha Yai is a very big place for wildlife.

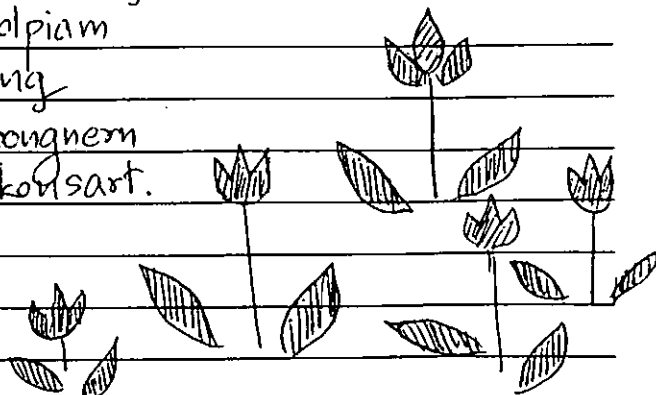
There are more than 2,500 plant species, and there are more than 70 different species of mammals, 70 reptiles, 340 birds, 5,000 insects and 216 butterflies inhabit the same areas.

There are a lot of wild animals such as, barking deer, elephants, tigers, quars, bear, porcupines, civet cats, white-handed gibbons, squirrels, sambars, boars and hornbills.

The hornbills are famous birds at Kha Yai. There many kinds of hornbills here. Some lucky visitors can find them around the Visitor Centres.

Speakers

1. Pompirol Trongdarnklang
2. Suwanna Mongkolpiam
3. Kanitta Sriwong
4. Aparporn Tomsougnern
5. Wannasa Mongkolsart.

Script
Khao Yai National Park (2)

Situation : At the Visitor Center at Khao Yai, a tourist is asking for information about the places, activities, accommodation etc....., and a tour guide is giving information and showing interesting places and activities to the tourist.

Tourist : Excuse me . Could you tell me
 where I should visit at Khao
 Yai , please ?

Tour guide : Yes , certainly . There are many
 beautiful waterfalls , such as
 Phakluay Mai waterfall or Orchid
 Cliff , Heaw Suwat waterfall ,
 Heaw-Narok waterfall and other
 waterfalls around this area .

Tourist : ^{at} What waterfall can I swim ?

Tour guide : You can swim at Heaw Suwat
 waterfall . There are many tourists
 swim at this waterfall .

Tourist : What else can I do here at Khao Yai ?

Tour guide : Normally , The tourists who come to visit Khao Yai like to trek through the forest, watch the animals at night (spotlighting tour) , watch the birds and ^{swim in the waterfall.} swimming.

Tourist : If I want to stay overnight at Khao Yai , are there any places to stay?

Tour guide : Yes . There are three types of accommodation for tourists to stay . The Lodging House is for 12 persons , The Youth Camp is for big group of tourists' between 30 - 80 persons .

Tourist : But , I have a tent ^{with} ~~with~~ me , are there any places for putting a tent up here ?

Tour guide : Yes , there is a campsite which
is called Orchid Campsite
that tourists can put the
tent up , but you have to
pay for fee 5 baht per person
per night .

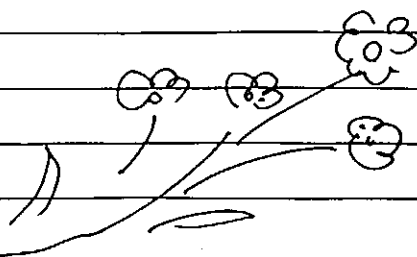
Tourist : I also like to have a spotlighting
tour , could you tell me what
I ^{should} can do ?

Tour guide : You can contact ^{with} the Park Service
and Welfare Unit for the details .
It is over there .

Tourist : Thank you very much . Goodbye .

Tour guide : You're welcome .

Goodbye . Have a nice day .

Script
The World Largest Blessing Buddha Image

Situation : In the classroom, suppose the teacher and students are studying about the history of Wat Teppitak Punnaram and Luang Phor Khao (The Buddha Image). Think about the activities and your role in this situation.

Teacher : Good morning , everybody .

Students : Good morning , Miss Methaya .

Teacher : Today we will talk about the temple
and the important Buddha Image of
the temple .

Look at this picture . This is
Wat Teppitak Punnaram or Teppitak
Punnaram Temple .

Teerapan : Where is this temple ?

Teacher : It is in Klang Dong .

Teacher : It's the picture of Luang Phor
↓ And here is
Khao . It's the world largest
blessing gesture Buddha Image .

Sudarot : Where is Luang Phor Khao located ?

Teacher : Luang Phor Khao is located on the
See - Siad - Ah Mountain .

Teerapan : What is the Buddha Image made of ?

Teacher : The Buddha Image is made of reinforced concrete. Do you know what the name of the official name of Luang Phor Khao is ?

Araya : I know because I read about this story many times. Luang Phor Khao was named by His Majesty the king that " Phra Buddha Sakol Sima Mongkol".

Teacher : That 's very good.

Sudarat : This Buddha Image is very big. I wonder how big is it ? ~~it is~~

Teacher : This Buddha Image is the world largest blessing gesture. The

weight of the Buddha Image
is 3,000 tons.

Sudarot : How can we ^eget to the Buddha
_{get} Image ?

Araya : You have to walk up the stairs.
There are 1,250 steps.

Teacher : Do you know what the 1,250
Steps represented ?

Araya : ^{They}~~They~~ represented the number of
the monks who came for the
meeting on Makha Bucha Day
without making an appointment.

Teacher : That's right.

Teerapam : Why don't you bring us to visit
Wat Teppitek Punnaram and worship
Luang Phor Khao.

Teacher : That's good idea. I'll think

about that. That's enough for
today. Please read it again.

Students : Thank you. Goodbye.

Teacher : Goodbye . See you later.

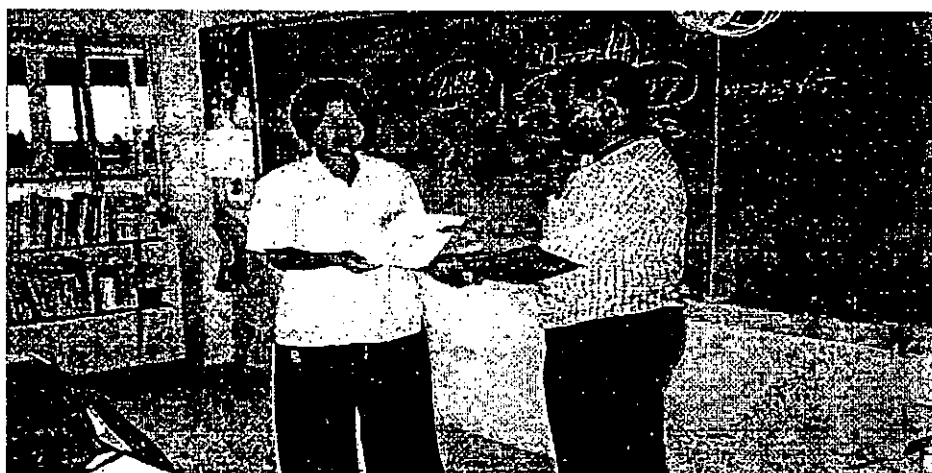
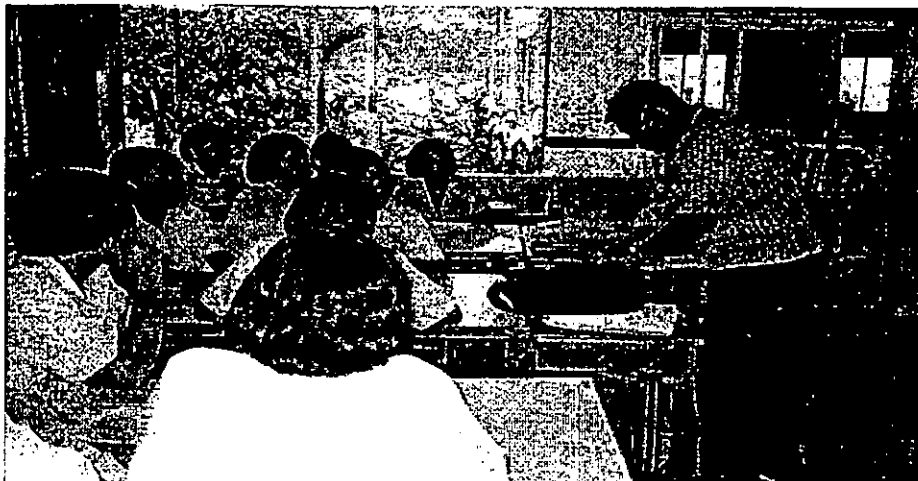
Group members

1. Teerapan Permichit

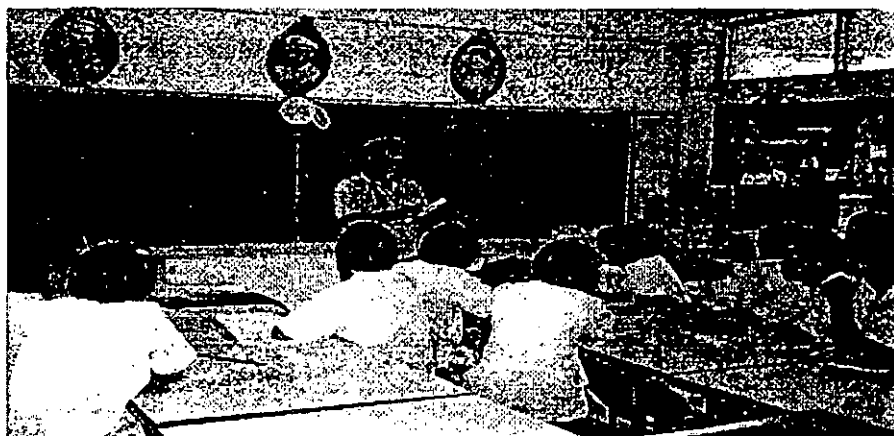
2. Araya Ponchai

3. Sudarat Somjinda

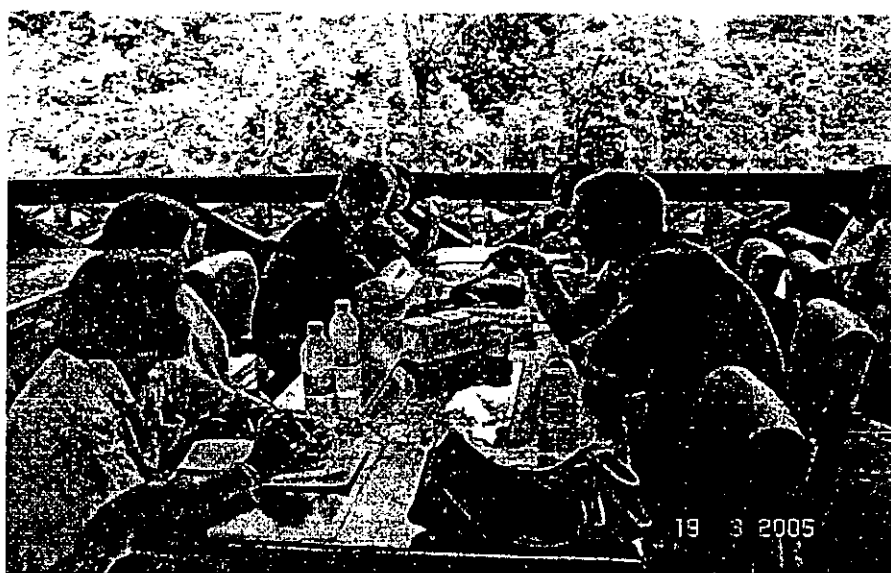
ภาพการปฏิบัติกิจกรรมในการอบรมและการปฏิบัติงานนอกสถานที่

ภาพการปฏิบัติกิจกรรมในการอบรมและการปฏิบัติงานนอกสถานที่ (ต่อ)

ภาพการปฏิบัติกิจกรรมในการอบรมและการปฏิบัติงานนอกสถานที่ (ต่อ)

ภาคผนวก ง

- หนังสือเชิญเป็นวิทยากรพิเศษ
- หนังสือขออนุญาตผู้ปกครองเพื่อนำนักเรียนไปฝึกปฏิบัติกิจกรรมนอกสถานที่
- หนังสือขออนุญาตหัวหน้าอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่เพื่อนำนักเรียนไปฝึกปฏิบัติกิจกรรมบนเขาใหญ่

ที่ ศธ 04065.028 / 62

โรงเรียนบ้านนา(ประสิทธิ์ วิทยาการ)
หมู่ที่ 4 ตำบลหนองน้ำแดง อำเภอปากช่อง
จังหวัดนครราชสีมา 30130

7 กุมภาพันธ์ 2548

เรื่อง ขอเชิญเป็นวิทยากร

เรียน คุณสมยศ แวกชัย

ด้วยหมวดภาษาต่างประเทศ(ภาษาอังกฤษ) โรงเรียนบ้านนา (ประสิทธิ์วิทยาการ) ได้จัดโปรแกรมการฝึกอบรมการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในการเป็นยุวมัคคุเทศก์ โดยมุ่งเน้นให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาอังกฤษในการพูดสื่อสารเพื่อให้ข้อมูลและคำแนะนำเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยวในอำเภอปากช่องแก่นักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศ และเพื่อเป็นการฝึกประสบการณ์ทางภาษาในการปูพื้นฐานสู่การเป็นมัคคุเทศก์ในอนาคต นอกจากนั้นยังเพิ่มพูนความรู้เกี่ยวกับบทบาทและหน้าที่ความรับผิดชอบของมัคคุเทศก์ที่มีต่อนักท่องเที่ยว

ดังนั้นทางโรงเรียนจึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านมาเป็นวิทยากรพิเศษเพื่อให้ความรู้แก่นักเรียนเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยวในอำเภอปากช่องและบทบาทหน้าที่ของมัคคุเทศก์ ในวันที่ 11 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2548 ณ โรงเรียนบ้านนา(ประสิทธิ์วิทยาการ) เวลา 14.30 น. - 16.30 น. และร่วมนำนักเรียนไปปฏิบัติจริงนอกสถานที่ ณ สวนอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่ และวัดเทพพิทักษ์ปุณณาราม ในวันที่ 19 - 20 มีนาคม พ.ศ. 2548 ตามลำดับ โดยเริ่มตั้งแต่เวลา 09.00 น. - 15.00 น. ทั้ง 2 วัน

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุเคราะห์ และขอขอบพระคุณท่านมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(นายสุชาย เทพวิญญากิจ)

ผู้อำนวยการโรงเรียนบ้านนา(ประสิทธิ์วิทยาการ)

โรงเรียนบ้านนา

โทร 0-44365-012

ที่ ศธ 04065.028 / ร.ร

โรงเรียนบ้านนา(ประสิทธิ์วิทยาการ)
หมู่ที่ 4 ตำบลหนองน้ำแดง อำเภอปากช่อง
จังหวัดนครราชสีมา 30130

14 มีนาคม 2548

เรื่อง ขออนุญาตนำนักเรียนไปฝึกปฏิบัติกิจกรรมนอกสถานที่

เรียน ผู้ปกครองของ.....

ด้วยหมวดภาษาต่างประเทศ(ภาษาอังกฤษ) โรงเรียนบ้านนา (ประสิทธิ์วิทยาการ) ได้จัดโปรแกรมการฝึก
อบรมการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในการเป็นยุวมัคคุเทศก์ ให้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 12 คน โดย
มีจุดประสงค์เพื่อมุ่งเน้นให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาอังกฤษในการพูดสื่อสารเพื่อให้ข้อมูลและคำแนะนำเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยว
ในอำเภอปากช่องแก่นักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศ และเพื่อเป็นการปูพื้นฐานสู่การเป็นมััคคุเทศก์ในอนาคต โดยการฝึก
อบรมมีทั้งฝึกปฏิบัติในชั้นเรียนและนอกสถานที่ และเพื่อเป็นการฝึกประสบการณ์ทางภาษาในสถานการณ์จริงหลังจากฝึก
ปฏิบัติในชั้นเรียนแล้ว ทางโรงเรียนมีความประสงค์ที่จะนำนักเรียนจำนวนดังกล่าวไปฝึกปฏิบัติจริง ณ สวนอุทยานแห่งชาติ
เขาใหญ่ และวัดเทพพิทักษ์ปุณณาราม ในวันเสาร์ที่ 19 มีนาคม 2548 และวันอาทิตย์ที่ 20 มีนาคม 2548 โดยรถจะออก
จากโรงเรียนบ้านนา(ประสิทธิ์วิทยาการ) เวลา 07.30 น. และจะกลับถึงโรงเรียนเวลา 17.30 น. ดังนั้นทางโรงเรียนจึงขอ
อนุญาตนำ.....ซึ่งเป็นเด็กในปกครองของท่านไปปฏิบัติกิจกรรมตามวันและเวลาดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อทราบและโปรดพิจารณาอนุญาต

ขอแสดงความนับถือ

(นายศุภชัย เทพวิญญากิจ)

ผู้อำนวยการโรงเรียนบ้านนา(ประสิทธิ์วิทยาการ)

โรงเรียนบ้านนา

โทร 0-44365-012

ข้าพเจ้า.....เป็นผู้ปกครองของ.....

☐ อนุญาต ☐ ไม่อนุญาต ให้ไปฝึกปฏิบัติกิจกรรมนอกสถานที่ตามวันและเวลาดังกล่าวได้

(ลงชื่อ).....ผู้ปกครอง

(.....)

ที่ ศธ 04065.028 /๕๑

โรงเรียนบ้านนา(ประสิทธิ์ วิทยาการ)

หมู่ที่ 4 ตำบลหนองน้ำแดง อำเภอปากช่อง

จังหวัดนครราชสีมา 30130

14 มีนาคม 2548

เรื่อง ขออนุญาตนำนักเรียนไปฝึกปฏิบัติกิจกรรม

เรียน หัวหน้าวนอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่

ด้วยทหวนภาษาต่างประเทศ(ภาษาอังกฤษ) โรงเรียนบ้านนา (ประสิทธิ์วิทยาการ) ได้จัดโปรแกรมการฝึกอบรมการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในการเป็นยุวมัคคุเทศก์ ให้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยมีจุดประสงค์เพื่อมุ่งเน้นให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาอังกฤษในการพูดสื่อสารเพื่อให้ข้อมูลและคำแนะนำเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยวในอำเภอปากช่องแก่นักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศ และเพื่อเป็นการปูพื้นฐานสู่การเป็นมัคคุเทศก์ในอนาคต โดยการฝึกอบรมมีทั้งการฝึกปฏิบัติในชั้นเรียนและนอกสถานที่ โดยวนอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่เป็นแหล่งท่องเที่ยวสำคัญแห่งหนึ่งในการให้นักเรียนได้ฝึกปฏิบัติจริง และเพื่อเป็นการฝึกประสบการณ์ทางภาษาในสถานการณ์จริงหลังจากฝึกปฏิบัติในชั้นเรียนแล้ว ทางโรงเรียนมีความประสงค์ที่จะนำนักเรียนจำนวนจำนวน 12 คน และครูผู้ฝึกสอนควบคุมดูแลจำนวน 4 คน ไปฝึกปฏิบัติจริง ณ วนอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่ ในวันเสาร์ที่ 19 มีนาคม 2548 ตั้งแต่เวลา 08.00 น. เป็นต้นไป

ดังนั้นทางโรงเรียนจึงขออนุญาตท่านนำนักเรียนและครูผู้ฝึกสอนจำนวนดังกล่าวไปฝึกปฏิบัติกิจกรรม ณ วนอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่ ตามวันและเวลาดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อทราบและโปรดพิจารณา

ขอแสดงความนับถือ

(นายศุภชัย เทพวิญญูกิจ)

ผู้อำนวยการโรงเรียนบ้านนา(ประสิทธิ์วิทยาการ)

โรงเรียนบ้านนา

โทร 0-44365-012

ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์

ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์

ชื่อ ชื่อสกุล	นางพัชรี วิจิตรไพศาล
วันเดือนปีเกิด	11 พฤษภาคม 2502
สถานที่เกิด	อำเภอหนองแค จังหวัดสระบุรี
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	97/37 บ้านสวนพิมพ์ผกา ถนนพิมพาราม ตำบลปากช่อง อำเภอปากช่อง จังหวัดนครราชสีมา 30130
ตำแหน่งหน้าที่การงานปัจจุบัน	อาจารย์ 2 ระดับ 7
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	โรงเรียนบ้านนา(ประสิทธิ์วิทยาการ) ถนนธนะรัชต์ ตำบลหนองน้ำแดง อำเภอปากช่อง จังหวัดนครราชสีมา 30130
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2521	มัธยมศึกษาตอนปลาย จากโรงเรียนสระบุรีวิทยาคม
พ.ศ. 2524	ป.กศ.สูง (ภาษาอังกฤษ) จากวิทยาลัยครูสวนสุนันทา
พ.ศ. 2528	ศษ.บ. (การบริหารการศึกษา) จากมหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช
พ.ศ. 2532	ประกาศนียบัตรภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร จากมหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช และ Cambridge University
พ.ศ. 2548	ศศ.ม. (การสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ) จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ